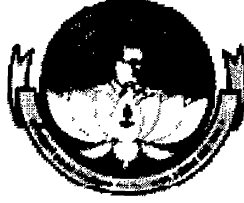

சங்க இலக்கியத்தில் தன்னம்பிக்கைக்கூறுகள்

முனைவர் (Ph.D) பட்டப் பேற்றிற்காகத்
திருச்சிராப்பள்ளி, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

நா.பிரியா, எம்.ஏ.,எம்.:பில்.,
விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை,
காவேரி மகளிர் கல்லூரி,
திருச்சிராப்பள்ளி - 620 018.

நெறியாளர்

முனைவர்.ச.சுஸ்வரன், எம்.ஏ.,எம்.:பில்.,பிஜிடிஜேஎம்சி.,பிஎச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை,
தேசியக்கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி - 620 001

தமிழாய்வுத்துறை
தேசியக்கல்லூரி

(தேசியத் தரக் குழுவால் 'A' தகுதி பெற்றது)
திருச்சிராப்பள்ளி - 620 001
அக்டோபர் : 2007

முனைவர்.ச.சுஸ்வரன், எம்.ஏ., எம்.பில்.,பிஜிடிஜேஎம்சி.,பிஎச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை,
தேசியக்கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி - 620 001

நெறியாளர் சான்றிதழ்

‘சங்க இலக்கியத்தில் தன்னம்பிக்கைக்கூறுகள்’ என்னும் தலைப்பில் அமைந்த இந்த ஆய்வேடு, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்காக என் மேற்பார்வையில், திருமதி.நா.பிரியா, எம்.ஏ.,எம்.பில்., அவர்கள் (2004-2007) ஆய்வு செய்த காலத்தில் அவரால் உருவாக்கப்பட்ட ஆய்வுப்படைப்பாகும். இந்த ஆய்வேடு குறித்து வேறெந்தப்பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப்பெறவில்லை என்று சான்று அளிக்கின்றேன்.

இடம் : திருச்சிராப்பள்ளி

நாள் : 25/10/07

(ச.சுஸ்வரன்) 25.10.07

நெறியாளர்

முனைவர். ச. சுஸ்வரன்
எம்.ஏ., எம்.பில்., பிஜிடிஜேஎம்சி., பிஎச்.டி.
இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
தேசியக் கல்லூரி
திருச்சிராப்பள்ளி-620 001

(கு.இராசரத்தினம்)

துறைத்தலைவர்

துறைத் துணைவர்.

தமிழ் அறிவுக் குறை

தேசியக் கல்லூரி
திருச்சிராப்பள்ளி

நா.பிரியா, எம்.ஏ.,எம்..:பில்.,

விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை,
காவேரி மகளிர் கல்லூரி,
திருச்சிராப்பள்ளி - 620 018.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

‘சங்க இலக்கியத்தில் தன்னம்பிக்கைக் கூறுகள்’ என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்காகச் செய்யப் பெற்ற இந்த ஆய்வு என் முயற்சியில் உருவானதாகும். இதற்கு முன்பு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் இந்த ஆய்வேடு அளிக்கப்பெறவில்லை என்று உறுதி கூறுகிறேன்.

இடம் : திருச்சிராப்பள்ளி

நாள் : 25.10.07

(நா.பிரியா)

நா.பிரியா 25.10.07
ஆய்வாளர்

(ச.சுஸ்வரன்) 25.10.07
நெறியாளர்

முனைவர். ச. சுஸ்வரன்
எம்.ஏ.,எம்..:பில்., பி.ஐ.டி.ஜே.எம்.சி., பி.எச்.டி.,
இணைப்பேரவைத் தலைவர், தமிழ்த்துறை
காவேரி கல்லூரி
திருச்சிராப்பள்ளி-620 001

நன்றியுரை

‘சங்க இலக்கியத்தில் தன்னம்பிக்கைக் கூறுகள்’ என்னும் தலைப்பில் ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு அனுமதி வழங்கிய பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் காவேரி மகளிர் கல்லூரியின் ரெட்டி அறக்கட்டளை உறுப்பினர்களுக்கும், கல்லூரி முதல்வர் முனைவர்.திருமதி. வெ.சுஜாதா அவர்களுக்கும், தன்னம்பிக்கை விதைகளை என்னுள் விதைத்திட்ட தமிழ்த்துறைத்தலைவர் முனைவர்.திருமதி.கி.மைதிலி அவர்களுக்கும் என் துறைப்பேராசிரியர்களுக்கும் என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

ஆய்வுமேற்கொள்ள வாய்ப்பினை வழங்கிய தேசியக்கல்லூரியின் முதல்வர்.முனைவர். கு.அன்பரசு அவர்களுக்கும் தமிழ்த்துறைத்தலைவர் முனைவர்.கு.இராசரத்தினம் அவர்களுக்கும் நன்றியினை உரித்தாக்குகின்றேன்.

இவ்வாய்வேடு செம்மையுற அமைய நெறியாளராக இருந்து என்னை நெறிப்படுத்தி வழிகாட்டிய ஆய்வு நெறியாளர் முனைவர்.ச.ஈஸ்வரன், எம்.ஏ.,எம்.பில், பிஜிடிஜேஎம்சி, பி.எச்.டி., அவர்களுக்கும் நன்றி கூறிக் கொள்கின்றேன்.

முனைவர் பட்ட முதறிஞர் குழு உறுப்பினர்களாக வந்திருந்து என் ஆய்விற்கு மேலான கருத்துக்களைக் கூறிய பிஷப் ஹீபர் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் முனைவர்.தி.வெ.இராஜேந்திரன் மற்றும் தேசியக் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் முனைவர். இரா.சபாபதி ஆகியோருக்கும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

ஆய்விற்குப் பயன்பட்ட நூல்களைக் கொடுத்து உதவிய தேசியக்கல்லூரியின் நூலகப் பொறுப்பாளர் திரு.ப.இராகவன் மற்றும் அவரது

துணைவியார் திருமதி.ந.சுபாவிற்கும் என்றென்றும் நன்றி கூறக்
கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

எம் கல்லூரியின் நூலகப்பொறுப்பாளர் திருமதி.பூங்கோதை, நூலக
உதவியாளர் தெய்வானை, ஆகியோருக்கும் நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

தன்னம்பிக்கை தளர்ந்த போதெல்லாம் தன்னம்பிக்கை ஊட்டிய
அன்புத்தோழியர் முனைவர். கிறிஸ்டிகலாவதி, முனைவர்.இரா.கோமதி,
முனைவர்.ப.பெண்ணரசி, முனைவர்.கி.கீதா மற்றும் திருமதி.ஜெ.தேவி
ஆகியோரையும் இத்தருணத்தில் நன்றியுடன் நினைவுகூர்கின்றேன்.

ஆய்வு மேற்கொண்ட காலத்தில் என்னை ஊக்கப்படுத்திய என்
தந்தையார் திரு.து.நாராயணசாமி, தாயார் திருமதி.நா.ரேணுகாதேவி, என்
சகோதரிகள் திருமதி.நா.வினோதா, நா.சுஜாதா ஆகியோருக்கும் நன்றிகள் பல.

ஆய்வு உரிய நேரத்தில் முடிய ஊக்கமும், ஆக்கமும் தந்து
உற்சாகப்படுத்திய என் கணவர் திரு.இரா.செல்வன் மற்றும் குழந்தைகள்
செல்வி.செ.நந்தினி, செல்வி.செ.மதிபாரதி ஆகியோருக்கும் நன்றியைத்
தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

சிறப்பான முறையில் கணிப்பொறி செய்து தந்த சு.வரலெட்சுமி,
பி.கிரேஸி மற்றும் கௌசிக் சர்வீஸ் பாய்ண்ட் நிறுவனத்துக்கும் என்
நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

நன்றியுடன்
நா.பிரியா/25-10-07
(நா.பிரியா)

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

ப .	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
உ.ஆ.	-	உரையாசிரியர்
நா எண்.	-	நூற்பா எண்
பா.எண்.	-	பாடல் எண்
பா.அடி.	-	பாடல் அடி
மேலது.	-	மேலே கண்ட நூல்
புறம்.	-	புறநானூறு
கு. எண்.	-	குறள் எண்
கலி.	-	கலித்தொகை
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
அகம்.	-	அகநானூறு
த.ப.ஆ.	-	தலைமைப்பதிப்பாசிரியர்
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்
(தொ-I).	-	(தொகுதி- I)
(தொ-II).	-	(தொகுதி-II)
பிப்.	-	பிப்ரவரி
அக்.	-	அக்டோபர்
நவ.	-	நவம்பர்
செப்.	-	செப்டம்பர்
P.	-	Page

பொருளடக்கம்

இயல் எண்

பக்க எண்

முன்னுரை

1.	தன்னம்பிக்கையும் அவற்றின் கூறுகளும்	1
2.	சங்க அகநூல்களில் தன்னம்பிக்கைக்கூறுகள்	40
3.	சங்கப் புறநூல்களில் தன்னம்பிக்கைக்கூறுகள்	150
4.	சங்க அகப்புறநூலில் தன்னம்பிக்கைக்கூறுகள்	227
5.	அகம் புறம் காட்டும் தன்னம்பிக்கைக்கூறுகள் - ஒப்பீடு	260

முடிவுரை

துணைநூற்பட்டியல்

முன்னுரை

மனிதன் மனிதனாக வாழ உறுதுணையாக அமைவது அவனிடமுள்ள நம்பிக்கையும், தன்னம்பிக்கையுமாகும். தன்னம்பிக்கையே மனிதவுள்ளத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் சிக்கல்களுக்குத் தீர்வைக்கூறுகின்றது. நம்பமுடியாத காரியங்களையும் நடைமுறையில் செயற்படுத்தும் செயல்களாக மாற்றுகின்றன. தன் மேல் தானே நம்பிக்கைக் கொள்ளாதவன், பிறர் தன்னை நம்ப வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது தவறு. ஆகவே, ஒருவன் தன் அக ஆற்றலை உணர்ந்து தன் காலில் நிற்கும் நிலைபெற அவனுக்குத் தன்னம்பிக்கையெனும் ஊன்றுகோல் அவசியமாகின்றது.

உயர்ந்த எண்ணம், தெளிவான சொல், செயலில் உறுதி, சீரிய குறிக்கோள், ஊக்கம், மனவலிமை, வாழ்க்கையின் மேலுள்ள ஆர்வமிகுதி, தேர்ந்தநட்பு போன்ற பலகூறுகளும் தன்னம்பிக்கைக்கு நிலைகளனாகின்றன. இவைகள் யாவும் நம்பிக்கையாக வேர்விடும்போது மலைகளை நகர்த்தும் வலிமையை மனிதன் பெறுகின்றான். மனித உருவாக்கத்திற்கும், மனித ஆளுமைக்கும் தேவைப்படும் இந்த அடிப்படைப் பண்புகள் நேற்று, இன்று விதிக்கப்பட்ட பண்புகள் இல்லை. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே உருவான சங்க இலக்கியத்தில் இப்பண்புகள் யாவும் நிறைகுடமாய் நிரம்பிவழிகின்றன. இவ்வாய்வு தன்னம்பிக்கையின் உருவாக்கத்திற்கு உதவும் மானுடப் பண்புகளை ஆய்வு செய்வதோடு மானுடம் செழிக்கவும், மனிதகுலம் நலமும், வளமும் பெற்று திகழ வேண்டியதன் அவசியத்தையும் வலியுறுத்துகின்றது.

ஆய்வுத்தலைப்பு:

‘சங்க இலக்கியத்தில் தன்னம்பிக்கைக் கூறுகள்’ என்பது இவ்வாய்வின் தலைப்பாக அமைகின்றது.

ஆய்வு நோக்கம்:

உலகில் பலவற்றையும் கற்கும் மனிதன் தன்னளிமை, தனித்தன்மை, தன்கவரவும், இவற்றை மூலதனமாகக் கொண்டு தன் காலில் நிற்பதைக் கற்கவில்லை. மனித வாழ்வினைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியங்கள் தன்னம்பிக்கைக் கூறுகளையும் காட்டத் தவறவில்லை. வீரத்தையும், காதலையும் பிழிவாகக் கொண்ட சங்க இலக்கியங்கள் தன்னம்பிக்கையூட்டுவதிலும் முன்னிற்கின்றன. ஆகவே, சமுதாயம் மேம்பட உதவுகின்ற உயர்சிந்தனைகளை சங்க இலக்கிய எட்டுத் தொகை நூல்கள் வழி ஆய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகின்றது.

ஆய்வு எல்லை :

‘சங்க இலக்கியத்தில் தன்னம்பிக்கைக்கூறுகள்’ என்று ஆய்வின் தலைப்பு அமைந்திருந்தாலும், சங்க இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதியாகிய எட்டுத்தொகை நூல்கள் மட்டுமே ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

ஆய்வு ஆதாரங்கள்

முதன்மை ஆதாரங்கள்:

சங்க இலக்கியத்தின் எட்டுத்தொகை நூல்களான நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை,

அகநானூறு, புறநானூறு போன்ற நூல்கள் முதன்மை ஆதாரங்களாக அமைகின்றன.

துணைமை ஆதாரங்கள் :

சங்க இலக்கியத்தையொட்டி எழுந்த ஆய்வுநூல்கள் மனிதப்பண்புகளைக்கூறும் நூல்கள், சங்க இலக்கிய உரைகள், தற்காலத்தில் வெளிவந்துள்ள ஆளுமைப் பண்புகள் பற்றிய ஆராய்ச்சி நூல்கள் மற்றும் ஆய்வுக்கோவையில் இடம்பெற்றுள்ள கட்டுரைகள் போன்றவையாவும் துணைமை ஆதாரங்களாய் அமைகின்றன.

ஆய்வின் கருதுகோள்:

சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் சிந்தனைகள் சமுதாய மேம்பாட்டிற்கு உரியன. மேலும் அவை மக்கள் சமுதாயம் பயன்பெறும் வகையில் எவ்வாறு அமைகின்றன என்பதை தகுந்த மேற்கோள்களுடன் எடுத்துக்காட்டி விளக்குவதே இவ்வாய்வின் கருதுகோளாகும்.

ஆய்வு அணுகுமுறை:

இவ்வாய்வு விளக்கமுறை ஆய்வாகவும், ஒப்பீட்டு முறை ஆய்வாகவும் அமைகின்றது.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு:

இவ்வாய்வு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களைக் கொண்டுள்ளது.

முன்னுரை

இயல் : 1 'தன்னம்பிக்கையும் அவற்றின் கூறுகளும்'

இயல் : 2 'சங்க அகநூல்களில் தன்னம்பிக்கைக் கூறுகள்'

இயல் : 3 'சங்கப் புறநூல்களில் தன்னம்பிக்கைக் கூறுகள்'

இயல் : 4 'சங்க அகப்புறநூலில் தன்னம்பிக்கைக் கூறுகள்'

இயல் : 5 'அகம் புறம் காட்டும் தன்னம்பிக்கைக்கூறுகள் - ஒப்பீடு'

முடிவுரை

ஆய்வுப்பொருள் சுருக்கம்:

'தன்னம்பிக்கையும் அவற்றின் கூறுகளும்' என்னும் முதல் இயலில் ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னிலையில் உயர எண்ண உயர்வு தேவை என்பது காட்டப்படுகின்றது. எண்ணத்தின் வெளிப்பாடே சொல் என்பதும், சொல்லின் பரிணாம வளர்ச்சியாக செயல் அமைவதும் காட்டப்படுகின்றது. இவை மூன்றும் மனித வாழ்க்கைக்கு அடித்தளமிட அவற்றின் மேலெழும் தூண்களாக முயற்சி, உழைப்பு, பொருளாதாரம், குறிக்கோள், நட்பு, மனவலிமை போன்றவை அமைவதை இவ்வியல் கூறுகின்றது.

'சங்க அகநூல்களில் தன்னம்பிக்கைக் கூறுகள்' என்னும் இரண்டாவது இயலில், சங்க எட்டுத்தொகை நூல்களான நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு போன்ற நூல்களிலுள்ள தோழி-தலைவன், தலைவன்-தலைவி, செவிலி-தலைவி, ஆகியோரின் நட்பும், நட்பின் வழி பிறக்கின்ற தன்னம்பிக்கைக் கூறுகளும் ஆராயப்படுகின்றது. மேலும் தலைவன்-தலைவி இவர்களின் களவு வாழ்க்கை கற்பு வாழ்க்கையாக மாற்றம்

பெற விரும்பும் தோழி மற்றும் செவிலியின் எண்ணவுயர்வும் ஆராயப்படுகின்றது. தன் புகந்த வீடு வறுமையுற்ற, நிலையிலும் பிறந்த வீட்டை நினையாத தலைவியின் உள்ள உறுதியையும் இவ்வியல் ஆராய்கின்றது.

‘சங்கப் புறநூல்களில் தன்னம்பிக்கைக் கூறுகள்’ என்னும் மூன்றாவது இயலில், புறநானூறு, சேரர்களின் பெருமைபேசும் பதிற்றுப்பத்து போன்ற நூல்களில் இடம்பெறும் மன்னர்களின் நல்லாட்சி, நீர்வளம், நிலவளம், பல்வேறு செல்வவளம், மக்கள் பற்றிய மன்னனது சிந்தனைகள், மன்னன்-மக்கள் உறவுநிலை, மன்னன்-புலவர் நட்புநிலை, சொல்வன்மைக்குச் சான்று பகரும் அரசர்களின் வீரவஞ்சினங்கள், வஞ்சினம் பிறந்த சூழல், வீரர்களின் வீரவலிமை, அவர்தம் நல்முயற்சி போன்றன குறித்துப் பேசப்படுகின்றன.

‘சங்க அகப்புறநூலில் தன்னம்பிக்கைக் கூறுகள்’ என்னும் நான்காவது இயலில் இறைநம்பிக்கை உலகைப் படைத்து ஆட்டுவிக்கின்ற இறைவனின் இயல்புகள் திருமால், செவ்வேள் போன்ற கடவுளர் மக்களுக்குத் தன்னம்பிக்கை ஊட்டி நின்றவிதம், வையையின் நீர்பெருக்கினால் மகிழ்ந்த மக்கள் உள்ளம், திருப்பரங்குன்றில் வாழ்ந்த மக்களின் செல்வவளம் போன்றனவும் கூறப்படுகின்றன.

‘அகம் புறம் காட்டும் தன்னம்பிக்கைக்கூறுகள் - ஒப்பீடு’ ஒற்றுமை வேற்றுமை ஒரு பார்வை என்னும் ஐந்தாவது இயலில், மேற்கூறிய இயல்களில் கூறப்பட்ட தன்னம்பிக்கைக்கூறுகளில் காணலாகும் ஒற்றுமை வேற்றுமைக் கூறுகள் பற்றி விளக்கப்படுகின்றன.

முடிவுரையில் ஆய்வு முடிவுகள் தொகுத்துக் கூறப்பெற்றுள்ளன. மேலும் ஆய்வேடு ஒட்டிச் செல்கின்ற எதிர்கால ஆய்வுக்களங்கள் சங்க இலக்கியத்திலிருந்து காட்டப்படுகின்றன.

ஆய்விற்குத் துணை நின்ற நூல்களின் விவரங்கள் துணை நூற்பட்டியலில் கொடுக்கப்பெற்றுள்ளன.

இயல் -1

தன்னம்பிக்கையும் அவற்றின் கூறுகளும்

தன்னம்பிக்கையும் அவற்றின் கூறுகளும்

1.0 முன்னுரை:

உலகில் புல் முதல் மனிதன் வரை பல உயிரினங்கள் உருவாகியிருக்கின்றன. உலகத்து உயிரினங்களை அறியும் வகையில் அவைகளை அறிவு அடிப்படையில் வகைப்படுத்தலாம். அதனை,

“ஒன்றறிவதுவே உற்றறிவதுவே

இரண்டறிவதுவே அதனொடு நாவே

மூன்றறிவதுவே அவற்றொடு முக்கே

நான்கறிவதுவே அவற்றொடு கண்ணே

ஐந்தறிவதுவே அவற்றொடு செவியே

ஆறறிவதுவே அவற்றொடு மனனே”¹

என தொல்காப்பியரும் எடுத்துக்காட்டுவார். பூமியில் உள்ள உயிரினங்களுள் மேலானவன் மனிதன். மனிதனுக்கே ஆறறிவு உள்ளது. அவ்வறிவின் துணை கொண்டு நல்லனவற்றினையும், தீயனவற்றினையும் பகுத்தறியும் ஆற்றல் நிறைந்தவன். பகுத்தறியும் அவன் வாழ்க்கை குடும்பத்திலிருந்து அரும்புகிறது. மனித வாழ்க்கை ஒரு மரத்தின் கிளை போல் பரந்து, விரிந்து சமுதாயத்துடன் இணைகிறது. காலை முதல் இரவு வரை உணவு, உடை, உறைவிடம் என அனைத்துச் செயல்களும் சமுதாயத்தைச் சார்ந்தே அமைகின்றன. மனிதன் தன் அடிப்படைத் தேவைகளுக்கே போராட வேண்டியுள்ளது. இப்போராட்டத்தை வலிமையுடன் எதிர்கொள்ள அவனுக்கு தன்னம்பிக்கையெனும் ஊன்றுகோல் தேவைப்படுகிறது. இவ்வியலில் ‘தன்னம்பிக்கையும் அவற்றின் கூறுகளும்’ குறித்து தொகுத்தாராய்வேம்.

1.1 நம்பிக்கை தன்னம்பிக்கை ஒரு சிறு விளக்கம்:

“அவரவர் தங்கள் கடமையைச் செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்ப்பது நம்பிக்கை. (Faith) என்னால் இதைச் செய்து முடிக்க முடியும் என்று நம்புவது தனிமனிதனின் தன்னம்பிக்கை. (Self Confidence) இதை நான் அடைந்தே தீருவேன். இந்தப் போட்டியில் நான் வெற்றி பெற்றே தீருவேன். என்னால் இதைச் செய்து முடிக்க முடியும் என்ற தனிமனித நம்பிக்கைதான் தன்னம்பிக்கை.”²

இறைவன் இருக்கிறான் என்று நம்புவதும், இவ்வுலகம் பஞ்சபூதங்களின் கலவை என்று நம்புவதும் நம்பிக்கையின் பாற்படும். சுருங்கக்கூறினால், ஒரு மனிதனுக்கு புறத்தே உள்ள (அல்லது) மனிதனுக்கு அப்பாற்பட்ட அனைத்தையும் நம்புவதே நம்பிக்கையாகும். ஆனால் தன்னைத்தானே நம்புவதும், தன்னுள் புதைந்துள்ள அளப்பரிய ஆற்றலை நம்புவதுமே தன்னம்பிக்கை என்று விளக்கம் தரலாம்.

“தன்னம்பிக்கை என்பது ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னால் இதைச் செய்து முடிக்க முடியுமென்று நம்புவதும், நம்பிக்கையைச் செயல்படுத்தத்திட்டமிடுவதும், அதை நிறைவேற்ற முயற்சி செய்யும் போது தடைகளைக் கண்டு தளர்ந்துவிடாமல், விடாமுயற்சியுடன் அந்த காரியத்தைச் சாதிக்கும் திசை நோக்கி முன்னேறுவதும் தான் தன்னம்பிக்கை ஆகும்.”³

தன்னம்பிக்கை என்பது வானில் தோன்றி நொடிப் பொழுதில் மறையும் மின்னல்கீற்றுக்கள் அல்ல. இது மனிதனுக்கு வெளிச்சம் கொடுக்கும் விளக்கு என்பதனை,

“தன்னம்பிக்கையே வாழ்க்கையின் முன்னேற்றத்திற்கு

வழிகாட்டும் ஒளிவிளக்கு! அதன் வெளிச்சமழையில்

நனைபவர்களுக்கு முன்னேற்றம் கைத்தொடும் தூரமே”⁴

என்னும் வரிகளும் உறுதி செய்கின்றன. இத்தன்னம்பிக்கை மனித உள்ளத்தை அலங்கரிக்கும் நிரந்தரவுணர்வு. இவ்வுணர்வு மனித மனதில் விதையாய் விழுந்து, மரமாய் எழுவது விழுதாய் வேர்விட்டு, பலருக்கு நிழல்தரும் ஆலமரமாய் சிறப்புறுகிறது.

தன்னை நம்புவது போல் மேலான ஒன்று எதுவுமில்லை. மற்றவரைச் சார்ந்திராது சுயமாகச் செயல்பட தன்னம்பிக்கை அவசியமாகின்றது. ஒருவனை செயல்திறன் உடையவனாய் மாற்றுவதும் தன்னம்பிக்கையே. தன்னம்பிக்கை உள்ளவனை மக்கள் சமுதாயம் விரைந்து அங்கீகரிக்கும். மனிதனை இமயம் வரை சாதனை புரியத்தூண்டுவதும் இத்தன்னம்பிக்கையே. தன்னம்பிக்கை உள்ளவன் தன்னை மற்றவரிடமிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்கிறான். மற்றவர்கள் துளைக்க முடியாத கவசத்தை அவன் அணிந்துள்ளான். இத்தன்னம்பிக்கையை வளர்க்க நல்ல மனோபாவம் வேண்டும். இதனை,

“உற்சாகமான மனோபாவம் தன்னம்பிக்கையைக் கைநீட்டி வரவேற்கும்”⁵

என்ற வரிகள் உறுதிசெய்கின்றன. நேர்மையும், உள்ளத்தாய்மையும் கொண்ட ஒருவனிடம் தன்னம்பிக்கை தஞ்சமடைகிறது. தன் நிலையில் முயன்று நிற்க தன்னம்பிக்கை உதவுகின்றது.

1.1.1 தன்னம்பிக்கையின் தொடக்கம்:

தன்னம்பிக்கை ஒரு மனநிலை. இதனை எந்த வயதிலும் வளர்த்துக் கொள்ளலாம். வாழ்வில் வரும் துன்பம் கண்டு துவண்டுவிடாமல் நிமிர்ந்து நிற்க

தன்னம்பிக்கையே ஆதாரமாய் அமைகிறது. நம்பிக்கை என்ற வலைப்பின்னல் சூழவே மனிதன் வாழ்ந்து வருகிறான்.

“பெற்ற தாய் மீதும், கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியர் மீதும்

நண்பர்கள் மீதும், தன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்கள் மீதும்

தன்னால் புரிந்து கொள்ள முடியாத இயற்கையின் மீதும்,

நம்பிக்கை வைக்கும் நாம், தொடர்ந்து வாழ்நாளெல்லாம்

பலவிதமான நம்பிக்கைகளின் மத்தியில் வாழ்ந்து

கொண்டிருக்கிறோம். எனவே ஒருவர் தன் மீது

நம்பிக்கை வைப்பதும், அதை வளர்ப்பதும் முடியாத ஒன்றல்ல”⁶

என்னும் கருத்தின் வழி, ஆசிரியன் மீது மாணவனும், தாய் மேல் குழந்தையும் நம்பிக்கை வைப்பது தெரிகிறது. இதை போலவே நாட்டையாளும் அரசன் மேல் குடிமக்கள் நம்பிக்கை வைத்து உயர்ந்ததை ‘கோல் நோக்கி வாழும் குடி அதுவே போன்றிருந்தேனே’ என்னும் ஆழ்வார் பாடலும் எடுத்தியம்புகிறது.

1.1.2. தன்னம்பிக்கையின் பயன்:

தன்னம்பிக்கை என்னும் தோணிகொண்டு வாழ்க்கைக் கடலை நீந்தி கரைசேரலாம். வாழ்க்கையில் சுகம் துக்கம் எல்லாம் இருந்து கொண்டு தான் இருக்கும் இவற்றைக் கடந்து எதிர்நீச்சல் போட்டு வெற்றி கொள்வதுதான் தன்னம்பிக்கையால் விளைகின்ற சாதனை. தன்னம்பிக்கையால் தான் நாடும், மக்களும் இயங்கமுடியும் என்பதை,

“நாடாக ஒன்றோ காடாக ஒன்றோ

அவலாக ஒன்றோ மிசையாக ஒன்றோ

எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்

அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே”⁷

என்னும் ஒளவையின் புறநானூற்று பாடல் கூறுவது போல, ஒரு நாடு வள நாடாக இருந்தாலும், ஏழைநாடாக இருந்தாலும் அந்நாட்டின் வளமும், வறுமையும் அங்கு வாழும் சிந்திக்கத் தெரிந்த மனிதனையும், அவனுள் இருக்கும். தன்னம்பிக்கையையும் வைத்தே தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. இத்தன்னம்பிக்கை புல்லையும் போருக்குப் புறப்படச் செய்கின்றது. கோழையினையும் வீரனாக்குகிறது. நடைபிணமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒருவனுக்கு வாழ்வின் அர்த்தத்தை உணர்த்துகின்றது. பட்டமரத்தையும் தளிர்ச் செய்கிறது. கடும்பாலைவனத்தையும் பசுஞ்சோலையாக்குகிறது. தன்னம்பிக்கை இழந்தவன் நிமிடந்தோறும் செத்துப்பிழைக்கிறான். தன்னம்பிக்கை ஏற்பட்டுவிட்டால் நம் பேச்சிலும், பார்வையிலும், நடையிலும் கூட அது பரிணமித்து நிற்கும். நம் பேச்சு அனைவரையும் கவரும் தன்மையுடன் இருக்கும். பார்வை கம்பீரத்துடன் இருக்கும். நடை மிடுக்குடன் இருக்கும். யாரையும் முகத்துக்கு முகம் நிமிர்ந்து பேசும் நிலை ஏற்படும். வாழ்வில் வெற்றி பெற தன்னம்பிக்கை அவசியம். தன்னம்பிக்கை இருக்கும் போது ஒருவன் தன் இலட்சியத்திற்கேற்ப சாதனை புரியமுடிகிறது. தன்னம்பிக்கை மனிதனிடம் ஒப்பரிய ஆற்றல்களை வளர்க்கின்றது என்பதனை,

“ நம்பிக்கை என்பது

தூண்டு கோல் மட்டுமல்ல

அடங்கிக் கிடக்கும் - உன்

ஆற்றல்களைத் தோண்டும் கோல்”⁸

என்னும் வரிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. தன்னம்பிக்கை மனதிலிருந்து பீறிட்டெழும் மாபெரும் சக்தி. ஒருவனுடைய சொல், செயல், பேச்சு, நடைவுடை பாவனைகள் படிக்கவழக்கம் இவற்றின்மூலம் தன்னம்பிக்கையை உணரமுடிகிறது.

1.1.3 வாழ்க்கையென்னும் வரம்:

மனித வாழ்க்கை கிடைத்தற்கரிய ஒரு வாய்ப்பு. வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே என்ற உணர்வு நம் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் வரும் போது தன்னம்பிக்கை நம் நெஞ்சில் நிலைபெறும்.

“உள்ளங்கையில் உலகம் சுழல

உள்ளத்தில் தன்னம்பிக்கைச்சுடர் ஏற்று”⁹

என உள்ளத்தில் தன்னம்பிக்கை இருக்குமானால் உலகத்தையே விலைபேசி அனைத்தையும் தன்வசமாக்கலாம். இவர்கள் தன்னை நம்புவதோடு பிறரையும் நம்புவார்கள். எச்சூழலிலும் பிறரைச் சார்ந்து வாழும் ஒட்டுண்ணிகளாய் இருக்கமாட்டார்கள். தன் கையை மட்டுமே பெரிதாய் நம்புவர். தன் பொறுப்பை யார் மேலும் தன் இயலாமை கருதி சுமத்தமாட்டார்கள். அவர் திறமைகளின் மீது அவருக்கிருக்கும் நம்பிக்கைதான் இலக்கினை அடைய துணை புரிகின்றது. தன்னம்பிக்கையின் உயரிய நிலையினை,

“பிழைத்துக் கொள்வோம் என்று தன்னம்பிக்கையோடு

இருப்பவன் புற்றுநோயிலிருந்தும் பிழைத்துக் கொள்கிறான்

மருத்துவ உலகமே அதிசயிக்கும்படி நம்மை ஊக்குவிக்கும்

நம்மை முந்திச் செயல்படுத்தும் ஒருபெருஞ்சக்தி”¹⁰

என டாக்டர்.எம்.எஸ்.உதயமூர்த்தி படம் பிடித்துக் காட்டுவார். இதனுடன் சகிப்புத்தன்மையும் நாளுக்குநாள் இவனிடத்தில் வளர்கின்றது.

1.1.4 தன்னம்பிக்கையே வாழ்க்கை:

தன்னம்பிக்கையெனும் அடிப்படைத்தன்மையுடன் ஒவ்வொருவரும் மற்றவருடன் பழக வேண்டும். எந்தநாளும் நம் மனதில் தன்னம்பிக்கைச் சுடர்

வீச வேண்டும். தலைமைப் பண்புகளில் தலையாயதாய் திகழ்வது தன்னம்பிக்கையாம். இப்பண்பு இருக்கும் போது எதையும் சாதிக்க முடியும் என்ற துணிச்சல் உண்டாகின்றது. துணிந்து செயற்படும்போது எல்லா தடைகளையும் நம்மால் தகர்த்தெரிய முடியும். ஒரு செயலைச் சாதிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் கொண்டவனிடத்தில் தன்னம்பிக்கை தஞ்சம் புகும். மேலும்,

“தணியாத ஆர்வம்

தன்னம்பிக்கையைத் தரும்’

தன்னம்பிக்கை சரியான

செயலாக்கம் தரும்

சரியான செயலாக்கம்

வெற்றியைத்தரும்”¹¹

என்னும் தன்னம்பிக்கைப் பாடல் மனிதனுக்கு வெற்றிதருவது எது என்பதனைத் தெளிவாய் புலப்படுத்துகின்றது.

நேற்று இருந்தவன் இன்றில்லை. நிலலாமையே நிலையாகிப் போன உலகில் இன்பத் துன்பத்தைச் சமமாய் ஏற்று துவண்டு விழுகின்றவனைத் தூக்கி நிமிர்த்தும் மாமருந்து. வாழ்வில் வெற்றி தோல்வி இயல்பாய் அமைவது இப்பாடத்தையும்,

“நான் விழுகின்ற ஒவ்வொரு முறையும்

எழுவே செய்தேன். என்னிடமிருந்தது

நம்பிக்கையின் வலிமை”¹²

என்ற வரிகளில் தன்னம்பிக்கையாளர் ஒருவர் வைரமாய் பதிக்கின்றார். மனித ஆற்றலின் வெற்றியை உறுதிப்படுத்துவது. உருப்படுத்துவது. மனித சமுதாயத்தின் முதுகெலும்பும் இதுவே. தன்னம்பிக்கையுடையவனே தரணியாளமுடியும்.

“எதை எதை இழந்தாலும்

என்றோ ஒரு நாள்

அதை அதை அடைந்திடலாம்!

ஆனால் ஒன்றை இழந்துவிட்டால்

விழுந்து விடுவாய்!

ஒரு நாளும் எழுந்துவரமாட்டாய்

கீழே கிடந்து விடுவாய்

அது தன்னம்பிக்கை”¹³

என்ற பாடல் மனிதனை எச்சரித்து, மனித இனத்துக்குத் தேவை தன்னம்பிக்கை என்பதை அறுதியிட்டுரைக்கின்றது.

வாழ்வெனும் தேரின் அச்சாணி நம்பிக்கை. அச்சாணியின் துணைக் கொண்டு தேர் நகருகின்றது. நம்பிக்கையால் மனித வாழ்க்கை நகருகின்றது. தன்னம்பிக்கை மனித உள்ளத்தில் ஆன்மபலமாக உயர்ந்து விட்டால் நினைத்தது நடக்கும். மலைச் சிகரமாய் மனிதனை உயர்த்தி, கண்ணுக்கு புலப்படாததையும் உள்ளத்துக்கு காட்டுகின்றது. தீர்க்கதரிசியாய் இருந்து எதிர்காலத்தையும் சொல்லுகிறது. துணிவினை மனிதனுக்கு உற்பத்தி செய்வதும் இதுவே. போராட்ட குணத்தை போதிக்கும் ஆசானாய் இருப்பதும் இதுவே.

“நிலத்தில் பயிரின் வளர்ச்சிக்கும், நல்ல விளைச்சலுக்கும் உரம் இன்றியமையாததாயுள்ளது. ஒரு இடப்படாத பயிர் செழித்து வளர்வதில்லை. பயிரின் வளர்ச்சிக்கும், அதிக விளைச்சலுக்கும் உரம் தேவை. அவ்வாறே திட்டம் செயற்படுவதற்கும் சிறந்த பயனைக் காண்பதற்கும் நம்பிக்கை இன்றியமையாததாய் உள்ளது. வலிமையான நம்பிக்கையின்றி செயல் சிறப்புறுவதில்லை. செய்து முடிக்க பெறுவதுமில்லை. பயன் விளைவதுமில்லை. எனவே திட்டம் வழமைய முறையில் செயல் வடிவம் பெறுவதற்கும், வெற்றி பெறுவதற்கும், விழுமிய பயன் விளைவதற்கும் நம்பிக்கை உரம் அவசியமானதாகும்”¹⁴

இதன் மூலம் தன்னம்பிக்கை மனிதனுக்கு மிக அவசியம் என்பது தெளிவாகின்றது. தன்னம்பிக்கையுடையவனின் அடித்தளம் எண்ணம். எண்ணத்தைத் தொடர்ந்துவரும் சொல், சொல்லின் பரிணாம வளர்ச்சி செயல். செயலை விடாது பற்றும் முயற்சி. உயர்ந்த இலக்கு, நல்லுழைப்பு, சீரிய கல்வி, பொருளாதாரம், வலிமை, வெற்றி போன்ற பல குணங்களும் அவனிடம் வரம் வேண்டி நிற்கும்.

1.2. எண்ணமே வாழ்வு:

“மனித வாழ்வின் முதற்படி எண்ணமே.

எச்செயலும் மூலமெனும் எண்ணத்தாலாம்

இன்பதுன்ப காரணமும். அதுவேயாகும்”¹⁵

என்ற பாடல் எண்ணமே மூலமுதல் என்பதனையும், மனிதனின் இன்பத்துன்பங்களுக்குக் காரணமும் அதுவே என்றியம்புகின்றது. உலகினை ஆள்பவையும் எண்ணங்கள்தான். குகைகளில் வாழ்ந்த மனிதன் முயற்சியினால் பலவிதமான நன்மை அடைந்ததும் அவனது

எண்ணத்தினாலேயே. அவனது எண்ணமே வெற்றி தோல்வியை நிர்ணயித்து அவனைப் பாரினில் உயர்த்துகின்றது.

1.2.1.எண்ணத்தின் வலிமை

ஒரு எண்ணம் ஒரு முறை மனதில் தோன்றிவிட்டால் போதும். அது உயிரணுக்களில் பதிவாகி, அவற்றுக்கிடையே பிரதிபலித்து, அந்த பிரதிபலிப்பு, மீண்டும் பதிவு, மீண்டும் பிரதிபலிப்பு என்றாகி மீண்டும், மீண்டும் வந்துகொண்டே இருக்கும்.

“அவரவர் வாழ்வின் சிற்பி அவரவர் எண்ணங்கள்”¹⁷

என்ற கருத்து எண்ணவலிமையை எடுத்தியம்புகின்றன. மேலும் எண்ணமொன்றே சிற்பியாய் இருந்து மனிதனை செதுக்கின்றது. உயரிய எண்ணமொன்றே உடற்பொலிவினையும் உள்ளபொலிவினையும் தரவல்லது. மேலும் ஓர் எண்ணத்தை தொடர்ந்து எண்ணும் போது நாம் அதுவாகவே மாறிவிடுகிறோம். இதனை,

“ஏழ்மையை நினைத்தால் ஏழை ஆவீர்கள்

வெற்றியை எண்ணினால் ஜெயமடைவீர்கள்

பணத்தை நினைத்தால் செல்வந்தராவீர்கள்

நல்ல எண்ணங்களைக் கருதினால் நல்ல

நண்பர்களைப் பெறுவீர்கள்”¹⁸

என்ற உளவியல் அறிஞர்களின் கருத்தும் உறுதிசெய்கிறது.

தனிமனிதனின் விருப்பு-வெறுப்பு, மனிதனின் உடல் மற்றும் உளநிலை இவைகளைக் கடந்து சென்ற நிமிடமும், எதிர்வரும் நிமிடங்களும் தான் தீர்மானிக்கின்றதேயன்றி, நம்மால் கிழித்தெறியப்படும் காலண்டர்கள் கணிப்பதில்லை. எனவே இதனையறிந்த தன்னம்பிக்கையாளன் தன் வயது

எதுவாயினும், இனிமையாக நினைத்து இளமையாக வாழ வேண்டும் என்று திட்டம் தீட்டுகின்றான்.

1.2.2. தன்னம்பிக்கையாளனின் எண்ண மேன்மை:

தன்னம்பிக்கையுடையவன் தன் உள்ளத்தில் எழும் புற்றீசல் போன்ற எண்ணங்களுக்கு ஒரு வடிவம் தந்து சிறப்படைகிறான். ஒரு முக எண்ணங்கள் தன்னம்பிக்கையாளனுக்கு வெற்றி தருகிறது என்பதனை,

“ஒரு முகப்படுத்தப்பட்ட எண்ணங்கள் அந்த திசையில் சென்று தம் பணியினை செய்து முடிக்கின்றன.”¹⁹

என்னும் கருத்து வலியுறுத்துகின்றது. தன்னம்பிக்கையுடையவன் நல்லெண்ணங்களை சேமித்து அதன் வழி ஆற்றலை சேமிக்கிறான்.

இயல்பாக இயங்கும் நுரையீரலின் சுவாசம் போல, முடித்திறக்கும் கண் இமைப்பினைப்போல, சுருங்கி விரியும் இதயம் போல உடலின் பல பகுதிகளுக்கும் இரத்தம் எடுத்துச் செல்லும் இரத்த நாளங்கள் போல, நம்பிக்கையுடையவனுக்கு எண்ண ஒழுங்கு சிறந்து நிற்கும். எண்ணம் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட பின்னர் அதனை குற்றமில்லாமல் கண்காணிக்கும் பயிற்சியிலும் வல்லவனாகிறான். எண்ணம் முறைப்படுத்தப்பட்டவருக்கு செயலும் சிறப்பாய் அமைகின்றது.

1.2.3. உயரிய எண்ணமே உலகாளும் ஆயுதம்:

எண்ணம் உயர தனிமனிதன் உயருகின்றான். தனிமனிதன் உயர, உயர மானுடம் தழைக்கும். நீரின் அளவினைப் பொறுத்து, தாவரத்தின் உயரம் மாறுபடுவதைப் போல், எண்ணத்தின் தன்மையைப் பொறுத்தே மனித வாழ்வு மலருகின்றது. இதனை,

“வெள்ளத்தனைய மலர் நீட்டம் மாந்தர் தம்

உள்ளத் தனையது உயர்வு”²⁰

என்ற குறள் வழி வள்ளுவரும் எடுத்தியம்புகின்றார்.

சான்றோர்களின் வரலாற்றைப் புரட்டும் போது அவர்கள் உயர்வடைந்திருப்பது அவர் தம் எண்ணத்தால் என்பது உலகறியும்

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவன் வானுறையும்

தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்”²¹

என்னும் வாய்மொழிக் கேற்ப, போர்ப்பந்தரில் பிறந்த காந்தி, மகாத்மா என வழங்கப்பட்டதும், அரண்மனையில் பிறந்து இன்பத்தில் திளைத்து மகிழ்ந்த சித்தார்த்தன் புத்தரானதும் இதற்குச் சான்றாகக் காட்டலாம். உலகில் வாழும் மானுடர் வாழ்ந்து சிறக்க, விருப்பப்பட்ட வள்ளுவரும் தன் உள்ளக்கிடக்கையை,

“உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்உள்ளல் மற்றுஅது

தள்ளினும் தள்ளாமை நீர்த்து”²²

என்ற குறளில் வெளிப்படுத்துகிறார். ஆகவே உயர்ந்ததை மட்டுமே எண்ணுதல் சாலச்சிறந்ததாம்.

1.2.4.எண்ணப்பாகுபாடு:

ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் போல, எண்ணத்திலும் நல்லவை, தீயவை என்னும் பாகுபாடுள்ளது. பாலையும், நீரையும் கலந்துவைத்தால் நீரை விடுத்து, ‘பாலை மட்டும் பருகும் அன்னப்பறவைப் போல, நாமும் தீய எண்ணம் களைந்து நல்லதையே எண்ணவேண்டும் இதில் தன்னம்பிக்கையாளன்

பயிற்சிபெற்றவனாகிறான். ஆதனால் தான் இப்பயிற்சியில்லாத மற்றவர்களைப் பார்த்து பாரதியும்,

“நல்லவை எண்ணல் வேண்டும்”²³

என்று பாட்டிசைத்தான். நல்லவை எண்ணும் பழக்கம் பண்பாய் பரிணமித்து உயிருடன் கலக்கும். மேலும்,

“நல்லெண்ணங்கள் நல்காற்றுபோல் நல்வெளிச்சம்போல்

நல்லதண்ணீர்போல, சொல்லப்போனால் அனுபவத்தில்

நல்லெண்ணங்கள் கெட்டகாற்றையும் மாற்றும் வல்லமை

படைத்தவை கெட்ட உணவையும் அமுதாக்கி நம்மை

வாழ வைக்கும்”²⁴

என்னும் கருத்தின்வழி தன்னம்பிக்கையுடையவனுக்கு நல்லெண்ணம் எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்பது தெளிவாகின்றது.

எண்ணமொன்றே கிரியாஊக்கியாய் இருந்து தன்னம்பிக்கையுடையவனை வழிநடத்துகிறது. சரியான நேரத்தில் எண்ணம் இவனை வழிநடத்துவதால் இதன் ஆணிவேரை உணர்ந்து நடப்பவன். மனம் அலைபாயும் போது எண்ணமும் அலைபாயும். இஃது இயல்புதான் என்பதனை,

“மனத்தை அடக்க நினைத்தால் அலையும்

மனத்தை அறிய நினைத்தால் அடங்கும்”²⁵

என்னும் கருத்து வழிமொழிகின்றது. மனதின் இத்தகு நிலையையும் வெற்றி காண்பவன் தன்னம்பிக்கையுடையவனே. இவன் உறுதியாய் தன் உள்ள ஆற்றலை பயன்படுத்துவதால் அவன் அனுமதியின்றி அவன் எண்ணத்தை யாரும் நிலைகுலைக்க முடியாது.

1.2.5.எதிர்மறை எண்ணங்கள்:

இயல்பான எண்ணத்திலிருந்து மாறுபட்டு நிற்கும் சிதைந்த எண்ணவடிவமே எதிர்மறை எண்ணம் என்று கூறலாம். உயர் எண்ணமொன்றே தன்னம்பிக்கையுடையவன் வாழ்வில் கலங்கரை விளக்கமாய் இருந்து அவனைக் கரைசேர்க்கும். ஆகவே எதிர்மறை எண்ணத்தை தோற்றுவிக்கும் முடியாது, இயலாது, இல்லை, நடக்காது என்ற எதிர்மறைச் சிந்தனைக்கு அவன் ஒரு போதும் இடமளிப்பதில்லை. வாழ்வைப்பற்றிய அவநம்பிக்கை உள்ளவரிடத்தில் தான் இவ்வெண்ணம் மேலோங்கி இருக்கும்.

1.2.5.1.எதிர்மறை எண்ணத்தின் விளைவுகள்:

எதிர்மறை எண்ணத்திற்கு மனதில் ஒரு வடிவம் கொடுக்கும் போது அது செயல் வடிவமாவது இல்லை. எதிர்மறை எண்ணத்தை நினைப்பவன் தான் அழிவதோடு தன்னைச்சூழ்ந்தவர்களையும் துன்பக்கடலில் தள்ளுகிறான். அவன் உடல் சீராக இயங்குவதில்லை. சுவாசம் தாறுமாறாகின்றது. ஆகவே எண்ணத்திற்கும் மனித உள்ளத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதை உணர முடிகின்றது.

“எண்ணத்தின் எதிரொலியே நித்தம் வாழ்வில்

எண்ணற்ற செயல்பாட்டின் வித்தாய் ஆகும்”²⁶

என்னும் வரிகள், செயற்பாட்டிற்கு வித்திடுகின்ற எண்ணத்தை ஒவ்வொருவரும் காக்க வெண்டும் என்கிறது. மேலும்,

“எண்ணத்தை விதைத்தால் செயல் விளையும்

செயலை விதைத்தால் பழக்கம் விளையும்

பழக்கத்தை விதைத்தால் நற்குணம் விளையும்

நற்குணத்தை விதைத்தால் நல்வாழ்வு விளையும்”²⁷

என்னும் பாடல் செயல், பழக்கம், நற்குணம், நல்வாழ்வு இவற்றுக்கு அடிப்படை எண்ணம் என்பதை எடுத்தியம்புவதோடு இவைகளை வளர்த்துக் கொள்ள நல்லெண்ணம் வேண்டும் என்றும் அறைகூவல் விடுக்கிறது. இதன்வழி எதிர்மறை எண்ணத்திற்கு விடைகூறும் மனோபாவத்தை தன்னம்பிக்கையாளன் வளர்த்துக் கொள்கிறான். இதற்கு தேவையான அடிப்படை மாற்றம் அவன் மனோபாவ மாற்றமே. எதிர்மறை எண்ணத்தை களைந்து எறியும் ஒவ்வொருவரும் தன்னம்பிக்கை வானில் சிறகடித்து பறக்க முடிகிறது.

1.2.6.வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எண்ணம்:

“எண்ணம் ஜீவனுள்ள வலிமையான தாக்கம் மிகவும் வலிமையாக சூட்சுமமாக தடையின்றி இதைப்பிரபஞ்சத்தில் ஆழ்ந்து பரவியுள்ள சக்தி, எண்ணங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வஸ்துக்கள்”²⁸

என்னும் கருத்து மனிதன் அழிந்தாலும், அவனுள் அழியாதது இவ்வெண்ணமே. இதனால் தான் உயர் எண்ணமுள்ளவனை அவனை உலகம் பேசுகிறது. ஆகவே உலகம் போற்றும் நல்லெண்ணத்துடன் வாழ்வில் உயர்தல் பயனுடையதாம்.

1.3.சொல்:

எண்ணத்தின் வளர்ச்சி சொல். ஆகவே சொல்லின் நிலை, அவற்றின் தன்மை போன்றவை குறித்து இங்கு ஆராயப்படுகின்றது.

1.3.1.மனிதனை வெளிப்படுத்தும் சொல்:

சொல் ஒன்றே மனிதனை முழுமையாய் வெளிப்படுத்துகின்றது. வாழ்வில் நம்பிக்கைக் கொண்டவன் பேசும் சொல் அவனுக்கு உற்சாகத்தைத் தருவதாய் அமைகின்றது. தன்னம்பிக்கை உடையவன் உயர் எண்ணத்துடன்

அவ்வெண்ணத்தை வெளிப்படுத்த திறன்மிக்க சொல்லை தேர்ந்து பேசுகிறான். சொல்லின் தன்மையறிந்து பேசினால் துன்பமில்லை என்ற பொருளில் வள்ளுவரும்,

“திறன் அறிந்து சொல்லுக சொல்லை அறனும்

பொருளும் அதனின் ஊஉங்கு இல்”²⁹

என்ற குறளில் வலியுறுத்துகின்றார்.

“நாம் பேசும் சொல்லால் தன்மனமும், பிறர் மனமும், புண்படாது காக்க இயலும். மனம் புண்படும் நிலையில் மனநலமும், உடல்நலமும் கெட்டழியும். மனநலமும், உடல்நலமும் காக்கும் வழியாக நாவடக்கத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும்”³⁰

என்று வரும் வரிகளும் சொல்லின் பெருமை பேசுகின்றன.

ஒருவனிடமுள்ள தன்னம்பிக்கை அவனுக்கு ஊக்கச்சக்தி எனில், அவன் வாயிலிருந்து வெளிப்படும் நல்வார்த்தைகள் அத்தன்னம்பிக்கையை இயக்கும் இயக்கச்சக்தியாக உயிர்ச்சக்தியாக அமைகின்றது.

1.3.2.சொற்சிறப்பு:

சொல்லின் சிறப்புக்குறித்து வள்ளுவர்,

“சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர்சொல் அச்சொல்லை

வெல்லுஞ்சொல் இன்மை யறிந்து”³¹

என்கிறார். அதாவது ஒருவன் பேசும் சொல் தன்னை வெல்லும் சொல்லாக, உலகை வெல்லும் சொல்லாக இருக்க வேண்டும்.

“எல்லா சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே”³²

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா கூறுவது போல, பொருள் நிறைந்த சொற்களையே தன்னம்பிக்கையுடையவன் பேசுவான். இவன் வார்த்தைகளின் தரமுணர்ந்தும், அவற்றின் வீரியமுணர்ந்தும் பேசுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருப்பான். இலக்குக்கு அழைத்துச் செல்லும் நல்வார்த்தைகளையே பேசுவான். ஆலங்காரநடையில், அடுக்கடுக்காய் பேசும் இயல்பும் இவனிடத்தில் இருக்காது. சொல்ல வந்ததை மட்டும் தெளிவாய் பேசும் குணத்துக்கு அதிபதியாகிறான். சொல்லும் வார்த்தைகளையும், செய்திகளையும் வரிசைப்படுத்திச் சொல்லுவான். இதே சொல் குறித்து வள்ளுவர் மற்றோரிடத்தில்,

“இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்

கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று”³³

என்று கூறுகிறார். இனியசொல்லை – கனிக்கும், இன்னாத சொல்லுக்கு- காயையும் ஒப்பிட்டுக் காட்டி கனியை விரும்பாத மனிதனும் உலகில் உண்டோ என்று கேட்டு இனியசொல்லின் இயல்பினைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார்.

1.3.3.இன்சொல்லின் பயன்:

இன்சொல் ஊக்கத்தையும், உடல் வலிமையையும், உள்ளவலிமையையும் ஒருவனுக்கு ஒருசேரத் தரவல்லது. மனித மனம் அற்புத இயந்திரம். அதற்கு மலையளவு மனவுறுதியைத்தருவது இன்சொல்லே. மனிதனின் மனஇயந்திரத்தில் இன்சொல் விளையாதபோது, அதுவே, மனிதனை எட்டி உதைத்துக் குப்புறத்தள்ளிக் குழி தோண்டி அவனையே புதைத்துவிடுகின்றது. ஆகவே பாரதியும்,

“வாக்கினில் இனிமை வேண்டும்”³⁴

என்றார் மேலும்,

“மறைமொழியையும் நிறைமொழியையும்

மாசற்ற சொல்லையும் தீதற்ற சொல்லையும்

இனிதீனும் சொல்லையும் நயமான சொல்லையும்

பயனுடைச் சொல்லையும் பண்பான சொல்லையும்

வெல்லும் சொல்லையும் பேசுக”³⁵

என்னும் கருத்து இன்சொல்லின் பகுதிகளை எடுத்துக்காட்டி தன்னம்பிக்கையுடையவனுக்கு மேன்மேலும் இன்பம் பயக்கிறது.

1.3.4. எதிர்மறைச்சொற்கள் ஏற்றமிலாச் சொற்கள்:

மனிதன் தன் வார்த்தைகளால் வாழவும் செய்கின்றான். வீழ்ந்தும் போகிறான். இதனை உணர்ந்த தன்னம்பிக்கையுடையவன்

“இன்னாத சொற்களை இணக்கமற்ற சொற்களை
வன்மையான சொற்களை வஞ்சனைச் சொற்களை தீய
சொற்களை திறனிலாச் சொற்களை சுடுகின்ற
சொற்களையும்”³⁶

தன் உள்ளத்திலிருந்து எடுத்தெறிந்து விடுகின்றான்.

காந்தியண்ணலின் குரங்கு பொம்மைகள் கூறுவது போல நல்வாழ்வுக்கு எதிரானச் சொற்களை கேட்கக் கூடாது. நல்வாழ்வுக்கு எதிரான எதிர்மறைச் சொற்களை பேசக்கூடாது என அனைவரும் உறுதிமொழி எடுத்தல் ஏற்புடையதாகும்.

1.3.5. தன்னம்பிக்கையுடையவனுக்கு தைரியம் கொடுக்கும் சொல்:

உலகத்துக்காக இல்லாமல் தன்னம்பிக்கையுடையவன் தனக்காக மட்டுமே பேசுவான். ஒரு கருத்து உண்மை என்ற நிலையில் அதை

ஆணித்தரமாகப் பேசும் மனதாரியம் அவனிடம் உண்டு. தான் பேசும் சொல் எந்தவொரு யூகத்துக்கும் இடமளிக்காத வண்ணம் பேசுவான். சொல்ல வந்ததை சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் ஆற்றல் உடையவன்.

தான் மட்டுமே பேச வேண்டும் என்றில்லாமல் மற்றவர்க்கும் பேசும் வாய்ப்பைக்கொடுத்து விலகி நிற்பான். இதனால் சொல்லுக்கு இரு வழிபாதை அமைத்த பெருமைக்குரியவன் ஆகிறான். இப்பண்பு அவனது சுயமதிப்பை பிரதிபலிப்பதாய் உள்ளது.

இறைவன் படைத்த உயிரினங்களில் மனிதனுக்கு மட்டுமே பேசுந்திறன் உள்ளது. இப்பண்பே மனிதனை விலங்குகளிடமிருந்து வேறுபடுத்துகின்றது. இயற்கை மனிதனுக்கு வழங்கியுள்ள அற்புதத்தை எண்ணி உயர்ந்த சொற்களை பேச வேண்டும். பிறப்பால் மனிதனுக்கு உயர்வு தாழ்வு இல்லை. பிறப்பிற்குப்பின் ஒருவன் பேசும் சொற்களே அவனை வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றன. இதைவுணர்ந்து செயல்படல் நல்லதாம்.

1.4. செயல்:

சொல்லின் வளர்ச்சி செயலாகும். எண்ணமும் சொல்லும் தூய்மையாக இருப்பின் செயல்களும் சிறந்தவைகளாய் அமையும். தன்னம்பிக்கையுடையவன் சொல்லிய வண்ணம் செய்து முடிக்கும். செயல் வீரனாய் இருப்பவன். செய்யும் செயலை விருப்பத்துடனும், அர்ப்பணிப்புடனும் செய்பவனாக இருப்பவன். இலக்கினைத் தீர்மானித்த உடன் தான் செயலைத்துவங்குவான்.

1.4.1. செயல்வீரனுக்கு இருக்கும் குணங்கள்:

ஒரு செயலை எத்தகு தடைகள் வந்தாலும் அதனைப் பொருட்படுத்தாது அச்செயலைச் செய்து முடிப்பவன் எவனோ, அவனே செயல்வீரன் என்று போற்றப்படுகிறான். இன்சொல்லோடு செயலில் நேர்மையைக் கடைபிடிக்கும் குணம் கொண்டவனாக செயல்வீரன் திகழக்கூடியவன். இனிய பேச்சு

முறையைத் தான் ‘நயந்துகாரியம் சாதித்தல்’ என்பர். கடுஞ்சொல் பேசி
என்றைக்கும் காரியம் சாதிக்க முடியாது. அனைத்தையும் விட மற்றவர்கள்
மனதில் தன்னைப் பற்றிய ஆழமான ‘பதிவினை ஏற்படுத்த செயலில்
நேர்மையும், தூய்மையும் அவசியமாய் வேண்டப்படுகிறது.

முன்னும், பின்னும் நடந்த, நடக்கப் போகின்ற செயல்களை அலசி
ஆராய்ந்து செய்யும் செயலே சிறப்புபெறுகிறது. இச்செயலே முடிவுக்கு
வருகின்றது. செயலில் வெற்றி பெற விடாமுயற்சியைத் தன்னம்பிக்கையாளன்
கடைபிடிக்கிறான்.எந்த செயலிலும் வெற்றி பெற்றிட விடாமுயற்சி
இன்றியமையாததாக வேண்டப்படுகின்றது. இதுவொன்றே
தன்னம்பிக்கையுடையவன் வாழ்க்கையாக மலருகின்றது.

“வாழ்க்கை என்பது உள்ளிருந்து

வெளியே செல்லும் ஒரு செயல்”³⁷

என்பது போல உள்ளத்தில் உற்பத்தியாகி, சக்தியாகி, ஆற்றலாக
வெளிப்படும் செயலுக்கு மதிப்பைத் தந்து தானும் (தன்னம்பிக்கையாளனும்)
சமுதாயத்தில் உயர்ந்த அந்தஸ்தைப் பெறுகின்றான்.

1.4.2. செயலின் செழிப்பு:

செயல் ஒன்று தான் மனிதனின் வெற்றியைத் தீர்மானிக்கின்றது.
செயலின் செல்வச் செழிப்பை, ‘ஆராய்ந்து செயல் செய்’, ‘செய்யும் செயலை
உறுதியுடன் செய்’, ‘நாளெல்லாம் செயல் செய்’, என்ற கருத்துவழி
உணரமுடிகின்றது.

செயலின் தன்மைக்கேற்ப மனிதர்களை மூவகைப்படுத்துகிறார் வள்ளுவர்.
சொன்னதை மட்டும் செய்பவர்கள் சிறியவர்கள். சொல்லாமலே ஒரு செயலைச்
செய்பவர்கள் பெரியவர்களாவர். நான் ஒன்றைச் செய்து முடிப்பேன் என்று

சூறியும் அதனைச் செய்யாது விட்டவர்கள் கயவர்கள் ஆவர். இதில் ஒருவன் எவ்வகை மனிதன் என்பதை அவன் செயல்களே தீர்மானிக்கும்.

“எள்ளாத எண்ணிச் செயல் வேண்டும் தம்மொரு

கொள்ளாத கொள்ளாது உலகு”³⁸

என்ற குறள் வழி உயர்ந்தோர் இகழ்ச்சியாக நினையாத செயல்களையே ஆராய்ந்து செய்ய வேண்டும் என்று கட்டளை இடுகின்றார் வள்ளுவர். மேலும் செயலின் பயனையும், செயல்படும் போது ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டிய அனைத்தையும் ‘ வினை செயல்வகை’, ‘ தெரிந்து செயல்வகை’ என பல அதிகாரங்களில் விளக்குகிறார்.

1.4.3.இறுதியாக ஒரு சொல்:

“வார்த்தைகளில் கவனம் வேண்டும்

அவை செயல்களாக மாறுகின்றன

செயல்களில் கவனம் வேண்டும்

அவை பழக்கமாக மாறுகின்றன

பழக்கங்களில் கவனம் வேண்டும்

அவை குணங்களாக மாறுகின்றன

குணங்களில் கவனம் வேண்டும்

அவை வெற்றி தோல்விக்கு காரணமாகின்றன”³⁹

என்னும் கருத்து பண்பட்டகுணங்களுக்கு ஒருவனது செயலே வித்திடுகின்றன என்கிறது. அதுவே அவனது வெற்றி தோல்விக்குக் காரணமாய் அமைகின்றது என்றும் கூறுகின்றது. இந்நிலை உணர்ந்து ஒவ்வொருவரும் செயல்பட்டால் சீரிய வாழ்க்கை வீட்டுக் கதவைத் தட்டி நிற்கும்.

ஒரு செயலைச் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் மட்டும் இருந்தால் போதாது. அவ்வெண்ணத்தைச் செயல் வடிவமாக்க முயற்சி வேண்டப்படுகின்றது.

1.5. முயற்சி:

இடைவிடாத முயற்சியினால் மட்டுமே முன்னேற்றம் கிடைக்கும். எது சாத்தியமானதோ அதனை நோக்கி முயற்சியைக் குவிக்க வேண்டும். சோம்பித்திரிதலும், சோர்வும், முயற்சிக்கு எதிரியாகும்.

“ ஒரு மரத்தை வீழ்த்துவதற்கு எனக்கு எட்டுமணி நேர அவகாசம் தரப்பட்டால் நான் அதில் ஆறு மணி நேரத்தை எனது கோடாரியைக் கூர்தீட்டிக் கொள்வதற்குப் பயன்படுத்துவேன்”⁴⁰

என்ற வரிகள் நம்மை முயற்சி நோக்கி சிந்திக்க வைக்கின்றது. இங்கே தீட்டுதல் என்ற முயற்சி நடைபெறுகின்றது. அது போல ஒரு செயலைச் செய்ய அறிவைத்தீட்டி, அவ்வறிவை முயற்சியில் ஈடுபடுத்த வேண்டும்.

1.5.1. முயற்சியின் முழுமையும் பயனும்:

மனதில் ஒரு திட்டம் உருவாக முதலில் பிறக்க வேண்டியது முயற்சி. எண்ணம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றின் கூட்டுச்சேர்க்கையால் முயற்சி உதயமாகிறது. இத்தகு முயற்சியையும் தன் பயிற்சியாகக் கொண்டிருப்பவன் தன்னம்பிக்கையுடையவனாவான்.

‘வானிலுள்ள பிறைநிலா சிறுகச்சிறுக வளர்ந்து பெளர்ணமியாய் வளர்வது.’ பூமியில் விழுந்த வித்து வளர்ந்து மரமாவதுபோல, தரையில் விழுந்த பந்து தாவி எழுவது போல, தன்னம்பிக்கையுடையவன் எடுத்த முயற்சியும் வளரும் தன்மைகொண்டது. முயற்சியில்லாமல் பயன் விளைய வாய்ப்பில்லை. இதனை வள்ளுவரும்,

“அருமை உடைத்தென்று அசாவாமை வேண்டும்

பெருமை முயற்சி தரும்”⁴¹

என்ற குறள்வழி விளக்குகின்றார். விடாமுயற்சி ஒருவனுக்கு ஊக்கம் தருகின்றது. செல்வச் செழிப்பை உண்டாக்குகின்றது. முயற்சியைத் தவறாமல் மேற்கொள்பவனுக்கு வெற்றி உறுதி செய்யப்பட்ட ஒன்றாகிவிடுகின்றது. சிறந்த செயல்களுக்கு முயற்சிவொன்றே முழுமுதற்காரணமாகின்றது. தெய்வத்தால் ஒரு செயலை முடிக்க முடியாவிடினும் கூட முயற்சிக்குப் பலன் கிடைத்தே தீரும் இதனையே வள்ளுவர்,

“தெய்வத்தான் ஆகாது எனினும் முயற்சிதன்

மெய்வருத்தக் கூலி தரும்”⁴²

என்ற குறளில் எடுத்துரைக்கின்றார்.

தன்னம்பிக்கையாளன் தான் எடுத்துரைக்கும் அடி சிறிய அடியாக இருந்தாலும், அவ்வடிமுயற்சியுடன் எடுத்துவைக்கப்படுவதால் அது வெற்றிபெறுகின்றது. பல மீட்டர் தூரம் ஓடும் மாரத்தான் ஓட்டமும் ஒரு சிறு அடியில் தான் எடுத்து வைக்கப்படுகின்றது. முயற்சியே வளர்ச்சிக்குக் காரணம். இவ்வுலகமும் முயற்சியுடையவர்களுக்கே சொந்தமானது. இவர்களே ‘ஊழ்வினை’ என்ற விதியையும் மாற்றக்கூடியவர்கள். முயற்சியைத் தன் சொத்தாக கருதுவதால் இவையாவும் தன்னம்பிக்கையுடையவனுக்கும் பொருந்தும்.

தடைகள் பல வந்தாலும் தன்னம்பிக்கையால் ஒருவன் முயற்சியைக் கைவிடமாட்டான். சரியான முயற்சி இல்லையென்றால் செயலில் தேக்கம் ஏற்படும் என்பதையும் உணர்ந்து நடப்பவன் இவன். இதனால் வாழ்க்கையில் வெற்றிக்காக மட்டுமே போராடும் நிலை ஏற்படுகின்றது. வாழ்க்கை

கரடுமுரடானது தான். சாதாரண கல்லுக்கு சிற்பியின் உளியென்னும் முயற்சி உரு கொடுப்பது போல, முயற்சியில் தான் வாழ்க்கை மணமிகும். பூஞ்சோலையாகின்றது. பூஞ்சோலையில் நல்மணம் மட்டுமில்லை. பறவைகள் வந்து இளைப்பாறுகின்றன. விலங்குகள் துள்ளிக்குதித்து விளையாடுகின்றன. பூஞ்சோலைக்குள் செல்லும் மனிதர்களுக்கு மகிழ்ச்சியான மனநிலை ஏற்படுகின்றது. அது போல முயற்சியுள்ளவனை நோக்கி அனைத்தும் வந்து சேரும்.

“முயற்சி தான் வாழ்க்கை
முயற்சியின் வெற்றிக்கு அளவேயில்லை
முடிவும் இல்லை”⁴³

என்ற கருத்தும்,

“முயற்சி திருவினை ஆக்கும்; முயற்றின்மை
இன்மை புகுத்தி விடும்”⁴⁴

என்ற குறளின் கருத்தும், முயற்சியின் மேன்மையை அழகாய் படம் பிடிக்கின்றது. முயற்சியென்னும் சுவாசத்திற்கு உயிர்ப்பு கொடுக்க சபதம் எடுத்தல் நன்மையுடைதாகும்.

1.6.குறிக்கோள்:

எண்ணம், சொல், செயல், முயற்சி இவைகளுக்கு அடுத்தநிலையில் தன்னம்பிக்கையுடையவனிடம் இருக்கின்ற உயர்பண்பு குறிக்கோள் ஆகும். சிந்தனை நிலையிலிருந்து சாதனை நிலைக்குக் கொண்டு செல்லும் பாதையின் ஆரம்ப இடம் தான் குறிக்கோள் என்று பெயர் பெறுகிறது. குறிக்கோளை எதிர்காலம் பற்றிய பார்வை என்றும் கூறலாம். இதுவே வாழ்க்கைக்கு அர்த்தத்தையும், நோக்கத்தையும் தருகின்றது.

1.6.1. குறிக்கோளின் அவசியம்:

வாழ்வில் மனிதனாய் பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் குறிக்கோள் தேவை. குறிக்கோளில்லாத வாழ்க்கை துடுப்பில்லாத படகினைப் போன்றது. சாதாரண மனிதன் சிறப்புப் பெறுவது உயர் குறிக்கோள் ஒன்றினாலே தான். மண்குடிசை, மாளிகை என ஒருவன் எதில் பிறந்திருந்தாலும், அவனை உலகம் பேசாது. அவன் குறிக்கோளை மட்டுமே இவ்வுலகம் பேசுகின்றது.

பெரிய மனிதனுக்கு மட்டுந்தான் குறிக்கோள் என்ற சித்தாந்தம் தவறானது. குறிக்கோள் உள்ளவர்கள் மட்டுந்தான் பெரிய மனிதர்களாக வாழ்க்கையில் உயர்ந்து நின்றார்கள் என்பது வரலாறு காட்டும் உண்மை. உயர் குறிக்கோள் இருப்பதால் தன்னம்பிக்கையுடையவனும் உயர்ந்து நிற்கிறான். குறிக்கோளில்லாத வாழ்க்கை சிதறும். குறிக்கோளை முன்வைத்து உழைக்கும் போது, உழைப்பின் ஒட்டுமொத்த பலன்களும் நம்மை வெற்றித்திசை நோக்கி உந்துகிறது. ‘இலக்கில்லாத முயற்சிக்கு என்றுமே வெற்றியில்லை’. ‘இலக்கில்லாத ஆசைகள் வெற்றி பெற்றாலும், அது வெறும் கானல் நீராகத் தான் அமையும். அவ்வெற்றியால் எவ்விதப் பயனுமில்லை.

“வாழ்க்கையில் நாம் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும் இலக்கு எதுவாக

வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். அது சாதாரணமான இலக்காகக்கூட இருக்கலாம். அந்த இலக்கை நோக்கிச் செயல்பட்டு முன்னேறுகின்ற போது கிடைக்கின்ற இன்பம் அலாதியானது. சாதாரண மனிதர்களும் கூட இலக்கை நிர்ணயம் செய்து கொண்டு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளும் போது மிகுந்த மனநிம்மதியைப் பெறுகிறார்கள்.⁴⁵

இதன்வழி குறிக்கோளின் அவசியம் புரிகின்றது.

1.6.2. குறிக்கோளை தேர்ந்தெடுத்தல்:

தன்னம்பிக்கையுடையவன் தன் உள்ளத்தில் கருவாகி நின்ற உயர்குறிக்கோள் தோற்றாலும், அதனை சாதனை என்றே கருதி வெற்றிப் பெறப் பாடுபடுவான். உயர்குறிக்கோள் என்றுமே நடைமுறை சாத்தியமானவை என்பதறிந்து தன் வாழ்க்கையுடன் அக்குறிக்கோளை பொருத்திப்பார்ப்பான். குறிக்கோள் நம்மை முழுஆற்றலுடன் பணியாற்ற அழைத்துச் செல்கிறது.

“முயற்சியின் மூலமாக அடையக்கூடியதாக உங்கள்

இலக்குகள் இருக்கட்டும்”⁴⁶

என்ற கருத்து இலக்கை உருவாக்க நம்மை அழைக்கின்றது. தெளிவான இலக்குகளை உருவாக்காவிட்டால், அதனை வேறு யாராது உருவாக்கிவிடுவார்கள்.

1.6.3. குறிக்கோள் மீதான தன்னம்பிக்கையாளன் பண்புகள்:

குறிக்கோளை உண்டாக்கிக் கொண்டு அதனை அடைந்தே தீருவேன் என்ற வெறியுடன் இவன் செயற்படுகிறான். குறிக்கோளைச் செயற்படுத்தும் போது தோன்றும் இவனது முயற்சிக்கு, மலையையும் நகர்த்தும் ஆற்றல் உள்ளது. இலட்சியப்பயணம் மேற்கொள்ளும் போது தோன்றும் பல பிரச்சனைகளையும் கண்டு பயப்படாமல் இருப்பதால், பிரச்சனைகள் வந்தவழியைப் பார்த்தே சென்று விடுகின்றன. சூரியன் மறையும் மாலை நேரத்தில் மனித நிழல் நீண்டு செல்வதைப்போல், இவனும் தன் குறிக்கோளை நீட்டிக் கொண்டே செல்லுவான்.

1.6.4. அடிக்கடி மாறுவது குறிக்கோள் இல்லை:

குறிக்கோள் மனிதன் பிறந்தவுடனே தோன்றிவிடாது. அது நாளடைவில் மனித உள்ளத்தில் கருக்கொண்டு வளர்வது. ஒரு தொழிலில் ஈடுபடுபவனுக்கு

புத்தம்புது வழிகள் புலனாகும். இதைவுணர்ந்து நடக்கும் தன்னம்பிக்கையாளன் அத்தகைய புதிய வழிகளை தன் குறிக்கோளுக்கு ஏற்ப விரிவுபடுத்தி சிறப்புறுகிறான்.

தன்மேலும், தன் வாழ்வின் மேலும் பிடிப்பு இல்லா மனிதனே குறிக்கோளை அடிக்கடி மாற்றுவான். இத்தகு குணமுடையவன் மரம் விட்டு மரம் தாவும் குரங்குக்கு ஒப்பாகின்றான். இவனுக்கு சாதனைகள் படைப்பது அரிதாகின்றது. வலிய இலட்சியமும், நம்பிக்கையுறுதியும் கொண்ட ஒருவனே காலச்சூழலில் நிலைக்கமுடியும். இதற்கு தன்னம்பிக்கையுடையவன் விதிவிலக்கல்ல.

“குறிக்கோள் மாறும் மனிதர்களுக்கு வாழ்க்கை ஒரு போராட்டமாய்க் காணப்படுகின்றது. குறிக்கோளுடன் வாழ்பவர்களுக்கு வாழ்க்கை ஒரு நிரோட்டமாய்க் காணப்படுகிறது”⁴⁷

குறிக்கோளை விடாது போற்றியொழுகும் மனிதன் தான் வாழ்க்கையை எண்ணுகின்றபடி அமைத்துக் கொள்ள முடியும். ஒருவனது நிச்சயத்தன்மை இல்லா வாழ்க்கை கற்பனை இல்லா கவிதைக்குச் சமம். திட்டமிடாத வாழ்க்கையும், சரிவர அமைந்திடாத இலக்கும், நம்மைத் தடுமாற வைக்கின்றது. உறுதியான வெற்றியைப் பெற முன் கூட்டியே நம் பாதையைத் தீர்மானித்துக் கனவுகளை அடையப் பாடுபட வேண்டும். குறிக்கோள் வாழ்க்கை காலப்பாதையில் ஒருவனுடைய பாதச்சுவட்டைப் பதித்து நிலைபெறுகிறது. முடிவாக வாழ்க்கைக்கு இலக்கு வேண்டும். இதுவே வாழ்வின் பலனைப் பெருக்கிச் சிறப்புச் சேர்க்கும். இத்தகு உயர் குறிக்கோளை மட்டுமே தன் உயிராகக் கருதக்கூடியவன் தன்னம்பிக்கையுடையவன் என்பது தெரிகின்றது.

1.7. உழைப்பு:

தன்னம்பிக்கையுடையவன் தன்னுள் குறிக்கோளை வகுத்தப்பின் அக்குறிக்கோளை நோக்கிச் செல்ல உழைப்பு அவனுக்குக் கருவியாய் அமைகின்றது.

1.7.1. உழைப்பின் உயர்வு:

உழைப்புக்கு ஈடாக இவ்வுலகில் ஒன்றுமே இல்லை. உழைப்பொன்றே மனிதனை உயர்த்தவல்லது. உழைத்துச்சேமித்த பொருளுக்கு எப்போதுமே மதிப்பு மிகுதி. ஒருவனுக்குக் கிடைக்கும் ஊதியத்தின் மதிப்பைவிட உழைப்பினால் கிடைக்கும் மதிப்பும், மரியாதையும் அதிகம். “உழைப்பின் அருமைக்கும் பெருமைக்கும் எல்லையேயில்லை என்ற கருத்தும் தெளிவாய் உணர்த்துகின்றது. அத்துடன், ‘எதிர்கால இந்தியா உருவாகி வருவது நம் உழைப்பினால்தான்’ என்பதும் உண்மை.

“வாழ்வு என்னும் கடலில், உழைப்பு என்னும்

மரக்கலத்திலே மனிதன் சென்று கொண்டிருக்கின்றான்

வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றான்”⁴⁸

என்னும் வரை வரிகள் உழைப்பே மனிதனை இயக்குகிறது என்கிறது. உழைப்பினால் உயர முடியாதவர்களே தனக்கு அதிர்ஷ்டமில்லை என்று துன்புறுவர். இவர்களுக்கு,

“அதிர்ஷ்டம் என்ற ஒன்றுஇல்லை. வாய்ப்பு என்ற ஒன்று

மட்டுமே உள்ளது. அதைப் பயன்படுத்தி உழைக்கிறவன்

முன்னேறுகிறான். பயன்படுத்தாதவன் பின்னேறுகிறான்.”⁴⁹

என்ற வரிகள் நம்பிக்கையூட்டுவதாய் அமைகின்றன.

1.7.2. தன்னம்பிக்கையுடையவனின் உழைப்பு:

உழைப்பே உலக வரலாற்றின் உயர்ப்பு என்பதை உணர்ந்திருப்பதால் இவன் உழைப்பதற்குத் தயக்கம் காட்டாதவன். இவ்வுலகில் உழைத்துத்தான் உண்ணவேண்டும் என்னும் கருத்தில் தளராத நம்பிக்கையுடையவன். கடின உழைப்பு கனியும் போது வெற்றிக்கனி உருவாகும் என்பதால் வேறொன்றினையும் எதிர்பார்க்காதவன்.

உழைப்பில் ஈடுபடாத ஒருவனை உலகமே சேர்ந்து உயர்த்தினாலும், அவனால் வெற்றி பெற முடியாதென்பதால், மற்றவரையும் உழைப்பிற்கு உட்படுத்துகின்றான். உழைப்புப்பாதையில் தான் செல்லும் போது பிறர் தன்னைத் துன்பப்படுத்தினால் அதனை பெரிதுபடுத்த மாட்டான். அதே சமயத்தில் தானும் மற்றவரைத் துன்புறுத்தமாட்டான். சுருங்கக் கூறின் அவன் உழைப்பு நேரிய வழியில் இருக்கும் தன்னுடன் உழைக்கும் மற்ற உழைப்பாளிகளைத் தாழ்வாய்க்கருதமாட்டான். எதிர்கால வாழ்வில் வசதிகள் பெற்று வளமாய் இன்புற்று இருப்பதற்காக நிகழ்காலத்தை மூலதனமாய் பயன்படுத்துகின்றான். உடலுழைப்பு, மனவுழைப்பு எனப்படும் மூளை உழைப்பு இரண்டினையும் சரியாகப் பயன்படுத்தக் கூடியவன். சிலசமயங்களில் இவன் உழைப்பு மற்றோர்களால் கோடிட்டுக் காட்டப்படுகிறது.

ஒருவன் மனந்தளராமல் மேன்மேலும் முயன்று உழைத்தால் அதுவே அவனது வெற்றிக்குக் காரணமாய் அமைகிறது என்பதை பாடமாய் சொல்லுவான். ஆகவே ஒவ்வொருவரும் பிறந்தது வாழ்வதற்குத்தான். உழைப்பதும் வாழ்வதற்குத் தான் என்பதை உணர்ந்து செயல்படல் நன்றாம்.

1.8. கல்வி:

ஒருவனுக்குத் தன்னம்பிக்கையூட்டக் கூடிய காரணிகள் பலவாக இருந்த போதிலும் கல்வி ஒன்றே மனிதனைத் தன்னம்பிக்கைப் பாதையில் செலுத்தி

அவனை முழுமையாக்குகிறது. இத்தகு சீர்மிகு கல்வி மனிதனின் பிறப்பிலிருந்து வாழ்வு முழுவதும் தொடர்ந்து வருவது. மனிதனை விலங்கிலிருந்து வேறுபடுத்துவதும் கல்வியே.

“விலங்கு மலையைப் பார்த்து அறிந்தது ஒன்றும் இல்லை
மனிதனோ பார்க்கப் பார்க்கப் பலவற்றை உணர்ந்து தெளிவு
பெறமுடிகிறது. கண்பார்வையில் வேறுபாடு இல்லை.
மூளையின் ஆற்றலில் தான் வேறுபாடு உள்ளது”⁵⁰

என்று மனிதன் விலங்கினின்று வேறுபட்டவன் என்பதை மு.வரதராசனார் எடுத்துக்காட்டுவதும் கருதத்தக்கது. மனிதன் அறிவின் வழி காண்பதை உணர்ந்து பெருமை பெறுகின்றான். ஒரு நாட்டின் சிறப்புக்கும் அங்கு வாழும் மனிதனின் சிறப்புக்கும் பெருமை சேர்ப்பது கல்வி. கற்றவனுக்குச் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு தானாக வந்து சேர்கிறது. ஒரு மனிதனை அவன் சார்ந்த குடும்பமோ, உறவினர்களோ, அந்நியப்படுத்தும் போது, கல்வியே அவனுக்கு வாழ்வின் ஆதாரமாய் இருக்கிறது. அறியாமையென்னும் இருளைநீக்கி அறிவு வெளிச்சத்தைத் தருவதும் கல்விதான்.

“கல்வி மனிதனை மனிதனாக வாழச்செய்வது. கல்விச் செல்வமே அழியாச்செல்வமாய் என்றும் நிலைத்து நின்று பயன்தரக் கூடியது. அமைதியான வாழ்க்கைக்கும், மகிழ்வான மனநிலைக்கும் அடிப்படையாக அமைவது கல்வி. வாழ்க்கை எனும் வண்டிச் சக்கரத்தின் அச்சாணி கல்வியே”⁵¹

என்று கூறுவதிலிருந்து கல்வியின் அவசியம் தெரிகின்றது. இக்கல்வி பிறரைச் சார்ந்து வாழும் இழிவை அகற்றுகிறது. மனிதன் எப்படி இருக்க

வேண்டும் என்பதைப் போதிக்கும் போதி மரமாய் திகழ்கிறது. வறுமை நீங்க ஒரே வழி கல்விதான். இதனை,

“கல்வி வாய்ப்பு இன்மையும் மோசமான

வாழ்க்கை நிலையும் தொடர்ந்தால் வறுமை

அவர்களை விட்டு அகலவே அகலாது”⁵²

என்ற கருத்து வலியுறுத்துகின்றது. மனித வாழ்க்கை தடம்புரளாமல் நல்லொழுக்கத்துடனும், கட்டுப்பாட்டுடனும் வாழச் செய்வதும் இக்கல்வி தான்.

கண்முன் இருக்கும் சூழலைப் பிரித்துப் பார்க்கும் அறிவை வளர்க்கக் கல்விப் பயன்படுகின்றது.

“உடலுக்கு உணவு எப்படியோ அப்படியே கல்வியானது

அறிவுக்கு இன்றியமையாததாகின்றது”⁵³

என்ற வேத நாயகம் பிள்ளையவர்களின் கருத்தும் இதனை உறுதி செய்வதாய் அமைகிறது. மேலும், கல்வியால் வரும் அறிவு என்றுமே போற்றுதற்குரியது என்பதனை,

“அறிவுடை ஒருவனை அரசனும் விரும்பும்”⁵⁴

என்ற வெற்றி வேட்கை அடி எடுத்துக்காட்டுகின்றது

“ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோருள்ளும்

முத்தோன் வருக என்னா தவருள்

அறிவுடையோன் ஆறு அரசுஞ் செல்லும்”⁵⁵

என்ற புறப்பாடல் வயதில் பெரியோரை விட அறிவிற சிறந்தவரே அனைவராலும் மதிக்கப்படுவர் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

கல்வியொன்றே மனிதனை மனித நேயம் மிக்கவனாய் மாற்றுகிறது. மனிதன் சூழ்நிலைக்கு அடிமையாகாது. உயர் குறிக்கோளுடன் வெற்றிநடை உதவும் இக்கல்வியை கற்று தன்னம்பிக்கையுடையவன் மேலும் தன் வாழ்வின்னுக்கு மெருகு சேர்க்கின்றான். இக்கல்வியே தன்னம்பிக்கையுடையவனின் குணத்தைப் பண்படுத்துகின்றது. கல்வியானது மக்களின் நடத்தையை மாற்றும் செய்கிறது. இங்கு மக்கள் என்று குறிக்கப் பெறுவது தன்னம்பிக்கையாளனே. மனிதன் தன் மேன்மைக்குக் கல்வியைக் கற்பதனால்,

“யாதானும் நாடாமல் ஊராமால் என்ஒருவன்
சாந்துணையும் கல்லாத வாறு”⁵⁶

என்ற குறளின் கருத்துக் கேற்ப, அனைவரையும் தனக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொள்கிறான். நுண்கலைகளைக் கற்றுத் தெளிவதுடன் கேள்வி ஞானத்தினாலும் கல்விச் செல்வத்தை, இவன் தன் மனவங்கியில் சேமித்துப் பெருமை அடைகின்றான்.

1.9. பொருளாதாரம்:

பொருளாதாரமே முன்னேற்றத்தின் அளவு கோலாக கணிக்கப்படுகின்றது. ஒருவனுக்கு தன் வாழ்வில் பல வழிகளிலும் பொருளாதாரம் கிட்டினாலும், கல்வியின் வழி வரும் பொருளாதாரமே நிலைத்து நிற்கவல்லது. மனமகிழ்வை தர வல்லது. ஆகவே, கல்வியைத் தொடர்ந்து பொருளாதாரம் பற்றிய செய்திகள் தரப்படுகின்றன.

1.9.1. பொருளாதாரம் சிறு விளக்கம்:

“பொருள் சார் தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டி மேற்
கொள்ளும் ஒவ்வொரு சீரான முயற்சியே பொருளாதாரம்”⁵⁷

“வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு மேற்கொள்ளும் பொருள் ஈட்டும்
வழிமுறைகளைப் பற்றியதே பொருளாதாரம்”⁵⁸

என்று பொருளாதாரம் என்பதற்கு விளக்கம் தரப்படுகின்றது.

பொருளாதார உயர்வு என்பது ஒரு நாளில் அல்லது ஓர் ஆண்டில் வந்துவிடாது. தொடர்ந்து வினைத்திட்டத்துடன் தளராது முயல வேண்டும். அடுத்து எழுச்சி வர வேண்டும். பொருளாதார உயர்வு இன்றி மனிதர்களுக்கு உயர்வும் மேன்மையும் இல்லை.

பொருளாதார விடுதலை கிடைத்ததால் தான் ஏழை நாடாய் இருந்து வளர்ந்து, மகத்தான சாதனையும், வெற்றியும் படைத்து வருகிறது ஐப்பான், சிங்கப்பூர், சீனா, தென்கொரியா, இந்தியா போன்ற நாடுகளெல்லாம்.

1.9.2 பொருளே எல்லாம்:

மனித வாழ்க்கை இயந்திரமயமானது. அவ்வியந்திரத்தை இயக்கும் எரிபொருள் ஒன்றே. உலகில் ஒருவனுக்கு பொருள் இல்லையெனில் அவனுக்கு உலகமே இல்லை. இன்றியமையாத தேவைகளில் முதல் தேவையாய் இருப்பது இப்பொருளாகும். பொருள் இல்லாதவர் ஒரு பொருட்டாக மதிக்கப்படுவதில்லை. பொருளின் அவசியத்தை,

“பொருளால் லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்

பொருளல்லது இல்லை பொருள்”⁵⁹

என்ற குறள் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. ‘ஈட்டி எட்டிய வரைபாயும்’ ‘பணம் பாதாளம் வரை பாயும்’ ‘கையில் காசில்லை என்று கடவுள் நம்மிடம் வந்தாலும் கதவைச் சாத்து’ என்பன போன்ற கருத்துக்கள் யாவும் பொருளின் தேவையையும், அவசியத்தையும் எடுத்து மொழிகிறது. இத்தகு பொருள் மேம்பட தொழில் அவசியமான ஒன்றாகிறது.

1.9.3 பொருள் குறித்த தன்னம்பிக்கையாளன் சிந்தனைகள்:

தன்னம்பிக்கையுடையவன் வாழ்க்கைக்குப் பொருள் தேவை என்பதை உணர்ந்து நடப்பவன். அதே சமயத்தில் தேவைக்கு அதிகமான பொருளையும்

விரும்பாதவன். தன்னிடம் அழியா சொத்தாக விளங்கும் தன்னம்பிக்கையையும், வந்து வந்து போகும் பொருளையும் இணைத்து தன் வாழ்வில் அளவோடு பயன்படுத்தி உயர்வடைகிறான். பொருள் இல்லாத போதும் கூட அச்சுழலால் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்ளும் உன்னதப் பண்புக்கு அடித்தளமாய் திகழ்கிறான். மழைக்காலத்திற்கு வேண்டிய உணவுப் பொருளை ஏறும்பு, வெயில் காலத்திலே சேமிப்பது போல், தன்னம்பிக்கையாளனும் எதிர்காலத்திற்குத் தேவையானப் பொருளை நிகழ்காலத்திலேயே ஈட்டுகின்றான். தேனீ போல சுறுசுறுப்பாய் இருந்து பொருள் ஈட்டிச் சிறப்படைகிறான். இதன் வழி பொருளின் சிறப்பை உணரமுடிகின்றது.

1.10 பொதுவாய் சில சிந்தனைகள்:

எண்ணம், சொல், செயல், முயற்சி, குறிக்கோள், உழைப்பு, கல்வி, பொருளாதாரம் இவைகளோடு ஒரு மனிதனின் வீரமும், அவன் வாழ்வில் கிடைக்கும் தொடர் வெற்றிகளும், அவனது உயர்ந்தநிலை (அரசியல்) நட்பு போன்றனவும் அவனுக்குத் தன்னம்பிக்கையைத் தரவல்லன. இங்கு தன்னம்பிக்கைக்கு காரணமான முக்கியக் காரணிகள் மட்டும் ஆராயப்பட்டன. அடுத்தடுத்த இயல்களில் சங்கஇலக்கியங்களில் காணலாகும். தன்னம்பிக்கைக் காரணிகளும் எடுத்துக்காட்டப்பட உள்ளன.

தொகுப்புரை:

1. முடியும் என்று நம்புவது அவசியம் ஆனால் அந்நம்பிக்கை தரும் மகிழ்ச்சியிலேயே முடங்கிவிடுவது அபாயம். நம்பிக்கைத்தரும் மகிழ்ச்சியை செயலுக்கான பழக்கமாக மாற்றுவவனே புத்திசாலி என்று பெயரெடுக்கிறான் நம்பிக்கை போலவே பூமியில் வாழ்கின்ற ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் தன்னம்பிக்கையெனும் ஊன்றுகோல் அவசியமாகின்று என்பது குறித்து இவ்வியல் ஆராய்கின்றது.
2. தன்னம்பிக்கையுள்ள மனிதனுக்கு நல்லெண்ணம் தானாகவே வந்தமையும் அவனுடைய சொல் ஒவ்வொன்றும் பொருள் நிறைந்ததாய், வளம் மிகுந்ததாய் உள்ளது. அவன் மேற்கொள்ளும் செயலும், சிறப்புமிகுந்தது என்பது கண்டறியப்பட்டது. தன்னம்பிக்கையுடையவன் முயற்சி, குறிக்கோள் என்ற இரண்டையும் இரு கண்களாய் மதிப்பவன். உழைப்புடன் கல்வியையும் வாழ்வின் ஆதாரமாய் கொண்டிருப்பவன். இதனால் பொருளாதாரமும் அவனிடம் தஞ்சமடைகிறது. இப்படி பல குணங்களின் அருங்கலமாய் இருப்பதால் பலருக்கும் எடுத்துக்காட்டாய் இருக்கின்றான். இதன் மூலம் மங்காப்புகழை சேர்த்து அழியாப் புகழை அடைகின்றான் என்பதும் அறியப்படுகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தொல்காப்பியம் (பொருள்) நா. எண் -571
2. டாக்டர் இல. செ. கந்தசாமி, முன்னேற்றத்திற்கு முன்றேபடிகள், ப - 109.
3. பசுமைக்குமார், தன்னம்பிக்கைடானிக், ப - 3.
4. மேலது, ப - 10.
5. மேலது, ப - 47.
6. மேலது, ப - 4.
7. புறநானூறு, பா.எண்.187,ப-அடி.1-4.
8. டாக்டர். இல. செ.கந்தசாமி, தன்னம்பிக்கை மாத இதழ், பிப்-2004,ப- 24.
9. மேலது, பிப்-2004, ப - 16.
10. டாக்டர் எம்.எஸ் உதயமூர்த்தி, தன்னம்பிக்கையும் உயர்தர்மநெறிகளும், ப - 58.
11. டாக்டர். இல. செ.கந்தசாமி, தன்னம்பிக்கை மாத இதழ், அக்-2003, ப - 9.
12. சி.எஸ் தேவநாதன், நம்பிக்கைமலரட்டும் சாதனைகள் தொடரட்டும், ப - 185.
13. டாக்டர். இல. செ.கந்தசாமி, தன்னம்பிக்கை மாத இதழ், நவ-2004, ப - 24.
14. லேனா தமிழ்வாணன், வெற்றி உங்களைத் தேடி வரச்செய்வது எப்படி? பக் - 27 - 28.
15. யோகிராஜ் வேதாத்திரி மகரிஷி, மனவளக்கலை (தொ.I) ப - 5.

16. மேலது, ப - 75.
17. மேலது, ப - 77.
18. காப்.மேயர், நிருபிக்கப்பட்ட விதிமுறைகள், ப - 21.
19. டாக்டர். இல.செ.கந்தசாமி, தன்னம்பிக்கை மாத இதழ், நவ-2004,ப - 5.
20. ஆ.வே.இராமசாமி, திருக்குறள் எளிய தெளிவுரையும், பொன்மொழிகளும்
கு.எண்-595.
21. மேலது, கு. எண்-50.
22. மேலது, கு. எண்-596.
23. ச.மெய்யப்பன், (ப.ஆ) பாரதியார் கவிதைகள், ப - 108.
24. டாக்டர்.எம்.எஸ் உதயமூர்த்தி, தன்னம்பிக்கையும் உயர்தர்மநெறிகளும்,
ப - 95.
25. யோகிராஜ் வேதாத்திரி மகரிஷி, மனவளக்கலை (தொ.I) ப - 1.
26. வேலூர் கிருஷ்ணன், வாழ்வின் வெற்றி உங்கள் கையில்,ப - 22.
27. காந்தி கண்ணதாசன், மகத்தான வாழ்க்கை, ப - 40.
28. மேலது, ப - 35.
29. ஆ.வே.இராமசாமி, திருக்குறள் எளிய தெளிவுரையும், பொன்மொழிகளும்,
கு.எண்-644.
30. கி.மைதிலி, 'தமிழில் குறள் நூல்கள் ஒப்புநோக்கு', ப - 72.
31. ஆ. வே. இராமசாமி, திருக்குறள் எளிய தெளிவுரையும்,
பொன்மொழிகளும், கு.எண் - 645.
32. தொல்காப்பியர் தொல்காப்பியம் (பெயரியல்) நூ.எண் - 17
33. ஆ.வே.இராமசாமி, திருக்குறள் எளிய தெளிவுரையும், பொன்மொழிகளும்,
கு.எண் -100 .

34. ச.மெய்யப்பன், (ப.ஆ) பாரதியார் கவிதைகள், ப - 108.
35. எம். இராமலிங்கன், நாளொரு வெற்றிச் சிந்தனை ப - 10.
36. மேலது, ப - 10.
37. லேனா தமிழ்வாணன், வெற்றி உங்களைத் தேடி வரச்செய்வது எப்படி?
பக் - 60.
38. ஆ.வே.இராமசாமி, திருக்குறள் எளிய தெளிவுரையும், பொன்மொழிகளும்,
கு.எண் -470.
39. சசி. திருஞானம், வெற்றியின் திறவுகோல், ப - 13.
40. மேலது, ப - 13.
41. ஆ.வே.இராமசாமி, திருக்குறள் எளிய தெளிவுரையும், பொன்மொழிகளும்,
கு.எண்-611.
42. மேலது, கு.எண்-619.
43. கோ.எத்திராஜ், எண்ணங்கள் ஏவுகணைகள் ப - 22.
44. ஆ.வே.இராமசாமி, திருக்குறள் எளிய தெளிவுரையும், பொன்மொழிகளும்,
கு.எண்-616.
45. பி.சி.கணேசன், மனிதன் எப்படிவாழ வேண்டும், ப - 45.
46. சசி. திருஞானம், வெற்றியின் திறவுகோல், ப - 39.
47. லேனா தமிழ்வாணன், வெற்றி உங்களைத் தேடி வரச்செய்வது எப்படி?
ப - 62.
48. லேனா தமிழ்வாணன், வெற்றி உங்களைத் தேடி வரச்செய்வது எப்படி?
ப - 70.
49. க. இராமசுந்திரன், வீரல்கள் பத்தும் மூலதனம், ப - 46.
50. மு. வரதராசன், கல்வி, ப - 22.

51. கி.மைதிலி, 'தமிழில் குறள் நூல்கள் ஒப்புநோக்கு', ப - 38.
52. ஏ.பி.ஜெ. அப்துல்கலாம் உடன் ய.ச.ராஜன், இந்தியா 2020, ப - 425.
53. குளத்தூர் வேதநாயகம் பிள்ளை, பெண்கல்வி ப - 1.
54. ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் (உ.ஆ) கொன்றைவேந்தன், ப - 22, வ-39.
55. புறநானூறு பா.எண் 183.
56. ஆ.வே.இராமசாமி, திருக்குறள் எளிய தெளிவுரையும், பொன்மொழிகளும், கு.எண்-397.
57. எம். கே. சுப்ரமணியன், பொருளாதார வளர்ச்சிக் கட்டுரைகள் ப - 3.
58. மேலது, ப - 3.
59. ஆ.வே.இராமசாமி, திருக்குறள் எளிய தெளிவுரையும், பொன்மொழிகளும், கு.எண்-751.

இயல் -2

சங்க அகநூல்களில்

தன்னம்பிக்கைக்கூறுகள்

சங்க அகநூல்களில் தன்னம்பிக்கைக் கூறுகள்

2.0. முன்னுரை :

இலக்கியங்கள் மனித வாழ்க்கையிலிருந்து உருவானவையாகும். இவ்வாறு உருவான இலக்கியங்கள் மக்களின் 'வாழ்க்கையைக்காட்டும் காலக்கண்ணாடிகள்' என்ற சிறப்பினைப் பெறுகின்றன. 'இலக்கியம்' என்ற சொல்லை இலக்கு+இயம் என்று பகுக்கலாம். பூமியில் தோன்றிய மனிதர்களுக்கு, அவர்தம் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான இலக்கினை நிர்ணயிப்பது, குறிக்கோளைச் சொல்வது இலக்கியங்களாகும். தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் 'முதல் இலக்கியம், மூத்த இலக்கியம்' என்று சங்க இலக்கியங்கள் போற்றப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதியாகிய எட்டுத்தொகை நூல்களுள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு என்ற ஐந்து நூல்களும் அகநூல்வரிசையில் அடங்கும். இவ்வெட்டுத்தொகை நூல்கள் பல்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்களால் பாடப்பெற்றுள்ளன. மக்களின் பண்பாட்டு ஒழுகலாறுகளை பாங்குறமொழியும் இலக்கியப் பெட்டகமாக இவை திகழ்கின்றது.

“சங்க இலக்கியங்களில் புறநானூற்றுப்பாடல்கள் சில

அறங்களை நேரடியாக உணர்த்திச் செல்கின்றன. அகப்பாடல்கள் நேரடியாக நெறிப்படுத்துவனவாக அமையவில்லை ஆனால், அவை தம்மைச் சுவைக்கும் கலைஞர்கள் நெறிப்படுகின்ற வகையில் சீர்மையுடன் துலங்குகின்றன”.¹

என்ற மேற்கோள்வழி, மனிதகுலத்தின்

வாழ்க்கை உண்மைகளைக் காட்டி வாழ்க்கையை விளக்குவதோடு மட்டும் அமைந்துவிடாமல், அவ்வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தும் வழிகளையும் இலக்கியங்கள் கூறும் என்று சி.பாலசுப்பிரமணியன் கூறுவார்.

2.1. அக இலக்கியங்கள்-ஒருபார்வை:

சங்க அக இலக்கியங்கள், அவ்விலக்கியங்களில் வரும் மாந்தர்களின் உள்ள உணர்வினைப் பறைசாற்றும் தன்னுணர்ச்சிப்பாடல்களாகவும் திகழ்கின்றன. மனித குலத்துக்குச் சரிவு ஏற்படும் போது மன வலுஷ்டி நம்பிக்கை ஒளிபாய்ச்சும் அரும்பணியை திறம்படச் செய்கின்றன. புறநூல்கள் வீரத்தையும், அகநூல்கள் காதலையும் சொல்லி வந்ததோடு, அளவிட முடியாத தன்னம்பிக்கைக் கூறுகளையும் தன்பால் கொண்டுள்ளதை உணர முடிகின்றது.

தோல்வியில் துவண்ட மனிதனுக்கும், பொருளை இழந்து வறுமையில் வாடும் மனிதனுக்கும், வாழ்வில் நிம்மதித் தேடி அலையும் மனிதனுக்கும், வாழ்க்கைக்குச் சரியான வழிகாட்டுதல் வேண்டுபவர்களுக்கும், அவர்தம் உள்ளத்தில் தன்னம்பிக்கை நாற்றுகளை நடும்பணியை இவ்வகநூல்கள் முறையாகச் செய்கின்றன. குடும்ப வாழ்க்கையில் விட்டுக் கொடுத்து, கணவன் மனைவி இருவரும் ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொண்டு ஒம்பும் இல்லற வாழ்வும் இந்நூல்களில் சிறப்பாக காட்டப்பெற்றுள்ளன.

‘சங்ககாலம் பொற்காலம்’ என்று போற்றப்படுவதற்கு சங்கச் சான்றோர்களின் உள்ள உயர்வையும், கொள்கை உறுதியையும், எதையும் துணிவுடன் ஏற்கும் உள்ள முதிர்ச்சியையும் சான்றாகக் கூறலாம். உலகில் வாழ்கின்ற மனிதன் ஒவ்வொருவருக்கும் தன்னம்பிக்கைச் சிந்தனை தேவையென்று சமீபகாலமாக அதிகளவில் சொல்லப்பட்டு வந்தாலும், இச்சிந்தனை ‘கல்தோன்றி மண்தோன்றா காலத்திலேயே’ இருந்ததை சங்க

இலக்கியத்தின் வழி அறியமுடிகின்றது. மனிதச்சிக்கலைச் சொல்லி அச்சிக்கலுக்கான தீரவையும் சொல்லி, மனிதகுலத்தை ஆற்றுப்படுத்தும் அற்புதச் சிந்தனைகளை ஏற்றுப் பயன்பெறுதல் நன்றாம். இவ்வியல் அகநூல்களிலுள்ள தன்னம்பிக்கைக் கூறுகளை ஆராய்வதாக அமைகின்றது.

2.2. அகநூல்களில் எண்ணம் :

சங்க அக நூல்களில், உள்ளத்தின் எண்ணத்தை இயம்பும் பாடல்கள் பல உள்ளன. அகநூல்களில் இடம் பெறும் மாந்தர்களின் எண்ணத்தைப் பொறுத்தே அவர்தம் சொல், செயல், பண்புகள், முயற்சி, நட்பு போன்றவை அமைகின்றன. எண்ணத்தை அடிப்படையாக வைத்தே மாந்தர்களின் இயக்கமும், சுழற்சியும் அமைகின்றன. மனதில் மறைந்து சொல்லால் வெளிப்படும் இந்த எண்ணத்தை,

- (i) தனி மனித எண்ணம்.
- (ii) குடும்பம் பற்றிய எண்ணம்
- (iii) சமுதாயம் குறித்த எண்ணம்.

என்று மூன்று பிரிவுகளில் அடக்கலாம். தனிமனித எண்ணம் என்று வருகின்ற பொழுது தோழி, தலைவி, தலைவன், நற்றாய், கண்டோர், பாங்கன் போன்றோரின் எண்ணங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

2.2.1 தனி மனித எண்ணம்:

தனிமனிதன் ஒவ்வொருவரும் சமுதாயத்தின் ஓர் அங்கமாகத் திகழ்கின்றான். சமுதாயத்தில் வாழ்கின்ற தனிமனிதன் தனக்காகவும், தன்வாழ்க்கை மேம்பாட்டிற்காகவும், சிந்திக்கின்ற எண்ணங்கள் இதனுள் அடங்குகின்றன.

“தனிமனிதச் செயற்பாடுகளிலிருந்து உருவாகிய

ஓர் உயர்ந்த மனத்தொகுப்பே சமுதாயம்”²

என்ற மேற்கோள் தனிமனிதர்களின் சிந்தனைத் தொகுப்பே சமுதாயத்தை நிர்ணயிக்கின்றதென்று வரையறை செய்கின்றது. இதன் அடிப்படையில் அகநூல் மாந்தர்களின் எண்ணவோட்டம் சங்கச்சமுதாயத்தை நிறுவியது என்று உறுதி கூறலாம்.

2.2.2. களவைக் கற்பாக்க எண்ணும் தோழியின் எண்ணம்:-

தலைவன் தலைவியின் காதல் வாழ்க்கையை இணைக்கும் ஓர் இணைப்புப் பாலமாகத் தோழி திகழ்கின்றாள். சங்க இலக்கியங்கள் வாழ்க்கையைக் களவுவாழ்க்கை, கற்புவாழ்க்கை என இரண்டாகப் பாகுபடுத்திக் காட்டுகின்றன.

களவு கற்பாக மாறினால் தான் சீமிகும் இல்லறம் அமைந்து நன்மக்கட்பேறும் கிட்டுகின்றது. களவைக் கற்பாக மாற்ற தலைவிக்குத் தோழியும், தலைவனுக்குப் பாங்களும் உதவிபுரிகின்றனர். சில சமயங்களில் தலைவிக்குச் செவிலியும் உதவிபுரிகின்றாள். தலைவனும், தலைவியும் இல்லறம் பேணி வாழ்க்கையை வளப்படுத்தவேண்டும் என்பதிலேயே தோழி, செவிலி, பாங்கள் போன்றோரின் சிந்தனைகள் அமைகின்றன. ‘தலைவியின் கண்கள் துஞ்சாமல் கலங்குகின்றன. நெற்றியும் பசலை படர்ந்து காணப்படுகின்றது. இடையும் துன்பத்தால் சிறுத்துவிட்டது. இந்த வேறுபாடுகள் கண்ட செவிலித்தாய் துன்பத்திற்குக் காரணம் என்னவாக இருக்கமுடியும் என்ற வேளையில், தலைவியின் உள்ளத்துக்காதலை குறிப்பில் வெளிப்படுத்தி தலைவியின் தன்னம்பிக்கைக்கு உரித்தாகின்றாள்’. தோழியின் உள்ளக்கிடக்கையையும் அவள் நயம்பட பேசியதையும்,

“தண் கடற்படு திரை கேட்டொறும்

துஞ்சாள் ஆகுதல் நோகோயானே”³

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. தலைவி, கடலின் அலையோசையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் உறங்காமல் துன்பம் கொள்கின்றாள் என்று தோழி கூறுவதிலிருந்து அவளது புத்தி சாதூர்யத்தை அறிய முடிகின்றது. அறத்தோடு நின்று களவு வாழ்க்கையைக் கற்பு வாழ்க்கையாக்கத் துணை நிற்கிறாள் தோழி. கடலலை ஓயாமல் ஆரவாரம் செய்வது. கடலின் ஓசை தலைவியின் துன்பத்தை மேலும் மிகுவித்தது என்று பேசும் தோழியின் எண்ணம் பாராட்டத்தக்கது.

2.2.3. தோழியின் உயர்சிந்தனை:

தலைவியை மணம் முடித்துத் தன் இல்லத்திற்கு அழைத்துச் செல்லாத தலைவனைப் பார்த்து, தலைவி வீட்டார் மனம் வருந்துகின்றனர். ஆனால், தலைவனைக் குறித்த ஐயமும், அச்சமும் தோழி உள்ளத்தில் சற்றும் எழவில்லை. தலைவியை விரைந்துவந்து கைத்தலம் பற்றுவான் என்று, தலைவனைப் பற்றிய நம்பிக்கை, தோழியின் உள்ளத்தில் தன்னம்பிக்கையாய் எழுகின்றது. தலைவன் இன்னும் வரவில்லையே என்ற ஏக்கம் ஒருபுறம் இருந்தாலும், கடந்த காலங்களில் தலைவன் காட்டிய அன்பும், அவ்வன்பினை வெளிப்படுத்த அவன் கையாண்ட இன் சொற்களும் உள்ளத்தில் ஒலித்து தன்னம்பிக்கையூட்டுகின்றன.

‘குற்றம் பார்க்கின் சுற்றம் இல்லை’, ‘ஒருவர் பொறை இருவர் நட்பு’ என்ற நிலையில் காலம் தாழ்த்துகின்ற தலைவனின் குற்றம் மறந்தும், பொறுத்தும் இருவரையும் இணைக்கும் உன்னதப்பணியில் ஈடுபடுகின்றாள் தோழி. இருவரையும் இணைக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனையே இச்செயலைச் செய்ய வைத்தது. தலைவன் இல்லாத சூழலில்,

“எம் தோள் துறந்த காலை, எவன்கொல்

பல்நாள் வரும், அவன் அளித்த பொழுதே?”⁴

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் தோழியின் தன்னம்பிக்கைக்குச் சான்று பகருகின்றது.

2.2.4. தலைவன் தலைவியை வாழ்த்தும் தோழி:

ஒருவர் மற்றவரை வாழ்த்தும் மரபு உயர்ந்த எண்ணத்தின் அடிப்படையில் எழுவதாகும். வாழ்த்தும் வாழ்த்து வாழ்த்தப்படுகின்றவர்களுக்குப் போய்ச் சேருவதோடு வாழ்த்துகின்றவர்களுக்கும் மனம் புத்துணர்வு பெறுகின்றது. புத்துணர்வு தன்னம்பிக்கைக்கு வழிவகுக்கின்றது. அகநூல்களில், முக்கிய அங்கமாய்த் திகழ்கின்ற தோழி ‘தலைவன்-தலைவியை’ வாழ்த்திப் பெருமிதம் அடைகின்றாள். சங்க காலத்திற்கு பின் வந்த சிலப்பதிகாரத்தில் மணமக்களை இளங்கோவடிகள், ‘காதலர் பிரியாமல் கவவுக்கை நெகிழாமல் வாழ்க’ என்று வாழ்த்துவதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

“அணங்கு வளர்த்து அகறல் வல்லாதீமோ”⁵

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலடியும்,

“அண்ணாந்து ஏந்திய வனமுலை தளரினும்

பொன் நேர் மேனி மணியின் தாழ்ந்த

நல்நெடுங் கூந்தல் நரையொடு முடிப்பினும்

நீத்தல் ஓம்புமதி”⁶

என்ற நற்றிணைப்பாடலடிகளும், தோழி மணமக்களை வாழ்த்துவது புலனாகின்றது. பிரியாமல் இருப்பதே பெருவாழ்வு என்பதாலும் மணமக்களின் பிரியாத வாழ்வே தனக்குக் கிடைத்தப்பேறு என்பதாலும் இங்ஙனம் வாழ்த்துகின்றாள். உடல் தளர்ந்து போன நிலையிலும், நரையொடு வயது

முத்த காலத்திலும் மாறாத அன்புடன் தலைவியை அருள் செய்ய வேண்டும் என்ற தோழியின் விருப்பமே வாழ்த்தாக மாறுகின்றது. மேலும் தோழி,

‘நன்மலை நாட நின்அலது இலளே’⁷

என்ற குறுந்தொகை பாடல் வழி, தோழி தலைவனே உன்னையன்றித் தலைவிக்குத் துணைபிறிதில்லை என்பதை வலியுறுத்துகின்றாள். இதை உணர்ந்து தலைவியைப் பிரிய எண்ணாமல் உறைய வேண்டும் என்றும் வேண்டுகின்றாள். இங்கு தோழியின் வாழ்த்தும் உள்ளமும், ‘தலைமக்கள்’ அவர்கள் வாழ எண்ணும் உயர் சிந்தனையும் பெறப்படுகின்றது.

2.2.5. தலைவி குறித்த எண்ண ஆதிக்கம்:

களவு வாழ்க்கை, கற்பு வாழ்க்கை என்ற இரண்டு வாழ்க்கையிலும், தலைவன், தலைவி இருவரும் நெருங்கிய தொடர்புடையவர்கள். இவர்கள் தொடர்பு பிறவிதோறும் தொடர்ந்து வரும் என்ற நம்பிக்கையும் சங்ககாலத்தில் இருந்தது. இடைவிடாமல் இயங்குகின்ற கடல் அலைகளின் ஆரவாரத்தைப் போல் இருவரும் இருந்தநிலையை,

“உரவுக்கடல் ஒலித்திரை போல

இரவினானும் துயில் அறியேனே”⁸

என்ற பாடல் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது. தலைவியைப் பற்றி மட்டுமே எண்ணி வாழ்ந்த தலைவனது உணர்வினை இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது. தலைவியை பற்றிய எண்ணம் தலைவனுக்கு தன்னம்பிக்கை தந்ததனால் மீண்டும் மீண்டும் நினைக்கிறான்.

2.2.6. தலைவனைப் பற்றிய எண்ண ஆதிக்கம்:

அகநூல்கள் குறிப்பிடும் தலைவி இரவு, பகல் என்று பொழுது வேறுபாடில்லாமல் தலைவனை நினைத்து வாழ்ந்து மகிழ்கின்றாள்.

தலைவனைப் பற்றிய எண்ணமும், சிந்தனையுமே தனக்கு வாழ்வையும், மகிழ்வையும், தன்னம்பிக்கையையும் தருவதாக நம்புகின்றாள். காணும் காட்சியெல்லாம் தலைவனாகவே காணுகின்றாள். திரும்புகின்ற திசைகளிலும், வருகின்ற பொழுதுகளிலும் தலைவன் குரலே ஒலித்தவண்ணம் உள்ளதென்பதை,

“நள்ளென் யாமத்தும் கேட்கும்நின் குரலே”⁹

என்ற அம்மவனாரின் குறுந்தொகைப் பாடல் வழியும்,

“நனந்தலை உலகமும் துஞ்சம்

ஓர் யான் மன்ற துஞ்சா தேனே”¹⁰

என்ற பதுமனாரின் பாடலும் உணர்த்துகின்றன. உளர் மக்கள் உறங்கி விட்ட நிலையிலும், தன்னால் உறங்க முடியாத நிலைக்கு தலைவன் தன் உள்ளத்தில் வந்து பொருந்தியதே காரணம் என்றும் நம்புகின்றாள்.

ஒரு நிகழ்ச்சியோ, காட்சியோ அல்லது சிந்தனையோ மனதிற்கு மகிழ்வும், புத்துணர்வும் தருகின்ற போது தொடர்ந்து அதையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். புத்துணர்வு தரும் எந்தச் செயலும் உறுதியாக தன்னம்பிக்கையைத் தரும் தலைவியைப் பற்றிய எண்ணம் தலைவனுக்கும், தலைவனைப் பற்றிய எண்ணம் தலைவிக்கும் தன்னம்பிக்கை தந்தது என்பதை மேற்கூறிய சான்றுகளால் உறுதியாக நம்பலாம்.

2.2.7. நற்றாயின் உயர் சிந்தனை:-

**“அகப்பொருள் இலக்கியங்களில் வரும் நற்றாய்
என்பவள் தலைவியைப் பெற்றெடுத்த தாய். அக
இலக்கியங்களில் இவளுடைய பங்கு மிகக் குறைவாக**

காணப்பெறுகின்றது. இவள் தன் மகளுடைய கரந்த
ஒழுக்கத்தைச் செவியுற்றதும், அவ்வொழுக்கத்தின்
பொருத்தத்தையும் தன் தோழியுடன் (செவிலியுடன்)
ஆராய்ந்து வருவாள்".¹¹

என்ற அளவில் தான், நற்றாயின் அறிமுகம் அமைகின்றது.

தலைவி தான் விரும்பிய தலைமகனைத் தேர்ந்து உடன்போக்குச்
செல்கின்றாள். இல்லறமென்னும் அறவாழ்வினைத் தேர்ந்து கொண்ட
தலைவியின் நிலையறிந்த நற்றாய், தன் மகள் செல்லுகின்ற வழி
இனிதாகட்டும் என்று தெய்வத்தை வேண்டுகின்றாள். இவ்வாறு வேண்டுவதன்
வழி தாய்க்கு உரிய பாசத்தையும், பாசத்தால் எழுந்த எண்ண மேன்மையையும்
உணர முடிகின்றது.

2.2.8. கண்டோரின் உயர் சிந்தனை:

தலைவனும், தலைவியும் உடன்போக்குச் சென்ற காலத்தில்
அவர்களைத் தேடி செவிலி, நற்றாய் போன்றோர் நெடிய பயணம்
மேற்கொள்கின்றனர். தற்செயலாக செவிலி, கண்டோரைப் பார்த்து 'என் மகள்
ஒருத்தியையும் பிறன் மகன் ஒருவனையும் கண்டீர்களா என்று கேட்கின்றாள்.
அதற்கு பதில் கூறுவதாக அமைந்த கண்டோரின் கூற்று அவர்தம் எண்ண
உயர்வை எடுத்தியம்புகின்றது.

'நீ மருண்டு உன் வீட்டில் இற்செறித்த கொடுமை பொறாது. நின்
நல்லில்லில் நின்னோடு உறைதலிலும் யானையும், புலியும் வாழும் காட்டு
வழியில் தன்னை நயந்தானோடு போதலே அறமாம் என்று துணிந்து போயினள்
அ.து அவளுக்கு அறமே நீ வருந்தற்க' என்று கூறி தலைவியின் துன்பத்தில்
பங்கெடுக்கின்றனர்' கண்டோர். மேலும்,

“பலஉறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அல்லதை

மலையுளே பிறப்பினும், மலைக்கு அவைதாம் என் செய்யும்?

.....

சீகெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க்கு அல்லதை

நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கு அவைதாம் என் செய்யும்?

.....

ஏழ்புணர் இன்இசை முரல்பவர்க்கு அல்லதை

யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கு அவைதாம் என் செய்யும்?”¹²

என்ற பாடல், முத்தும், சந்தனமும், இசையும் பிறருக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்று கூறுகின்றது. அது போல உன் மகளும் தலைமகன் ஒருவனுக்குத் துணையாக வேண்டும். இது தான் வாழ்வின் நியதி. ஆகவே இல்லறப்பயணத்தைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டாம் என்று கூறி தாயின் உள்ளத்தில் தன் மகள் குறித்த நல்லெண்ணத்தை விதைத்து, தன்னம்பிக்கை கொள்ளச் செய்கின்றவர் கண்டோராவர்.

2.2.9. குடும்பம் பற்றிய எண்ணம்:

சங்க இலக்கியத்தில் தனி மனித எண்ணத்தைத் தொடர்ந்து குடும்பம் பற்றிய எண்ணம் சிறப்பு பெறுகின்றது. நாடு சிறக்க வேண்டுமாயின் குடும்பமே முதலில் சிறக்க வேண்டும் என்பதை,

“ஒரு சமுதாயத்தை அறிய அதன் உறுப்பாகிய ஒரு குடும்ப நாகரிகத்தையும், பண்பாட்டையும் கண்டறிதல் போதுமானதாகும். கணவன், மனைவி என்ற இருவரே குடும்ப அமைப்பின் கரு என (Nucleus of the family) நினைத்தற்குரியர்”¹³

என்று டாக்டர்.கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் கூறுவார். தனிமனிதனின் அடுத்த வளர்ச்சி நிலையைக் குடும்பம் என்று கூறலாம். குடும்ப அமைப்பு முறைகள் சிறந்திருப்பதால் தான் உலக நாடுகள் இந்தியாவைத் திரும்பிப் பார்க்கின்றது. மனிதம் சிதைவின்றி கட்டுக்கோப்பாக இருக்க குடும்பம் என்ற அமைப்பும் துணை நிற்கின்றது.

“மனிதனை அவனுடைய தனித்த நிலையிலிருந்து சமூக உறுப்பினனாக மாற்றும் பிணைப்புகளுள் குடும்பமும், உறவு முறையுமே தலைமை பெறுகின்றன”¹⁴

என்ற கருத்தும் உறவு முறைகள் வலுவடைய உறுதுணை புரிவது குடும்ப அமைப்பு என்பதை வலியுறுத்துகின்றது.

2.2.10. தலைவன் பிழை மன்னிக்கும் தலைவியின் எண்ணம்:

குடும்பம் சிறப்புப் பெற, குடும்ப உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொருவரும் மற்றவர் செய்த குற்றத்தைக் குணமாகப் பார்க்கும் மனோபாவத்தை வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். கணவன், மனைவி என்ற நிலையில் இருவரும் ஒருவருக்காக ஒருவர் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும். விட்டுக் கொடுத்து வாழும் போது, அவரைக் குறித்த எண்ணமும், மதிப்பும், நம்பிக்கையும் நம்மிடையே மிகுதியாகின்றது.

சங்க காலத்தில் பரத்தையர் பிரிவு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாக இருந்தது. தலைவன் பரத்தமை ஒழுக்கம் மேற்கொண்டு ஒழுகியதைப் பல சங்கப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. தலைவன் மேற்கொண்ட பரத்தமையை தலைவி மன்னித்து ஏற்றுக் கொள்கின்றாள். தோழி, தலைவனை மன்னித்துவிடு என்று கேட்டளவில் குடும்பம் கட்டுக்கோப்புடன் இருக்க தோழியின் எண்ணமும்,

எண்ணத்தின் வழி பிறந்த செயலும் துணைநிற்கின்றது. தோழியின் அறிவுரை ஏற்றுக் குடும்பத்தைச் சிறப்புற நடத்துகின்றாள் தலைவி.

“யான் தன் அடக்கவும் தான் அடங்கலளே”¹⁵

என்னும் பாடல்வழி தன்னம்பிக்கையும், பொறுமையும், அடக்கமும் தலைவியிடம் இருந்ததை அறிய முடிகின்றது. பரத்தை தலைமகளைக் குறைகூறுகின்றாள். இதனை உணர்ந்தும் தலைவி தன் நாவடக்கத்தைப் பயன்படுத்தி கோபம் பொறுக்கின்றாள். பரத்தையைக் குறை கூற பல காரணங்கள் இருந்த நிலையிலும், தலைவி அமைதி காத்து பெருமை பெறுகின்றாள். ஒருவர் மற்றவர் கூறும் குறைக்கு மீண்டும் குறை கூறும் போது சிக்கல் பெரிதாகும். சிக்கலின்றி அமைதி உருவாக வேண்டுமாயின், இந்த தலைவி கையாண்ட முறையைக் கையாண்டால் குடும்பம் சிறப்புப்பெறும். குடும்பம் சிறப்புப் பெற குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கு உறுதியாக வாழ்க்கை பற்றிய தன்னம்பிக்கை பிறக்கும்.

2.2.11. சுரம் இனிதமைய வேண்டும் தலைவி:

உலகில் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்க்காக வாழும் போது தன்னலம் மறைகின்றது. பொதுநலமும், அன்பும் மலர்கின்றது. இவ்வாறு விட்டுக் கொடுக்கும் பண்பு உருவாக குடும்பமே அடித்தளமிடுகின்றது.

தலைவன் பொருள் தேடப் பிரிந்து செல்கின்றான். தலைவன் பிரிந்து சென்றவுடன் தலைமகள், தலைவன் சென்ற வழியருமை குறித்துக் கலங்குகின்றாள். தலைவன் எப்படிச் சென்றானோ என்று அவன் வருத்தத்தை தன் வருத்தமாக நினைக்கின்றாள். தலைவியின் இவ்வெண்ண ஓட்டத்தை,

“ஆர் இடைச்செல்வோர் ஆறுநனிவெருஉம்

காடு இறந்தனரே காதலர்

“நீடுவர் கொல்’ என நினையும் என் நெஞ்சே”¹⁶

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

பிரிந்து செல்லும் வழியில் பற்பல துன்பங்கள் உள்ளன. நீரும், நிழலும் இன்றி காணப்படும் நீண்டவழிகள், புலி நீர்யானை, செந்நாய் போன்ற கொடிய விலங்குகளின் கொடிய தன்மைகளையும் நினைத்து தலைவி வருத்தமடைகின்றாள். அன்பும், அருளுமின்றி கொடுஞ்செயலில் ஈடுபடும் ஆறலைக் கள்வர்களின் செயல் என துன்பங்களால் சூழ்ந்தது காடுகள். இவ்வழியே தலைவன் துன்பமின்றி போய்ச் சேரும் இடம் சேர வேண்டும் என்று தலைவி விரும்புகின்றாள். தனக்கு உரிமை உடையவனுக்குத் தான் துன்பம் நேர தலைவி விரும்பவில்லை எனினும், இல்லறப்பயணம் இனிது செல்லவே தலைவி இங்ஙனம் விரும்புகின்றாள். குடும்பம் பற்றிய குறுகிய சிந்தனைகள் பரந்து விரிந்து சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கும், சமுதாய மறுமலர்ச்சிக்கும் வித்திடுகின்றன.

2.2.12. சமுதாயச் சிந்தனை:

“எந்த மனிதனும் ஏதோ ஒரு சமூக அமைப்பில் உறுப்பினனாக இருந்தாக வேண்டும். இதை மனிதனுடைய சமூக இயல்பு (Sociability) என்பர்” ¹⁷

என்ற கருத்தை வலியுறுத்தும் விதத்தில் சங்ககால மக்கள் சமுதாயமாகக் கூடிவாழ்ந்த நிலையை அறிய முடிகின்றது.

நல்லவர் ஒருவருக்காகப் பெய்கின்ற மழையைப் போல, சமூக நற்சிந்தனையாளர்களின் நல்லெண்ணங்களால், தொலைநோக்குச் சிந்தனைகளால் தான் உலகம் இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றது. சமுதாய நலனையே தன் நலனாகக் கொண்டு, தனக்கு இது வேண்டும், இது வேண்டுவதில்லை என்றில்லாமல் சமுதாயம் பயன்பெற வாழ்கின்றபோது மன நிறைவு கிடைக்கின்றது. ஊருக்கு உழைக்கின்றதால் கிடைக்கின்ற பயனும்

நமக்கும் கிடைக்கின்றது. இந்த நிறைவான சமூக அமைப்பினை சங்ககாலத்தில் காணமுடிகின்றது. அதனால் தான் சங்ககாலத்தைப் பொற்காலம் என்கிறோம்.

2.2.13. நாடு வாழ நினைக்கும் சிந்தனை:

சங்ககாலத்தில் மன்னராட்சி நிலவியது. மன்னராட்சியின் மணிமகுடமாய்த் திகழ்ந்தவன் மன்னன். மன்னன் நோயின்றி செல்வச்செழிப்புடன் வாழ நாட்டுமக்களும் வாழ்ந்து பயன்பெறுவர். மன்னன் உயிர்த்தே உலகம் மலரும் என்பதால் தோழி மன்னனை,

“நெல் பல பொலிக! பொன் பெரிது சிறக்க”¹⁸

என்று வாழ்த்துகின்றாள். மன்னன் செலுத்தும் செங்கோல் ஆட்சியில் நெல்லும், பொன்னும் அதிகளவில் கிடைக்கும். இதனால், நாட்டுமக்கள் இரவலர்களுக்கு ஈந்து தன்னிறைவு பெற்று மகிழ்வர். இம்மகிழ்ச்சி தன்னம்பிக்கையின் பக்கம் மானுடத்தை அழைத்துச் செல்லும்.

“பகைவர் புல் ஆர்க! பார்ப்பார் ஓதுக”¹⁹

என்ற பாடல்வழி, பகைவர்களை வெற்றி கொள்ளும் மன்னனின் ஆக்கம் மக்களின் ஆக்கமாக அமைகின்றது. பகையில்லா நாடு நல்லாட்சியினால் மட்டுமே உருவாகும். இதற்காக தோழி பகையில்லாத நாட்டையும், பகைவுணர்வில்லாத மக்களையுமே விரும்பினாள் என்பதை அறியமுடிகின்றது. போரும், பூசலும் இல்லாத நாட்டில் இயற்கையன்னை கொடுத்த வரங்கள் சிதைவின்றி கிடைக்கும். சிதைவில்லாத நாடும், மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

கல்விவல்ல அந்தணர்களின் எண்ணமும், நாடு வாழ விரும்பும் எண்ணமாகவே உள்ளது. நாட்டு நலன் கருதி அந்தணர்கள் வேதங்கள்

ஒதுவதால் நாட்டில் மழைவளம் சிறந்து, மண்வளம் மிகுகின்றது. மழைவளத்தால் உயிர்கள் பசியும், பிணியுமின்றி வாழ முடிகின்றது. பசியும், பிணியும் உள்ள நாட்டில் சமுதாயத்தின் ஒரு கூறாகிய இல்லறம் சிறக்க வழியில்லை. தோழியின் எண்ணம் போலவே தலைவியின் எண்ணமும் சமுதாயத்தை ஒட்டியதாகவே அமைகின்றது.

“சங்க இலக்கியம் 1862 அகப்பாடல்களை உடைய காதலிலக்கியம். ஒவ்வொரு பாடலிலும் ஆண், பெண் உள்ளங்கள் உள்ளன. இப்பாடல்களைக் கற்பவர் காதல் உள்ளங்கள் பற்றிய அறிவு பெறுவர். மேலும் காதற்றலைமையுடைய இவ்விருவரைப்பற்றி பாங்கன் நினைத்தனவும் ஊரார், கண்டார் நினைத்தனவும், ஆகிய பல்வேறு உள்ளங்களின் அறிவினையும் பெறுவர்”²⁰

என்ற அறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கனாரின் கருத்துப்படி, பல்வேறு உள்ளங்களின் அறிவே காதலுக்கும் அப்பாற்பட்டு, தனிமனித சிந்தனைகளாகவும், குடும்பச் சிந்தனைகளாகவும், சமுதாயச் சிந்தனைகளாகவும் மலர்ந்துள்ளன என்பதை அறிய முடிகின்றது. தன்னம்பிக்கையுடையவர்களின் உள்ளம் தான், உயர் சிந்தனைகள் உற்பத்தியாகும் பிறப்பிடம் என்று கூறலாம்.

2.3. சொல்வன்மையின் மேன்மை:

“தெளிவும், முறைமையும், இனிமையும் தோன்றச் சொல்வது சொல்வன்மையாகும். சொன்னபடி, ஒருவர் காரியத்தில் இறங்குவராயின் சொல்வன்மையோடு சொல்லப்பட்டதாகக் கருதப்படும். உண்மையன்பும் அதனால் உண்டான ஆற்றலும் இச்சொல்வன்மைக்கு ஏதுவாகும்.”²¹

என்ற மேற்கோள் கூறும் சொல்வன்மையைக் கையாண்டு சங்க அக இலக்கியங்களில் உயிர் மாந்தர்களாகிய தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய் போன்றோர் சிறப்படைந்ததை அறிய முடிகின்றது. தன் சொல்வன்மைக்குத் தானே பொறுப்பு என்ற நிலையில், சொன்னபடி செய்ய வேண்டும் என்ற நிலை உருவாகின்றது. சொன்னதைச் செய்து முடிக்கும் சொல்வன்மையால் ஒருவருக்கு மற்றவர் மேல் நம்பிக்கை பிறக்கின்றது. காரியம் நிறைவேற்றுவதற்கு இச்சொல்வன்மை அவசியமாகின்றது. காரியம் நிறைவேறும் போது மனதில் மகிழ்வும், தன்னம்பிக்கையும் பிறக்கின்றது. சொல்வன்மையைக் கையாள்பவன் சொற்களின் முறையுணர்ந்து பேசும் போது, அச்சொல்லின் உண்மை நிலையையும், அதன் ஆற்றலையும் உணர முடிகின்றது. பல்வேறு சூழலில் சொல்வன்மையில் சிறந்து விளங்கிய தலைவன், தலைவி, தோழி போன்றோரின் சொல் குறித்து இங்கு ஆராயப்படுகின்றது.

2.3.1 தன் சொல்லை நம்பி சூளுரைக்கும் தலைவன் :

ஆதிகாலச் சமுதாயம் ஆண்வழி சமுதாயமாகத் திகழ்ந்தது. சங்கச் சமுதாயத்தின் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்த ஆண், தன் சொல் செயல் இவைகளை நம்பி சூளுரைத்து நின்றதை சங்க இலக்கியத்தின் வழி அறியலாம். சூளுரைத்தல், 'வஞ்சினம்' என்ற பெயராலும் வழங்கப்படுகின்றது.

“வஞ்சினம் என்பதற்குச் சபதம் செய்தல்,
சூளுரைத்தல், உறுதிமொழிக் கூறல், கெடாத உறுதி
மொழிக் கூறல் என்று பல்வேறு முறையில்
தொடர்புடைய பொருள் நிலையில் சங்க
இலக்கியங்களுக்கு உரை எழுதிச் சென்றுள்ள
உரையாசிரியர்கள் எழுதிச் சென்றுள்ளமையை காண

முடிகின்றது. வஞ்சினம் கூறுதல் என்பது கருதியது
முடிக்கும் மனநிலை, குறிக்கோளுடன் நடத்தும்
வாழ்க்கை முறை, சமுதாயத்தோடு இயைந்த
வாழ்க்கைப் போக்கு, புகழுக்காக உயிரையும்
கொடுக்கும் ஒப்பற்ற பண்புநிலை போன்ற வாழ்வியல்
தத்துவங்களை வஞ்சினம் உணர்த்தும் சமுதாய
நிலையாகக் கொள்ளலாம்”²²

வஞ்சினம் கூறுவதன் மூலம், தலைவன் தன் சொல்லாற்றலை உறுதி
செய்கின்றான் என்பது பெறப்படுகின்றது. வாழ்க்கையை எப்படியும் வாழலாம்
என்னும் நிலையிலின்றி வரையறையுடன் வாழும் மக்கள் சமுதாயத்தில்
பல்வேறு வாழ்வியல் கூறுகள் தோன்றி வளர்வது இயல்பாகும். அந்த இயல்பு
வாழ்க்கையில் ‘கருதியது முடிக்கும்’ வாழ்க்கை நிலையைப் புறத்துறையிலும்,
‘சொற்றிரம்பாமை’ வாழ்க்கைநிலையை அகத்துறையிலும் வஞ்சினம்
உணர்த்துகின்றது. புறநூல்களில் வஞ்சினம் உயிராக மதிக்கப்பட்டது போலவே,
அகநூல்களிலும், சொல்வன்மையென்னும் வஞ்சினத்துக்குச் சான்று பகரும்
மாந்தர்களைக் காணமுடிகின்றது. இம்மாந்தர்கள் சொன்ன சொல்லை
நிறைவேற்றுவதையே தங்கள் உள்ள உறுதியாகக் கொண்டிருந்ததை அறிய
முடிகின்றது. உள்ள உறுதி தன்னம்பிக்கை உள்ள நெஞ்சங்களில் மட்டுமே
கருவாகும். இதற்குச் சான்று பகரும் விதமாக,

“நிற்றுறந்து அமைகுவென் ஆயின் எற்றுறந்து

இரவலர் வாரா வைகல்

பல ஆகுகயான் செலவுறு தகவே”²³

என்ற தலைவன் கூற்றில் அமைந்த பாடலைக் கூறலாம். தலைவன் பிரிவை தலைவி விரும்பவில்லை. இதனை உணர்ந்த தலைவன் தலைவியிடம் உன் உள்ளம் வருந்தும்படி சென்ற இடத்திலேயே நான் தங்கிவிட்டால் இரப்போர் வாராத நாள்கள் பலவாகுக என்று வஞ்சினம் கூறுகின்றான். இதனால் இரவலாக்குச் சிறப்புச் செய்வதையும், உள்ள உறுதியையும் சங்கக் கால மக்கள் சொத்தெனக் கொண்டிருந்த நிலை தெரியவருகின்றது. நினைப்பிரிந்தால் நான் அறப்பயனை இழந்தவனாவேன் என்றும் கூறுகின்றான். செய்து முடிக்க முடியும் என்ற நிலையில் தான் வஞ்சினம் பிறக்கும். இவ்வஞ்சினத்தின் வழி தன்னால் செய்து முடிக்க முடியும் என்ற சொல்லின் வழி பிறந்த தன்னம்பிக்கையையும் உணர முடிகின்றது.

2.3.2 தெய்வத்தின் மேல் சூள் உரைத்தல்:

தெய்வம், பசு, மகளிர், நீர் ஆகியவற்றின் மேல் சங்ககால மக்கள் சூள் உரைத்தனர். இவற்றுள் தெய்வத்தின் மேல் செய்த சூளுக்கு சங்க கால மக்கள் மதிப்பளித்ததோடு தெய்வ நம்பிக்கையையும் வெளிப்படுத்தினர். இவ்வழியில் தான் தலைவன் களவுக்காலத்தில் தெய்வத்தை முன்னிறுத்தி சூளுரைத்தான். செய்த சூளினை மெய்யாக்க சொன்னவழி தலைவன் நின்றான். தெய்வத்தின் மேலுள்ள அச்சமும் சொன்ன சொல்லைச் சரியாகச் செய்யவைத்தது என்று கூறலாம். அங்ஙனம் சொன்ன சொல்லுக்கு கலங்கம் கற்பிக்காமல் வந்த தலைவனின் வாய்மைப்பண்பு,

“அணங்குடை அருஞ் சூள் தருகுவென் என நீ

நும்மோர் அன்னோர் துன்னார் இவை என

தெரிந்து அது வியந்தனென்- தோழி”²⁴

என்ற அடிகளில் போற்றப்படுகின்றது. இப்பாடல், தலைவன் பரத்தையரிடம் சென்றதைக் கூறினாலும், ‘முன்னியது முடித்த’ தலைவனின் கடந்த பாக வாய்மைப் போற்றப்படுகின்றது.

2.3.3 நின்ற சொல்லன் : நீடுதோன்ற இனியன்:

தலைவன் தான் குறித்துச் சென்ற நாளில் தவறாமல் வந்துவிட்டான். இதனை உணராத தலைவி உடல் பசந்தும், பொலிவிழந்தும் காணப்பட்டாள். தவறாமல் வந்த தலைவனை நின்ற சொல்லன் என்று இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன.

“கானக நாடன் வரவும், இவள்

மேனி பசப்பது எவன் கொல் - அன்னாய்”²⁵

என்ற அடிகள், மண ஏற்பாடுகளுடன் வந்த தலைவனை அறியாத தலைவியின் அறியாமையும், தலைவனின் சொல்வன்மையும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. மேலும் உரிய நாளில் வந்து தலைவிக்கு உவகை தந்ததோடு தலைவியின் உள்ளத்தில் தன்னம்பிக்கையை விதைத்து நின்றான்.

‘தலைவன்-தலைவி’ இருவரின் வாழ்வில் நம்பிக்கை என்னும் ஒளி விளக்கு ஏற்றுவதில் தோழி பெரும்பங்கு வகிக்கின்றாள். தெய்வத்தின் முன்னிலையில் தலைவியின் கைப்பற்றி நம்பிக்கையுடன் தலைவன் உரைத்த சூளை நம்பாது தலைவி மயங்குகின்றாள். உண்மைக்கும், உறுதிக்கும் எடுத்துக்காடாய் திகழ்கின்ற தலைவனை நம்பாமல் விட்டாளே தலைவி என்று ஐயுற்று மயங்கிய தோழி நயமாகப் பேசி நம்பிக்கைக் கொள்ளச்செய்கின்றாள். நயமாகப் பேசுமிடத்து தோழியின் சொல்வன்மையும், சொல் இனிமையும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

ஐங்குறுநூற்றிலுள்ள ‘கிழவன் பருவம் பாராட்டுப்பத்து’ என்னும் தலைப்பின் கீழ்வரும் பாடல்கள் யாவமே தலைவன் நின்ற சொல்லன் என்பதைக் காட்டுகின்றது. கார்காலத்தில் வருகின்றேன் என்று கூறியவன் அக்காலம் வருவதற்கு முன்பே வந்து நின்று தலைவிக்கு மகிழ்ச்சியையும், தன்னம்பிக்கையையும் ஒரு சேர தந்து நின்றான். மேலும்,

“இனிது உடன் கழிக்கின், இளமை

இனிதாமல் அம்ம, இனியவர்ப்புணர்வே”²⁶

என்னும் கூற்றுவழி, இளமை சென்றால் மீண்டும் வராது. அதனால் அதனைப் பெறும் போதே துயக்க வேண்டும் என்பதை உணர்ந்து தலைவன் வந்துவிட்டான். இதே கருத்தை,

“வைகல் தோறும் இன்பமும் இளமையும்

எய்கணை நிழலிற் கழியும்”²⁷

என்னும் நற்றிணைப்பாடலும்,

“இளமையும் தருவதோ இறந்தபின்னே”²⁸

“அரிது அரோ சென்ற இளமை தரற்கு”²⁹

என்ற கலித்தொகைப் பாடல்களும் உணர்த்துகின்றன. புறவாழ்க்கையில் பெறுகின்ற கல்வியும், பொருளும் மகிழ்ச்சி தருவது தான். ஆனால், அவற்றை விட அகவாழ்க்கையில் ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொள்வதால் கிடைக்கின்ற அன்பும், அருளும் சிறந்தது என்பதால், தலைவன் விரைந்து வந்து தலைவியின் உள்ளத்தில் தன்னம்பிக்கை ஒளியூட்டுகின்றான்.

2.3.4 நின்ற சொல்லன் சூளை ஏற்கும் தலைவி:

ஒருவரை ஒருவர் நம்புவது தான் வாழ்க்கை. அகநூல்கள் குறிக்கும் தலைவனும், தலைவியும் இருவேறு உள்ளத்தினர் அல்லர். கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவன், தலைவியைப் பிரிய எண்ணுகின்றான். இதனையுணர்ந்த தோழி

அச்சம் கொள்கின்றாள். ஆனால் அச்சம் கொள்ள வேண்டிய தலைவியோ தலைவனைக் குறித்து நம்பிக்கையுடன் பேசுகின்றாள். தலைவனைக் குறித்த தலைவியின் உள்ள உறுதியையும், தன்னம்பிக்கையையும்,

“நின்ற சொல்லர் நீடுதோறு இனியர்

என்றும் என் தோள் பிரிவு அறியலரே”³⁰

என்ற பாடல் இயம்புகின்றது. பழகுதற்கும் இனியவன், இனிய சொல்லையும் உடையவன். இத்தகுநற்பண்புடையவன் உறுதியாக என்னைப் பிரியமாட்டார் என்று தலைவன் சார்பாக தன் உள்ளத்தில் தோன்றிய தன்னம்பிக்கையை வெளியடுகின்றாள்.

தலைவனுக்காகத் தோழி பேசுகின்ற நிலையும் சில இடங்களில் தலைவன் தன் உறவினர்களைத் தலைவியிடத்து தூதனுப்பியும் தலைவிக்குத் தன்னம்பிக்கை புகட்டுவதில் கருத்தாய் இருக்கின்றான்.

தலைவி உலகமே பெறுவதாக இருந்தாலும், சிறந்த குடியில் பிறந்த ஒழுக்கமுடைய மகளிர், தான் விரும்பியபொருவனையன்றி வேறொருவனைத் திருமணம் செய்யமாட்டார் என்று பேசி சிறந்த சொல்வன்மையை வெளிப்படுத்தியதோடு, கற்பின் சிறப்பையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றாள். தலைவன் தன்னை மணந்து கொள்ள வேண்டி தோழியைத் தலைவனிடத்துத் தூதனுப்பி ‘இருமணம் கூடுதல் இல்லியல்பு அன்று’ என்பதைத் தெளிவுப்படுத்துகின்றாள்.

2.3.5 தலைவனும் வாய்மையும் :

“எந்நிலையிலும் மெய்யே உரைத்தல், யார்க்கும் உயர்ந்த நிலையை உலகத்தில் உறுதியாய் நிறுவும். அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையை உண்டாக்கும் கண்கூடாக, நேரிற்காணும் காட்சியிலும், அந்நம்பிக்கை, ஆற்றல் வாய்ந்ததாய் உயரும். பொய் வழங்காமை அத்துணை உறுதிக்கு இடஞ்செய்கின்றது”³¹

என்ற மேற்கோள் பொய் வழங்காமை பற்றிய சொல்சிறப்பைப் பேசுகின்றது. இதன் அடிப்படையில் சங்க காலத்தில் கணவன், மனைவியருக்குள் இருந்த மிகுதியான உண்மையையும், நம்பிக்கையையும் பின்வரும் பாடல்,

“கதுப்பின் தோன்றும் புதுப்பூங்கொன்றைக்

கானம் கார் எனக்கூறிலும்

யானோ தேறேன், அவர் பொய் வழங்கலரே”³²

என்று நிறுவுகின்றது. கொன்றை மலர்கள் தழைத்து கார்ப்பருவம் வந்துவிட்டது என்பதை உணர்த்தின. கார்ப்பருவம் என்பதால் தலைவி துன்பத்தில் இருப்பாள். தலைவியை ஆற்றுவிக்கவேண்டிய முழுப்பொறுப்பும் தோழிக்கு உள்ளது. ஆற்றுவிக்கவேண்டிய கடமையை எண்ணிக் கவல்கின்றாள் தோழி. தோழியின் உள்ளத்தைத் தெளிவாக உணர்ந்திருந்த தலைவி, ‘கானகத்தின் தோற்றம் கார்ப்பருவம் வந்துவிட்டது என்ற மாயையை ஏற்படுத்தினாலும், நான் அதை நம்பமாட்டேன் ஏனெனில், என் தலைவன் வாய்மை தவறாதவர். அவர் கார்ப்பருவத் தொடக்கத்தில் வருவதாகக் கூறியிருந்தார். உண்மையில் இது கார்ப்பருவமாயின் அவர் வந்திருக்க வேண்டுமே’ என்று தோழிக்குத் தலைவி கூறுகின்றாள். ‘கண்ணால் காண்பதுவும் பொய்’ என்பதற்கிணங்க, நேரில் கண்ட காட்சியை விட கணவன் வாய்மொழியில் தலைவிக்கு இருந்த தன்னம்பிக்கையையும், மதிப்பையும் அறிய முடிகின்றது.

“அரிய வஞ்சினம் சொல்லியும் பல்மாண்

தெரிவளை முன்கைபற்றியும் வினைமுடித்து

வருதும்’ என்றனர்”³³

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் கூறுவது போல, தலைவனும் சொல்லிய சொல்லைக் காப்பாற்ற சொல்லிய வண்ணம் வந்தார். என் உள்ளத்தில் தன்னம்பிக்கைவுணர்வு ஊற்றெடுக்கக் காரணமாய் இருந்தார் என்று தலைவி பெருமிதம் கொள்ளும் வகையில் தலைவனின் வருகை அமைந்திருந்தது.

2.3.6. இயற்கையே பொய் வழங்கினாலும் அவர் பொய் வழங்காதவர்:

பூமி, காற்று, வானம், நீர், நெருப்பு என்னும் பஞ்ச பூதங்களின் கலவையே மனிதனை இயக்குகின்றது. அதனால் தான் ஆதிமனிதன் இயற்கையைத் தெய்வமாக வணங்கி விழா எடுத்தான். பூமி முதலிய அனைத்தும் என்றும் மாறாமல் ஒரே தன்மையாய் இருப்பது இயங்குவது நிலையாக உள்ள பூமியே தன் நிலையிலிருந்து மாறினாலும் தலைவன் பொய்யறியாதவன் என்பதனை,

"நிலம் புடை பெயர்வதாயினும் கூறிய

சொல் புடை பெயர்தலோ இலரே"³⁴

என்ற நற்றிணை அடிகள் உணர்த்துகின்றன. இயற்கையின் கூறுகளுள் ஒன்றாகிய வானம் தான் கார்ப்பருவத்தினை முன்பே தோற்றுவித்து விட்டதே தவிர, தலைவன் பொய் கூறவில்லை என்று தலைவி தன் நெஞ்சத்துள்ள தலைவன் பற்றிய நம்பிக்கையையும் தன்னம்பிக்கையையும் வெளியிடுகின்றாள். ஆனால், உண்மையில் பருவம் குறித்த நேரத்தில் தான் வந்தது. அப்படியிருந்தும் தலைவனை விட்டுக்கொடுக்காமல் பேசுவதன் காரணம், உள்ளம் நேசிக்கும் ஒருவனாக தலைவன் இருந்ததே. ஒருவர் மேல் நம்பிக்கை இருக்கும் போது அவர் பெரிய தவறு செய்தாலும் அது தவறாகத் தெரிவதில்லை. இக்குணம் தன்னம்பிக்கையுடையவர்க்கு இயல்பாக குடி

கொண்டிருக்கும் வாழ்க்கைச் சூழல் நம்பிக்கையும், தன்னம்பிக்கையும் தேவை என்பதை சங்கத்தலைவி உணர்ந்திருந்ததால் இவ்வாறு செயற்படுகின்றாள்.

2.3.7. திங்கள் தன்மை போல சொல்வன்மை:

திங்கள் நாளும் தோன்றி மறைவது. திங்களின் தோன்றி மறையும் செயல் இடைவெளியின்றி நடைபெறுவது. திங்களுக்கு குளிர்ந்த பண்பு இயல்பானது. அதிலிருந்து ஒரு போதும் தீ தோன்றாது. குளிர்ச்சியும், வெம்மையும் தண்டவாள நேர்க்கோடுகள் போல இரு வேறு முரண்பட்ட குணங்களாகும். அது போல தலைவனுக்கு வாய்மை இயல்பானது. அவ்வாய்மை மாறி ஒரு போதும் அவனிடம் பொய் தோன்றாது. குளிர்ச்சியும், வெம்மையும் போல வாய்மையும், பொய்மையும் இரு வேறு குணங்களாகும். குளிர்ச்சியுடைய நிலவில் தீ எவ்வாறு தோன்றாதோ, அதுபோல உண்மைக்கு இருப்பிடமான தலைவனும் பொய் கூறமாட்டான். இதனை உறுதியாக நம்பலாம் என்பதை,

“பொய்த்தற்குரியனோ, பொய்த்தற்குரியனோ?

அஞ்சல் ஓம் பென்றாரைப் பொய்த்தற்குரியனோ?

குன்றகல் நன்னாடன் வாய்மையில் பொய் தோன்றின்

திங்களுள் தீத்தோன்றி யற்று”³⁵

என்ற பாடல் வழி அறியலாம். ‘பொய்த்தற்குரியனோ தலைவன்’ என்ற வினா எழும் போது, உடனே இல்லை என்ற பதிலும் தோழியின் உள்ளத்தில் தோன்றுகின்றது. தலைவன் பொய்த்தல் இல்லாத சொல்வன்மையுடையவன் என்றும், ஒரு வேளை அவன் வாய்மைக்கு வேறாக பொய் தோன்றினால் திங்களுள் தீ பரவியதற்குச் சமம் என்று தன்னம்பிக்கையுடன் பேசுகின்றாள்.

தலைவன் வருவானோ, மாட்டானோ என தலைவி கலங்கிய நிலையில் தோழி உறுதியாக வருவான் என்று உறுதி கூறுகின்றாள்.

2.3.8. தலைவியின் சூளுரை:

தலைவி, இல்லறவாழ்க்கையில் மாண்பு மிகுந்த குணங்கள் கொண்டவளாகத் திகழ்கின்றாள். அன்பு, அறிவு, அருள், விருந்தோம்பல் போன்ற பண்புகள் நிறைந்தவளாக அகநூல் குறிப்பிடும் தலைவி இருந்தாலும், தலைவியின் வஞ்சினத்திற்கு அடித்தளமிடும் சொல்வன்மையை, அக இலக்கியங்கள் பெரிதும் பாராட்டுகின்றன.

தலைவன் சூளுரைத்து நின்றமை போல தலைவியும் சூளுரைத்து நின்றதை அறிய முடிகின்றது. சங்கத் தலைவி ஒருத்தி பரத்தையதைத் தீண்டி வந்த தன் கணவன் மார்பை இனி நான் தீண்ட மாட்டேன் என்று கூறுவதை,

“எம் நலம் தொலைவது ஆயினும்

துன்னலம் - பெரும! – பிறர்த்தோய்ந்த மார்பே”³⁶

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப்பாடல் உணர்த்துகின்றது. இதே கருத்தைத்தான்,

“பெண்ணியலார் எல்லாரும் கண்ணிற் பொதுவுண்பர்

நண்ணேன் பரத்த நின் மார்பு”³⁷

என்று திருக்குறள் தலைவியும், பெண்கள் பலரும் கண்களால் உண்ட மார்பாதலால் அவன் மார்பைப் பொருந்தப் பிடிக்கவில்லை என்று சூளுரைக்கின்றாள். அதன்படியும் நிற்கின்றாள். இதன்மூலம் தலைவி தான் சொன்ன சொல்வழி பின்பற்றிய உறுதியை அறிய முடிகின்றது. இதைப் போன்றே நற்றிணைத் தலைவியும் தலைவனைப் பார்த்து ‘பரத்தையின் நலன் நுகர்ந்த நின்னை நான் முயங்குவது கழித்த காலத்தைப் பயன்படக் கொள்ளுதல் போன்றது’ என்று கூறி அவனிடமிருந்து விலகி நிற்கின்றாள்.

அவனைப் பார்த்து, நீ இவ்விடம் வராதே என்று நயமிக்க சொல்வன்மையால் தவிர்க்கின்றாள்’.

பரத்தையிடம் சென்று வந்த தலைவனை மன்னித்து ஏற்றுக் கொண்ட ஒரு தலைவியையும், தலைவனின் தவறுக்குப் பொங்கியெழும் இன்னொரு தலைவியையும் அக இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகின்றது. இங்கு தலைவியின் பிழை பொறுக்கும் மென்மை எண்ணத்தையும், பெண்ணாய்ப் பிறந்தாலும் ஆளுமை செய்யும் உள்ள உறுதியையும் உணர முடிகின்றது.

2.3.9. தோழியின் சொல்வன்மை:

அக நூல்களில் தோழிக்குக் குறிப்பிட்ட இடமுண்டு.

"தலைவன் - தலைவியின்' காதல் வாழ்க்கையில் பெரும் பங்கு எடுத்துத்துணை புரிபவள் தோழி. அகத்திணை நாடகத்திற்கே உயிர்நாடியாக இருப்பவள் இவளே"³⁸

‘தலைவன் - தலைவி’ என்ற இருவரும் காதல் வாழ்க்கையில் இணைந்து வாழ தோழி சொல்லைத் தேர்ந்து சொல்பவளாகவும், தலைவியின் உணர்வுகளை தலைவனிடமும், தலைவனின் உள்ளத்துணர்வுகளை தலைவியிடமும் நயம்படச் சொல்லி சொல்வன்மைக்குச் சான்று பகருகின்றாள். சுருங்கக்கூறின் தோழி தாயுள்ளம் கொண்டவளாகத் திகழ்கின்றாள்.

"பலர் இவ்வுள்ளம் படைத்தவர் தோழி அத்தகையவள் அவள் அறிவும். கனிவும் பெரிதும் பாராட்டற்பாலன அருஞ்செயல்களை நிறைவேற்றுதற்கு இவ்வுள்ளம் இன்றியமையாதது. அதற்கு அவள் இணையற்ற எடுத்துக்காட்டாவாள்."³⁹

என்ற மேற்கோளும் தோழியின் பெருமை கூறும் மேலும், அகப்பொருள் இலக்கியங்களில் தோழியின் பங்குத் திறன் பெற்றதாயும், பயன் தரும்

வகையிலும் அமைந்துள்ளது. அறிவுடன் செயலாற்றும் சொல்வன்மை. தன்னலமற்ற தியாகஉணர்வு உடையவளாகவும் திகழ்ந்து பெருமை சேர்ப்பவள். தலைவன்- தலைவிக்காகத் தன் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்தவள். இவர்களிடமுள்ள அன்பின் ஆழமுணர்ந்த தோழி, சமயம் வாய்க்கும் பொழுதெல்லாம் சொல்வன்மையைக் கையாண்டு அவர்களின் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாகின்றாள்.

2.3.10. அறிவுறுத்தும் தன்னம்பிக்கை மொழி:

“எம்மையும் பொருளாக மதித்தீத்தை : நம்முள் நாம்

கவவுக்கைவிடப்பெறும் பொருட்திறத்து

அவவுக்கைவிடுதல்; அது மனும் பொருளே”⁴⁰

என்னும் பாடலில் தோழி, தலைவனின் தவறை இடித்துரைத்து திருத்தி தன்னம்பிக்கைக் கொள்ளச்செய்கின்றாள்.

பொருள் வாழ்க்கைக்குத் தேவை தான். அப்பொருள் அழியவல்லது. அன்பால், அருளால் என்றும் அழியாத எம்மை பொருளாக மதித்துப் போற்றுக என்று கூறி பேச்சுவன்மையால் தலைவனை நெறிப்படுத்தி தன்னம்பிக்கை கொள்ளச்செய்கின்றாள்.

இளவேனிற் காலத்தில் வருவேன் என்று கூறிச் சென்ற தலைவன் இன்னும் வரவில்லை. தலைவன் வராத நிலைக் கண்டு தலைவி துன்பமடைகின்றாள். ஆனால், தோழியோ ‘பருவம் கடந்தாலும்’ தலைவன் உறுதியாக வருவான் என்பதை “பொருள் தேடச் சென்ற தம்பணி முற்றுப் பெறவில்லை என்றாலும், தலைவிக்கு அருள் செய்தற் பொருட்டு விரைந்து வருவான். அவன் தொலைவிலுள்ள நாட்டில் இருந்தாலும், அவருடைய அன்புள்ளம் நம்மையே நினைக்கும். அவன் எண்ணத்தில் நாமே நிறைந்தோம்

என்பதை ‘தவச்சேய் நாட்டார் ஆயினும் மிகப்பேர் அன்பினன்’ என்று கூறுகின்றாள்.

மழை, இடி, மின்னல் போன்ற இயற்கைக்குரலை கேட்டு, தலைவியின் துன்பக்குரலாக நினைத்து உறுதியாக வருவார் என்று கூறும் தோழியின் தன்னம்பிக்கை வார்த்தைகளை

“அரும் பொருள

முடியாது ஆயினும் வருவர்; அதன் தலை

இன் துணைப்பிரிந்தோர் நாடித்

தருவது போலும் இப்பெருமழைக்குரலே”⁴¹

என்ற நற்றிணைப் பாடல் வழி அறியலாம். தன்னிடமுள்ள தன்னம்பிக்கை ஒளியை தலைவியின் உள்ளத்தில் ஏற்றி மகிழ்கின்றாள். தோழியின் வாக்கு பலிக்கும் வகையில் கார்காலம் வந்தது. பறவைகளும், விலங்குகளும் தன் துணையைத்தேடி சென்று இன்பம் தந்தன. மழையின் சுவடும் தெரிந்தது. தலைவியை மட்டுமே நினைத்திருந்த தலைவனுக்குப் புறநிகழ்வுகள் யாவும் இணைந்து தலைவி பற்றிய நினைவினையும் அன்பினையும் மிகுதி செய்தது. பெட்டை புள்ளின் மகிழ்ச்சிக் குரல் கேட்டு இன்புற்ற சேவலைக் கண்ட தலைவன் தானும் தன் காதலியைக் காண விரும்பினான். தேரை விரைந்து செலுத்த தேர்ப்பாகனுக்கு அறிவுறுத்தினான்.

“காதல் உலகத்தில் இருவர் என்ற நிலையில்லை

இருதலைப்புள்ளின் ஒருயிர் போலவும், நிரொடு நீ

கலந்தாற் போலவும், ஈருடலும், ஒருயிருமாய் ஆவதே

உண்மைக் காதலென்றனர் தமிழர்”⁴²

என்ற மேற்கோளும் மேற்கூறிய கருத்தை உறுதிச் செய்கின்றது.

2.3.11. உறுதிமொழியும், உறுதிப்பாடும்:

தலைவனுக்குத் தலைவி மேல் அன்பிருந்தாலும் அரசனுக்கு துணையாகத் தலைவியைப் பிரிந்து போர்க்களம் சென்று விட்டான். அரசனோ தன் வினையை முடித்துக் கொண்டு நாடு திரும்பாமல் பாசறையிலேயே இருந்தான். சூழ்நிலைக் கைதியாய் அகப்பட்டுக்கொண்ட தலைவன், தான் குறிப்பிட்டிருந்த கார்ப்பருவ வரவு கண்டு தலைவியை நினைத்து தன் நெஞ்சிற்கு, ‘வெஞ்சின வேந்தன் வினைவிடப்பெறினே’ என்று கூறுகின்றான். இதன்வழி வேந்தன் வினையை வரைவில் முடித்தால் தலைவிக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றி தன் வாக்குவன்மையை உறுதிசெய்யலாம் என்று தலைவன் நம்புகின்றான். ஆனால், இன்றோ தலைவிக்குத் தான் அளித்த உறுதிமொழி பொய்யாகுமோ என்று தலைவன் அஞ்சுகின்றான். தலைவனின் அச்சம் அவனது உறுதி மொழிக்கு உறுதி சேர்க்கிறது.

2.3.12. குறிப்புப் பொருள்படப் பேசுந்தன்மை:

சொல்லுகின்ற சொல்லில் குறிப்புப்பொருள் புலப்பட பேசுவதும் சொல்வன்மையின் ஒரு பகுதி என்று கூறலாம். கலித்தொகைத் தலைவன் பொருள்வயிற் பரிவதைத் தலைவிக்கு உணர்த்த உள்ள வலிமையின்றித் தவிக்கின்றான். இதனால் தலைவியைப் பலப்பட புகழ்ந்து தன் செயலைச் சாதிக்க விரும்புகின்றான். சொல்லவந்ததை நேரடியாகச் சொல்லாமல் தலைவியைப் புதிய புதிய வார்த்தைகள் சொல்லிப் பாராட்டியதன் மூலம் தன் உள்ளக்குறிப்பை வெளிப்படுத்துகின்றான். தலைவனின் இந்த திறமை,

“அஞ்சிய ஆங்கே அணங்காகும்’ என்னும் சொல்

இன்தீம் கிளவியாய்! – வாய்மன்ற; நின்கேள்

புதுவது பல் நாளும் பாராட்ட”⁴³

என்னும் பாடல்வழி உணர்த்தப்படுகின்றது. தன்னம்பிக்கை உடையவனுக்கு இருக்க வேண்டிய ‘நயந்து காரியம் சாதிக்கும் குணம்’ கலித்தொகைத் தலைவனுக்கு இருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

2.3.13. சூளுரையும் அவநம்பிக்கையும்:

சங்க இலக்கியத்தில் வரும் தலைவன் நின்ற சொல்லனாக இருந்து தலைவியின் நெஞ்சத்தில் தன்னம்பிக்கையை ஊன்றியது போலவே, சில சமயங்களில் அவநம்பிக்கை தோன்ற தலைவனின் சொல் பொய்த்துப் போனதும் உண்டு. சூள் பொய்த்துப் போனதையும், தலைவி துன்பத்துடன் இருந்ததையும் சங்க இலக்கியம் சான்று பகருகின்றது.

“.....ஓங்குதிரை

முந்நீ மீமிசைப் பலர் தொழத்தோன்றி

ஏமுற விளங்கிய சுடரினும்

வாய்மை சான்ற நின் சொல் நயத்தோர்க்கே”⁴⁴

என்ற நற்றிணைப்பாடலில் வரும் தலைவனின் சொல்வன்மை பொய்த்தலின்றி தோன்றும் ஞாயிறுக்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. ஆனால், என்றும் இல்லாதளவில் தலைவனின் வாய்மை சிதைந்து தலைவிக்கும், தோழிக்கும் அவநம்பிக்கை ஏற்படுத்தியது.

“பெருந்தோள் நெகிழ, அவ்வரிவாட

சிறுமெல் சுகம் பெரும் பசப்பு ஊர

இன்னேம் ஆக எற்கண்டு நாணி

நின்னொடு தெளிந்தனர்”⁴⁵

என்று நற்றிணைத் தலைவன் தலைவிக்கு அவநம்பிக்கை கொடுத்தாலும் தெய்வம் அவனை வருத்தக்கூடாது என்று தலைவி வருந்துகின்றாள். இதே போல் அகநானூற்றுத் தலைவியும் தலைவனைப் பார்த்து, நீ செய்த சூள் என்னவாயிற்று? காற்றில் போனதோ! என்னும் பொருளில்

“தோள் புதிது உண்ட ஞான்றை

சூளும் பொய்யோ”⁴⁶

என்று கேட்டதும் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. இத்தகைய தலைவனது அவநம்பிக்கை மொழிகளால் தலைவி தன் வாழ்வாதாரமாகிய தன்னம்பிக்கை இழந்து நின்றாள்.

சங்ககாலத் தலைவன் ஒருவன் பரத்தையிடம் சென்று பின் ஒருநாள் தலைவியிடம் மீள்கின்றான்.

“பொருந்து மலர் அன்ன என்கண்அழ

பிரிந்தனன் அல்லனோ, ‘பிரியலென் என்றே”⁴⁷

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் உணர்த்துவது போல, தலைவியிடம் மீண்ட பிறகு இனி நினைப்பை பிரியமாட்டேன் என்று வாக்குறுதி தந்து மீண்டும் அவ்வாக்குப் பொய்க்கும்படி பரத்தையிடம் செல்கின்றான். இச்செயல் தலைவிக்கு அவநம்பிக்கைத் தருவதாய் இருந்தது. இன்னொரு தலைவி, ‘சொன்ன சொற்காத்தல் சான்றோர் கடன்’ நின்ற சொல்லன் என்று தான் தலைவனை நம்பியிருந்தேன். ஆனால் தலைவன் தடுமாறினான். என் வாழ்வும் தடுமாறியது என்று தலைவி புலம்பினாள். இப்புலம்பல் மொழிகளும் அவநம்பிக்கையைக் காட்டின.

2.3.14. தேற்றுமொழியும் அவநம்பிக்கையும்:

ஒருவர் துன்பம் கண்டு அதனைத் துடைக்க முற்படுவது முதனிலை உதவியாகக் கருதப்படுகின்றது. அதே துன்பம் கண்டு ஆறுதல் மொழி கூறி தேற்றுவதும் உதவியாகக் கருதப்படுகின்றது. ஆனால் இஃது இரண்டாம் நிலை உதவி எனப்படுகின்றது. தலைவன் தலைவியைப் பிரிகின்றான் என்பது அவளுக்குத் துன்பமாக அமைகின்றது. அவளின் துன்பம் போக்க விரும்பிய தலைவனோ ஆறுதல் மொழிக் கூறி தேற்ற விழைகின்றான். ஆனால் அவன் கூறிய மொழி அவநம்பிக்கை மொழிகளாகவே இருந்ததை அறிந்த தோழி

"நலம் பெறும் சுடர் நுதல் தேம்ப

எவன் பயன் செய்யும் நீ தேற்றியமொழியே"⁴⁸

என்று தலைவனிடம் நீ கூறிய மொழிகளால் பயன் ஒன்றும் விளையப் போவதில்லை என்பதை வலியுறுத்துகின்றாள். நின் தீய ஒழுக்கத்தால் தலைவியின் நுதல் ஒளியிழந்துவிட்டது. இதனால் தலைவி தன்னம்பிக்கையிழந்து அச்சத்துடன் காணப்பட்டாள் என்பதையும் தலைவனுக்கு அறிவுறுத்தினாள்.

2.3.15. சொல் மனதிலும், உடலிலும் ஏற்படுத்திய மாற்றம்:

(அன்பிற்குரிய தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்ததால்

"வீங்கு வளைநெகிழப் பிரிதல்

யாங்கு வல்லுநையோ, ஈங்கு - இவட்டுறந்தே"⁴⁹

"..... சொல்லிய சொல் என்

இறை ஏர்வல்வளை கொண்டு நின்றதுவே"⁵⁰

"நிற்றுறந்து அமைகுவனாயின் எற்றுறந்து"⁵¹

என்ற ஐங்குறுநாறு மற்றும் குறுந்தொகைப் பாடல்கள் தலைவனின் பொய்ச்சூள் தலைவியின் உடலில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களைக்காட்டுகின்றன. தலைவனும் தலைவியுடன் இருக்கின்றபோது, கைவளையல்கள் செறிந்து காணப்படுகின்றன. மகிழ்வால் உடலும், மனமும் பூரிப்பெய்துகின்றது. பிரியமாட்டேன் என்ற தலைவன் பிரிந்ததால் தலைவியின் மேனி பசலை பாய்ந்துநின்றது. கண்கள் ஒளியிழந்து காணப்பட்டன. ஒரு நாள் இல்லை, இருநாள்களும் இல்லை, பல் நாள் வந்து பணிவு தரும் வார்த்தைகளைப் பேசினான் தலைவன். அவனது மயக்கம் தரும் தேன் போன்ற வார்த்தைகளை நம்பினேன், அவனது பணிவுதரும் சொற்கள் அவன்பால் எம்மை இரக்கம் கொள்ளச் செய்தன. ஆனால் இன்றோ யாருக்கும் பயன்படாத தேனடைபோல, தலைவன் எங்கிருக்கின்றானோ? அவன் வார்த்தைகள் என்ன ஆயினவோ என்று தலைவி பொருட்டு தோழி தன் அவநம்பிக்கையை வெளிபடுத்திநின்றாள்.

இதனால் தலைவியும், தலைவனும் ஒருவரையொருவர் பிரிந்து வாழ்தலை அறியாதவர்கள் என்பதும், இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தன்னம்பிக்கையுட்கும் காரணிகளாவர் என்பதும் தெரியவருகின்றது.)

2.3.16. பொய்க்கும் ஆற்றல் : பொய்யாமை ஆற்றலின்மை:

பொய்க்கும் தன்மையால் தலைவிக்கும், தனக்கும் அவநம்பிக்கை ஏற்படுத்திய தலைவனைப்பார்த்து தோழி,

"வல்லை மன்ற பொய்த்தல்

வல்லாய் மன்ற நீ அல்லது செயலே"⁵²

என்ற பாடலில் 'நீ பொய்த்தலில் ஆற்றலும், பொய்யாமையில் ஆற்றலின்மையும் உடையை' என்று இடித்துரைக்கின்றாள். இதனால் தலைவன் திருமணத்திற்கு உடன்படுவான் என்பது உறுதியாகின்றது. இந்த நாளில்

தலைவியை மணந்து கொள்கிறேன் என்று கூறி அதனை முடிக்காமல் இருந்தான். அவனது காலந்தாழ்த்தும் பண்புக்கு, 'நல்லதன் நலனையும் தீயதன் தீமையையும்' அறியாதவன் என்று தோழி தலைவனை இடித்துரைக்கிறாள். தவறை உணரவைக்கும் சீரிய பணியைச் சிறப்பாய் செய்கின்றாள்.

2.3.17. மகிழ்வுட்டும் சொற்களும் நம்பிக்கையும்:

தோழி தலைவன்-தலைவி இருவருக்கும் நடுநிலையாகச் செயற்படுவள். தோழியின் வாழ்க்கையிலிருந்து ஒரு போதும் ஒரு சார்பாகப் பேசக்கூடாது என்பதை உணரமுடிகின்றது. பேசும் சொற்களையும் ஒருமுறைக்கு இருமுறை ஆராய்ந்து நேர்மறைப்பொருளில் பேசவேண்டும். இந்நிலையில் தலைவன் வினைகாரணமாய் தலைவியைப் பிரிய எண்ணுவதை தோழியிடம் கூறுகின்றான். இங்ஙனம் சொன்ன தலைவனிடம் பேசுகின்ற தோழியின் புத்திக் கூர்மை போற்றுதற்குரியது. அவனது புத்திக் கூர்மையையே,

"சென்மின் என்றல் யான் அஞ்சுவலே

செல்லாதீம் எனச் செப்பின் பல்லோர்

நிறத்து எறி புன் சொலின் திறத்து அஞ்சுவலே"⁵³

என்று நற்றிணையடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. வினைவயிற் பிரிவு வேண்டாம் என்றால் தலைவன் வருந்துவான். இந்த எதிர்மறைச்சொல்லால் தலைவன் உள்ளத்திற்குத் துன்பம் சேர வழியுண்டு என்பதால் அவநம்பிக்கைத்தரும் சொற்களை விடுத்து, 'வினைமுடித்து விரைந்துவருக' என்று தலைவனுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகும்படியும், நம்பிக்கை துளிர்க்கும் படியும் தோழி பேசியதை அறியமுடிகின்றது. அனைத்திற்கும் மேலாக,

"ஒருவனையும் ஒருத்தியையும் பிணைக்கும்

மணவினை ஏற்பாடுகளில் அக்காலத்தே ஓலை

வரைதலும், உறுதி செய்யும் நிகழ்ச்சியும் இல்லை

இவற்றுக்கு மாறாக, எண்ணமும், சொல்லுமே

அவ்வுறுதி பயந்தன"⁵⁴

என்ற கூற்றும் சங்ககாலத்தின் சொல்வன்மைக்குச் சான்றுதருகின்றது. 'நிச்சயதாம்பூலம்' என்ற பெயரில் இன்றைக்கு நடக்கின்ற உறுதி செய்யும் சடங்குகள் எல்லாம் அன்றைக்கு இல்லை. இருந்தாலும், சொன்னசொல்லுக்குக் கலங்கம் கற்பிக்கும் நிலை இல்லை.

2.4. செயல்:

சங்ககாலத்தில் எழுந்த எட்டுத்தொகை அகநூல்களிலும் அரசியல் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. மக்களுக்காக அரசியல் செய்யப்படுவதால், செயல்படுவதால் அது செயல் என்ற பகுதியின் கீழ் அமைகின்றன. மன்னன் செலுத்தும் ஆட்சியில் அறமே முதன்மை பெறுகின்றது. நாட்டை ஆளுகின்ற மன்னன், மக்களை முறை செய்து காத்து, அவர்தம் உயிர்க்கு வேண்டியனவற்றை செய்து, மக்கள் மகிழ ஆட்சி செய்ய வேண்டும். அறம் நிலைபெற்றிருக்கும் நாட்டில்தான் ஏனைய செல்வங்கள் பெருகும். அறம் நிலைநாட்டவே அரசு உருவாகியது. அதே அரசு மக்கள் சமுதாயத்தில் நிலவுகின்ற தீயனவற்றையும் களைய முற்படவேண்டும். நற்பண்புகள் மன்னனிடம் இருந்தால், மக்கள் மன்னன் மீது தன்னம்பிக்கை பெறுவர்.

2.4.1. அரசு வழிவந்த சங்ககாலம்:

சங்ககாலம், சங்கஇலக்கியம், என்று கூறும்போது அரசனால் இயங்கும் சங்ககாலச்சமுதாயமும், அவன் செலுத்திய அரசியலுமே நினைவுக்கு வரும்.

நேர்க்கோடு போல செயற்படும் தோழியின் எண்ணத்தை அகநூல்கள் உணர்த்துகின்றன.

புறநூல்களில் தன் வறுமை நிலையிலும் அரசனைப் பாடும் புலவன் எண்ணம், மனமுவந்து அரசனை வாழ்த்தும்நிலை போன்ற எண்ணம் சார்ந்த செயல்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

5.2. சொல்லை வெளிப்படுத்தும் முறையிலுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமை:

சங்க இலக்கியத்தில் சொல்வன்மையை நிறுவும் பாடல்கள் பலவுள்ளன. குறிப்பாக அகநூல்களில் தலைவன் தன் சொல்வன்மைக்கு உறுதி சேர்க்கும் வகையில் தெய்வத்தைச் சான்றுகாட்டுவது போன்ற செய்திகள் இடம் பெறுகின்றன. தலைவனின் சொல்வன்மை பொய்த்துபோகுமோ என்ற நிலையில் தலைவி அச்சத்துடன் வெளிப்படுத்தலும் தன் சொல்வன்மையால் அவ்வச்சத்தை தோழி போக்குவதும், அகநூல்களில் இடம் பெறுகின்றன.

புறநூல்களில் வரும் மன்னர்களைப் பாடும் புலவர்களின் சொல்வன்மை குறிக்கத்தக்கது. நாடாளும் அரசர்கள் பொறையுடன் செயற்படவேண்டும். சட்டம் ஒழுங்கு காப்பாற்றப்படவேண்டும். அநீதி நடக்கும்போது அதற்கென குரல் கொடுக்க வேண்டும். இப்பண்புகளுடன் அரசன் திகழும் போதுதான் மக்கள் அவ்வரசனை தெய்வத்திற்கு அடுத்தநிலையில் வைத்துப்போற்றுகின்றனர். இவ்வாறன்றி, நாடாளும் அரசன் உரிமை மற்றும் கடமைகளை மறந்து சண்டையிட்டு மக்களை மறந்த நிலையில் அதனை அறிவுறுத்தும் அற்புதப்பணியைப் புலவர்கள் செய்தனர்.

அதியமானுக்கும், தொண்டைமானுக்கும் போர் நிகழ்விருந்த தருணத்தில் அப்போரை தடுக்க தொண்டைமானிடம் தூது செல்கின்றார் ஓளவையார். தூது சென்ற ஓளவையார் தொண்டைமானின் படைக்கலக் கருவிகளைக் கண்டு

அவை பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டுள்ள நிலையறிந்து புகழ்வது போல பழிக்கின்றார். ஆனால் அதியமானின் படைக்ககலக்கருவிகள் ஓயாமல் பயன்பட்ட நிலையால் கூர் தேய்ந்துவிட்டன என பழிப்பதுபோல புகழ்கின்றார். இங்கு ஓளவையாரின் மதிநுட்பமும், சொல்வன்மையும், பூசலில்லாத உலகத்திற்கு அழைத்துச் செல்கின்றது.

சோழன் நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி இருவரும் ஒரு குலத்தில் தோன்றிய அரசர்கள். இவர்கள் இருவரும் பகை உணர்வினால் தங்களுக்குள் போரிட்டுக் கொண்டனர். இந்நிலையில் பகையுணர்வு வேண்டாம் என்று அவர்களை இடித்துரைத்து இணைத்து பெருமிதம் கொள்கின்றார் கோவூர்க்கிழார் என்னும் புலவர். இவரது பெருமித உணர்வு,

“இருவீர் வேறல் இயற்கையும் அன்றே அதனால்
குடிப்பொருள் அன்று நும் செய்தி கொடித்தேர்
நும்மோர் அன்ன வேந்தர்க்கு
மெய்ம்மலி உவகை செய்யும் இவ் இகலே”³

என்று புறநானூறு படம் பிடிக்கின்றது. சோழன் நலங்கிள்ளியிடம், நெடுங்கிள்ளி கொண்ட பகையில் நலங்கிள்ளியிடம் இருந்து வந்த இளந்தத்தன் என்னும் புலவனை அவனது ஒற்றன் என்று கருதி கொல்லவிழைகின்றான்.

“சினமென்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனமென்னும்
ஏமப் புணையைச் சுடும்”⁴

என்னும் குறள் கருத்திற்கிணங்க, சினத்தால் பகை பெருகுவதை அறியமுடிகின்றது. கோவூர்க்கிழார் உண்மைக்கூறி நெடுங்கிள்ளியிடமிருந்து அப்புலவனை மீட்டருளுகின்றார்.

தலைவி இல்லாத உலகம் தலைவனுக்கும், தலைவன் இல்லாத உலகம் தலைவிக்கும் வெறுப்பைத்தந்தது. இவர்கள் தவறுசெய்தபோது தக்க அறிவுரைகள் கூறி திருத்த முயன்ற தோழியைப் போல, புலவர்கள் இல்லாத அரசருலகத்தையும் நினைத்துப் பார்க்க இயலாத ஒன்றாய் உள்ளது. ஆகவேதான் அதியமான்- தொண்டைமானுக்கு ஒரு ஓளவையாரையும், சோழன்நலங்கிள்ளி- நெடுங்கிள்ளிக்கு ஒரு கோவூர்க்கிழாரையும் சான்று காட்ட முடிகின்றது. இவ்வகையால் இரு நூல்களும் ஒன்றுபடுகின்றன.

தன்மான உணர்வைக்காத்துக் கொள்ளும் வகையில் புறநூல்களில் அரசனிடமிருந்து சொல்வன்மை வெளிப்பட்டது. அரசனிடமிருந்து வெளிப்பட்ட சொல்வன்மை மக்களின் நலனை அடியொற்றியும், தன்னைப்பாடும் புலவர்களின் நிலையை பின்பற்றியும் சொல்வன்மை இருந்தது. தன்னைமட்டும் நம்பி சூளுரைக்கும் பண்பு புறநூல்களில் இருக்க, அகநூல்களில் தன்னைமட்டும் நம்பி சூளுரைக்காமல் தெய்வத்தையும், இயற்கையையும் முன்வைத்து சூளுரைத்து நின்றனர்.

தலைவனது சொல்வன்மையை எடுத்துக்காட்டி தோழி தலைவிக்கு தன்னம்பிக்கையூட்டியது போல, புறநூல்களில் காட்டப்பெறவில்லை. அகநூல்களில் குடும்பம் என்ற வட்டத்துள் சுழல்வதாக சொல்வன்மை பிணிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் புறநூல்களில் நாடு என்ற நிலையில் பரந்துவிரிந்து (அரசன்-மக்கள்) சொல்வன்மை பிணிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் வீடு முதல் நாடு என்னும் பெரிய நிறுவனம் வரை சொல்வன்மை தேவையென்பதைக் கூறுவதன்வழி இருநூல்களும் ஒன்றுபடுகின்றன.

அகநூல்கள், புறநூல்கள் இரண்டிலுமே ஆடவர், பெண்டிர் என இருவருமே சொல்வன்மையுடன் திகழ்ந்து வந்துள்ளதையும் ஒற்றுமை என்று கூறலாம். ஞாயிறு, திங்கள் இருவேறு பொருள்களை அகஇலக்கியம்,

புறஇலக்கியம் என்ற இரு இலக்கியங்களும் பாகுபாடில்லாமல் சொல்வன்மைக்கு உவமை காட்டுகின்றன. ஞாயிறு, திங்கள் இவற்றைப் பயன்படுத்தும் நிலையில் ஒற்றுமை இருந்தாலும், பயன்படுத்தப்படும் நிலையால் வேறுபடுகின்றன. அதன்படி, அகநூல்களில் தவறாமல் நாள்தோறும் தோன்றும் திங்களையும், ஞாயிறையும் தலைவனின் சொல்வன்மைக்கு (பாடல் எண் கலி-41) சான்று காட்டப்படுகின்றது. ஆனால் அதே ஞாயிறும், திங்களும் (புறம்-55) புறநூல்களில் வேறுவிதமாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது. நடுநின்று ஒளியை உலகம் பரவும் வகையில் வழங்கும் ஞாயிறு போலவும், குளிர்ச்சியைக்கொடுக்கும் திங்கள் போலவும் மன்னன் நடுநிலைமையோடு திகழ்வது குறிக்கப்பெறுகின்றது.

5.3. ஆட்சி பற்றிய நிலவும் ஒற்றுமை வேற்றுமை:

குடும்பத்தில் தலைமைப்பொறுப்பு வகிக்கும் தலைவனுக்கு சில முக்கிய பண்புகள் வேண்டப்படுகின்றன. மாணாக்கரை வழிநடத்தி அறிவுக்கண் திறக்கும் ஆசிரியருக்கும் முக்கிய பண்புகள் சில வலியுறுத்தப்பெறுகின்றன. இல்லறவாழ்வில் ஒருவரையொருவர் புரிந்து உண்மையுடன் நடந்துகொள்ளுதல், நடுவுநிலைமை, கடமை தவறாத நிலை பொறையுணர்வு, அன்பு, அறிவு, உதவிடும் பண்பு என்று குடும்ப ஆட்சிக்கு உதவிடும் ஆளுமைப்பண்புகளை அகஇலக்கியங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. இதைத்தவிர அகஇலக்கியங்கள் இல்லறவாழ்வில் தலைவன், தலைவிக்கு வேண்டப்படும் பண்புகளை தனித்தனியே பட்டியலிடுகின்றன. அந்த வகையில் தலைவன் பண்புகளாக அன்பு, பழியஞ்சும்பண்பு விரும்பியவர்க்கு விரும்பியன கொடுக்கும் குணம், பொய்யாதநிலை போன்றனவும் தலைவி பண்புகளாக குற்றமில்லாத உயர்குணநிலை, மென்மைநிலை, விருந்தோம்பும்பண்பு போன்றனவும் சுட்டப்பெறுகின்றன. அகநூல்களில் வரும் முக்கிய மாந்தர்களாகிய தலைவனும், தலைவியும் ஒருவரது பண்பால் ஒருவர் ஈர்க்கப்படுகின்றனர்.

அருஞ்சுவழியில் தலைவன் சென்றபோது அந்த வெம்மையையும், மறந்து தலைவியின் பண்புகளால் ஈர்க்கப்படுகின்றான் தலைவன்.

புறநூல்கள் மன்னனுக்கு வேண்டிய பண்புகளாக நாட்டையும் நாட்டுமக்களையும் இன்னலில் இருந்து காத்தல், மக்கள்பால் கருணை, பரந்தநோக்கம், அருள், இன்சொல், சினமில்லாத நிலை, காமம் தவிர்ந்தநிலை, கொள்கை எடுத்தலில் தெளிவு, கொடையுள்ளம், வீரம் போன்ற பண்புகளைச் சுட்டுகின்றன. வீட்டையாள்பவராயினும், நாட்டையாள்பவராயினும் நற்பண்புகள் இருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை இதனால் உணரமுடிகின்றது. பண்புகளை இருநூல்களும் வலியுறுத்துவதன் வழி ஒன்றுபடுகின்றன. கூறப்படும்பண்பால் வேறுபடுகின்றன.

பண்பே மனிதனின் மூலதனமாய் இருந்து அவனை இயக்குகின்றது. பூமியில் மனிதவாழ்க்கை நிறைவடைந்த நிலையிலும் அவன் பண்புகளால்தான் பேசப்படுகின்றான். பண்புகளால் உயர்ந்தோர் பாரினில் பலருண்டு. சிறந்த பண்புகள் இருக்கும்போது உலகம் அவனை நல்லவனென்றும், தீயபண்புகள் உள்ளபோது அவனை தீயவனென்றும் பேசுகின்றது. பண்புடையவர்களால் தான் இவ்வுலகம் வாழ்கின்றது என்பதை வள்ளுவரும்,

“பண்புடையார்ப் பட்டுண் டுலகம் அதுவின்றேல்

மண்புக்கு மாய்வது மன்”⁵

என்று கூறுகின்றது.

5.3.1. கடமை மறந்த நிலையில் ஏற்படும் சிக்கல்:

நாடாளும் அரசர்கள் தவறிழைத்த போது, அவனைத் திருத்தும் பொறுப்பும், கடமையும் புலவர்களுக்கு இருந்தது. பாண்டியன் அறிவுடை நம்பிக்கு ஒரு பிசிராந்தையார் இருந்தார். நாட்டையும் நாட்டுமக்களையும் மறந்து அதிகப்படியான வரி வசூலித்த நிலையில் பிசிராந்தையார் பாண்டியனுக்கு

செவியறிவுறுத்தினர். இம்முயற்சி நாட்டை திருத்த எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி என்று கூறலாம்.

வீடானும் தலைமகன் தன் கடமை மறந்த போதும் அதனை சுட்டிக்காட்டினர் புலவர்கள். பேகன் என்பவன் தன் மனைவி கண்ணகியை மறந்து துறந்தபோது இது தவறென்பதை அறிவுறுத்தி நின்றனர். வெறும் பரிசிலை மட்டும் அரிசில்கிழார் பேகனிடம் எதிர்பார்க்காமல் கடமையை முதலில் அறிவுறுத்திய பின்பு தான் பரிசை எதிர் பார்க்கின்றார். அதே நேரத்தில் பேகனைப்பார்த்து, நீ எனக்கு பரிசில் தருவதாக இருந்தால் உன் மனைவிமேல் நீ கொண்டுள்ள பகை மறந்து, மனைவியிடம் சேர் என்பதை ,

“நல்கா மையின் நைவரச் சாஅய்

அருந்துயர் உழக்கும் நின் திருந்திழை அரிவை

கலிமயிற் கலாவம் கால் குவித்தன்ன

ஒலிமென் கூந்தல் கமழ்புகை கொளிஇத்

தண்கமழ் கோதை புனைய

வண்பரி நெடுந்தேர் பூண்கநின் மாவே”⁶

என்ற புறநானூற்று பாடல் வழி காட்டுகின்றார். உம் மனையாள் மகிழ்வே எமக்கு நீ தரும் பரிசு என்று கூறி பேகன் கண்ணகி இருவரையும் இணைத்து கடமையை நினைவூட்டுகின்றார் அரிசில்கிழார்.

5.3.2. நீர்வளம்:

நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கும், நாட்டுமக்களின் வளமான வாழ்விற்கும் நீர்வளமே அடிப்படைத்தேவை என்பதையே இருநூல்களும் வலியுறுத்துகின்றன. நீர்வளத்தினால் விளைந்த முத்துவளத்தையும், நிலவளத்தையும், செல்வளத்தையும் அகநூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. நீர் இல்லாமல் உலகம் அமையாது என்பதை,

“நீர் இன்று அமையா உலகம் போலத”⁷

என்று அகநூல்களுள் ஒன்றான நற்றிணை உணர்த்துகின்றது. புறநானூற்றில் பாண்டியமன்னன் ஆண்ட பாண்டிய நாட்டில் நீர்வளம் மிகுந்து நின்றதை மாங்குடி மருதனார் என்னும் புலவர் விதந்து போற்றுகின்றார். பாரி ஆண்ட பறம்புமலை நீர்வளம் மிகுந்திருந்ததையும் புறநூல்கள் குறிக்கின்றன. இதனால் நீர்வளம் பற்றிய செய்திகள் அகநூல்கள், புறநூல்கள் இரண்டிலும் பயின்று வந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

5.3.3. பொருள்வளம்:

அகநூல்களில் வீட்டுப்பொருளாதாரமும், புறநூல்களில் நாட்டுப் பொருளாதாரமும் பேசப்படுகின்றன. ‘பொருள்வயிற் பிரிவு’ என்னும் பிரிவை அகநூல்கள் சிறப்பாய் பேசுகின்றன. வீட்டுப்பொருளாதாரமும், நாட்டுப் பொருளாதாரமும் ஒரு நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்கள் என்பதை சிறப்பாய் வலியுறுத்துகின்றன. பொருளுக்கான பிரிவை அகநூல்கள் அதிகளவில் கூறியுள்ளன என்பதை,

“சங்கப்பாடல்களில் பாலைத்திணையைப்பற்றியே அதிகமான பாடல்கள் காணப்பெறுகின்றன. எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றாகிய அகநானூற்றில் மட்டிலும் நானூறு பாடல்களில் இருநூறு பாடல்கள் பாலைத்திணையைச்சார்ந்தவை”⁸

என்ற கருத்தும் உறுதி செய்கின்றது. தலைவியைப்பிரிந்து தலைவன் பொருள் ஈட்டிச் சென்றுள்ளமையால் பொருளின் அவசியத்தை உணரமுடிகின்றது. தலைவியைப் பிரிந்து பொருளீட்டிச் சென்ற தலைவனது அருமையை,

“ஆள்வினைப் பிரிந்த காதலர் நாள்பல
கழியாமையே அழிபடர் அகல”⁹

என்று பாலைத்திணைப் பாடலொன்று அகநானூற்றில் கூறுகின்றது.

புறநூல்களில் பொருள்வளம் உடையவர்களாக நாடாண்ட அரசர்கள் இருந்துள்ளனர். ஒரு நாட்டை ஆண்ட அரசன் பிறநாட்டுடன் போர் புரிந்து வெற்றிபெற்றால் தோற்ற அரசனது நாட்டில் உள்ள பொருள்வளமும், நாடும் வெற்றி பெற்றவனுக்கு சொந்தமாகின்றது. மண்ணாசை , பொன்னாசைக்காக எழுந்த போர்களையும், தன் உரிமையை நிலைநாட்ட எழுந்த போர்களையும் இதற்குச்சான்று காட்டலாம். இயற்கையாக அமைந்த ஒரு நாட்டின் செல்வ வளத்தைக்கொண்டும், பிறநாட்டில் கைப்பற்றிய பொருளைக் கொண்டும் சங்கால மன்னர்கள் தம்மை நாடி வந்தவர்களின் துன்பம் போக்கினர். அகநூல்களில் பொருள்வயிற் பிரிவென்பது அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒன்றாய் இருந்ததுபோல புற நூல்களில் இப்பிரிவு சுட்டப்பெறவில்லை என்பது வேறுபாடாக அமைகின்றது.

5.4. முயற்சியிலுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமை:

முயன்று காரியம் சாதித்தலை ‘முயற்சி’ என்று அழைக்கின்றோம். எத்தனை தடைவிடைகள் வந்தாலும் எடுத்த செயல் முடித்திடும் தலைவன், தலைவி இருவரின் முயற்சி தலைவி இல்லில் இருக்க அரசனுக்காக போர்க்கடமை ஆற்ற சென்ற தலைவன் முயற்சி இருவரது முயற்சியையும் வாழ்த்தும் தோழி என பலகோணங்களில் முயற்சி பேசப்படுகின்றது. ஆனால் முன்னோர் ஈட்டி வைத்துள்ள பொருள்வளத்தை செலவழிக்க எண்ணும் வீண்முயற்சியை அக இலக்கியம் தூற்றுகின்றது. அகநூல்களில் பேசப்படும் முயற்சி இவ்வாறிருக்க புறநூல்களில் முயற்சி வேறு விதமாக பேசப்படுகின்றது.

பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் சங்கப்புலவர் வெளிமானைக்கண்டு பரிசில் பெற செல்லுகின்றார். பெருஞ்சித்திரனார். வெளிமான் இல்லாத நிலையில்

வேறொருவரிடம் சென்று பரிசில் பெற எண்ணாத அவரது தன்மானத்தையும் முயற்சியையும் புறப்பாடல் வலியுறுத்துகின்றது.

தேடுதல் மனித குலத்தின் அடிப்படைப்பண்பாகும். பொருளை தேடி அலைகின்றோம். கல்வியை தேடிக்கற்கின்றோம். அவ்வாறு தேடிச்சென்ற பொருள் கிடைக்காத நிலையில் மனதில் ஒருவித விரக்தி நிலை சூழும். விரக்தி நிலை மனிதனை மரணத்தின் விளிம்பிற்கு அழைத்துச் செல்லும். மரணத்திற்கு அடித்தளமிடும் விரக்தியுடன் போராடி வெற்றிபெறுபவன் வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற்றவனாகின்றான். வெற்றி பெற்றவர்களுக்கே வாழ்க்கை இன்பமாய் கழிகின்றது. பரிசாய் அமைகின்றது. வெற்றியின் எதிர் தருவத்தில் நின்று வெற்றிக்காகப் போராடும் மக்களுக்கு பெருசித்திரனாரின் பாடல் தன்னம்பிக்கைவூட்டுவதோடு தவமாய் அமைகின்றன.

அகநூல்களில் தலைவன்-தலைவி இருவரது முயற்சியும் தோழியால் வாழ்த்துப் பெறுவது போல, புறநூல்களில் ஒன்றான பதிறுப்பத்தில், இமயவரம்பனின் முயற்சியை குமட்டுர்க்கண்ணனாரும், செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன் முயற்சியைக் கபிலரும் போற்றியுள்ளமை பாடல்கள் வழி அறியமுடிகின்றது. அகநூல்கள், புறநூல்கள் என்ற இரண்டுமே முயற்சியை வற்புறுத்தும் விதத்தில் ஒன்றுபடுகின்றன.

5.5. உள்ள உறுதியில் ஒற்றுமை வேற்றுமை:

சிதையாத உள்ளத்துடனும், உள்ள உறுதியுடனும் வாழ்ந்த மாந்தர்களை அகம் மற்றும் புறப்பாடல்கள் அறிமுகம் செய்கின்றன. பிறந்த வீட்டு வளத்தை எந்தச் சூழலிலும் நினையாத தலைவியின் உள்ள உறுதியை அகநூல்கள் கூறுகின்றன. திருமண வாழ்க்கைக்குள் நுழையும் ஒவ்வொரு

பெண்மணியும், சங்கத்தலைவிக்கு இருந்த துணியைப் போற்றி யொழுகினால் வீடு சிறக்கும் என்பது பெறப்படுகின்றது.

ஆய் அண்டிரனை உறையூர் முடமோசியார் பல பாடல்களில் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். ஆய்அண்டிரன் இல்லாத உலகம் வறுமையில் வாடும் என்பதால் ஆய்அண்டிரன் இல்லாத உலகில் புலவரும் இருக்க வழியில்லை. என்னதான் பெரிதாகப்புகழ்ந்து போற்றினாலும், சிறியவர்களாகிய எங்கள் நிலையை புரிந்து கொள்ள முடியாத பெருஞ்சிறப்பில்லாத செல்வர்களை மன்னர்களை எம் போன்ற புலவர்கள் பாடமாட்டார்கள். என்பதை,

“பெரிய ஓதினும் சிறிய உணராப்

பீடு இன்று பெருகிய திருவின்

பாடல் மன்னரைப் பாடன்மார் எமரே”¹⁰

என்ற பாடல்வழி உணர்த்துகின்றார். தன்மானத்துடன் கூடிய முடமோசியாரின் உள்ள உறுதிக்கு மேற்குறித்த பாடல் சரியான சான்றாகும். முடமோசியாரின் இந்த வைராக்கிய உள்ளமே ஓளவையாருக்கும், பெருஞ்சித்திரநாருக்கும் இருந்ததைப் புறப்பாடல் (புறம் -206) குறிக்கின்றது.

உள்ள உறுதியைக் கூறிச் செல்லும் வகையால் இருநூல்களும் ஒன்றுபடுகின்றன. அகநூல்கள் குறிப்பிடும் தலைவியின் உள்ளஉறுதியும், துணிவும் செவிலியால் வியக்கப்படுவதுபோல புறநூல்கள் குறிப்பிடும் மாந்தர்களின் உள்ளஉறுதியும், துணிவும் யாராலும் வியக்கப்பட்டதாகச் சான்றில்லை.

5.6. நட்பு போற்றுவதிலுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமை:

கணினிகளை இணைக்கும் வலைப்பின்னல் (Network) கணிப்பொறி உலகிற்கு வித்திருக்கின்றது. அதுபோல நட்பு என்னும் வலை இனிய உலகம்

அமைய வழிவகுக்கின்றது. நட்பென்னும் மாமருந்தால் தனிமை முற்றிலும் அகலுகின்றது. நட்புதான் ஆக்கசக்தியாகவும், மனித உள்ளத்தை ஊக்கப்படுத்தும் ஊக்கசக்தியாகவும் திகழ்கின்றது. 'தலைவன்-தலைவி' இருவருக்குமிடையே அமைந்த உறவினைக் கூட நட்பென்று பெயரிட்டுத்தான் பெரும்பாலும் அகஇலக்கியங்கள் அழைக்கின்றன. நற்றாய்-செவிலி, தலைவி, தோழி-தலைவி, தலைவன் -தலைவி தோழி-தலைவன் தலைவி, நற்றாய்-தலைவி என்னும் வகையில் இவர்களது நட்பை அக இலக்கியங்கள் சொல்கின்றன.

புற இலக்கியமோ கோப்பொருஞ்சோழன்- பிசிராந்தையார் கபிலர்-பாரி, அதியமான், ஓளவையார், கபிலர்-செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் என்று அரசர்-புலவர் நட்பின் ஆழம் உணர்த்துகின்றது.

அகநூல்களில் மனித வாழ்வில் அமைதி நிலவ நட்பு தேவை என்பதையும், இல்லறம் உருவான பின் இல்லறம் இனிதாய் செல்ல உதவும் நட்பு குறித்தும் பேசுகின்றது. குடும்பம் என்னும் வட்டத்துள் மட்டும் சுழலும் அன்பை அகநூல்கள் சொல்கின்றன. ஆனால் புறநூல்கள் குறிப்பிடும் நட்பில் ஊர்களைக்கடந்த, தேசம்கடந்த நட்பு பேசப்படுகின்றது. இதனால் நட்பும், அன்பும் வளர வீடோ, நாடோ வரையறையாகாது என்பது பெறப்படுகின்றது. குடும்பநட்பு, தேசநட்பு என்று இருவகை நட்பைச் சங்கஇலக்கியம் பாகுபடுத்திக்காட்டினாலும், நட்பின் ஆழம் அகநூல்கள், புறநூல்கள் இரண்டிலுமே ஒன்றாகத்தான் காட்டப்படுகின்றது.

5.7. நம்பிக்கைப்பற்றிய ஒற்றுமை வேற்றுமைகள்:

சங்கநூல்களில் இம்மை மறுமை பற்றிய செய்திகள் பல இடம் பெறுகின்றன. இது சங்ககால மக்கள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையை அறிய துணைசெய்கின்றது. அகநூலில் ஒன்றான கலித்தொகை நல்வினை செய்தால்

சொர்க்கமும், தீவினை செய்தால் நரகமும் கிடைக்கும் என்று கூறுகின்றது.
நல்வினை பற்றிய சங்கால மக்களின் நம்பிக்கையை,

“உயர்நிலை யுலகம் உறீஇ யாங்கென்

துயர்நிலை தீர்த்தல் நுந்தலைக்கடனே”¹¹

என் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. அரசன் தன் நிலை வழுவிய போது, ஆன்றோரும், சான்றோரும் நெறிப்படுத்தி அவனுக்குள் உயர்ந்த சுவர்க்கம் செல்வதற்கான பண்புகளை விதைப்பர் என்பது மேற்குறித்த பாடலின் விளக்கமாய் அமைகின்றது. இம்மை மாறி மறுமை வரும் என்பது இதனால் பெறப்படுகின்றது

வீரன் ஒருவனையே மணக்க விரும்புகின்றாள் முல்லைநிலத்தலைவி. அதற்காக காளையொருவன் காளையடக்க முயன்றுபார்ப்பான். அவனால் அக்காளையை அடக்க முடியாத போது, மறுமையிலும் அவனை முல்லைநிலத்தலைவி மணக்க விரும்பாள். அகநூல்கள் போன்றே புறநானூறும் பல பாடல்கள் வழி இம்மை, மறுமை பற்றிய உண்மைகளையும் நல்வினை, தீவினை குறித்த செய்திகளையும் சங்ககால மக்கள் நம்பி வாழ்ந்தனர் என்று கூறுகின்றது இதைத்தவிர இறந்தவர்களுக்கு கல்லெடுத்தல், போரில் வீரமரணம் அடைந்தவனை தருப்பைபுல்லில் கிடத்தல் போன்றனவும் நம்பிக்கைகளாகக் கருதப்பட்டன. இறந்தவர்கள் தென்திசையில் உறைந்திருப்பர் என்பது நம்பிக்கை,

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்

பெண்டிரும் பிணியுடையீரும் பேணித்

தென்புலம் வாழ்நாக்கு அருங்கடன் இறுக்கும்”¹²

என்ற புறநானூற்றுப்பாடல் இயம்புகின்றது.

மாறுவது என்பதொன்றே மாறாதது. மற்ற அனைத்தும் மாறுந்தன்மையுடையது. இரவு மாறி பகல் வருவது போல், துன்பம் மறைந்து இன்பம் வருவது போல மனிதனும் நிலையில்லாதவன் என்ற நிலையாமை பற்றிய உண்மையையும், நம்பிக்கையையும்,

“நீமை போல முறைமுறை

ஆடுநர் கழியுமீவ் உலகத்துக்கடிய

நகைப்புறனாக நின் சுற்றம்

இசைப்புறனாக நீ ஓம்பிய பொருளே”¹³

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. நீரின் ஓட்டம் போல மனித வாழ்க்கையும் ஓடுந்தன்மையது. ஆகவே இருக்கின்ற காலத்தே அறஞ்செய்ய இப்பாடல் வலியுறுத்துகின்றது. இதே நிலையாமை கருத்தையே வள்ளுவரும்.

“நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும்

பெருமை உடைத்திவ் வுலகு”¹⁴

என்று கூறுகின்றார். மனிதன் இறந்து மீண்டும் தொடர்ந்து வரும் பிறப்பினைப் பெறுவான் என்பது இந்து சமயத்தின் நம்பிக்கையாகும். வாழ்கின்ற காலத்தில் அறஞ்செய்ய வேண்டும் என்ற நம்பிக்கையும் இந்து சமய மக்களிடத்தில் இருந்தது. இதையே சங்ககாலத்திற்குப் பின்வரும் திருக்குறளும்

“அன்றறிவாம் என்னாது அறஞ்செய்க மற்றது

பொன்றுங்கால் பொன்றாத் துணை”¹⁵

என்று வலியுறுத்துகின்றது. இதனால் காலங்காலமாக இம்மை, மறுமை, பிறப்பு, இறப்பு, பற்றிய நம்பிக்கையிருந்து வந்ததையும், அந்நம்பிக்கையே மனிதனை அறஞ்செய்யத்தூண்டியது என்பதையும் அறியலாம்.

அகநூல்களில் விரிச்சிகேட்டல், பல்லிசொல்லும் பலன்பற்றிய நம்பிக்கை, குறிபார்த்தல் குறித்த நம்பிக்கை, காக்கைக்கரைவதால் விருந்தினர் வருவர் என்ற நம்பிக்கை இடக்கண் துடித்தல் பற்றிய நம்பிக்கை போன்ற நம்பிக்கைகள் இருந்ததையும் உணரமுடிகின்றது. இதோடு, தலைவன் இல்லாதநிலையில் அவன் வாழ்ந்த குன்றத்தைப் பார்த்து தலைவியடையும் நம்பிக்கை, தலைவி விளையாட்டுப்பருவத்தில் பயன்படுத்திய பொருள்களைக் கண்டு அவள் இல்லாத சூழலில் மகிழ்ந்து நம்பிக்கைகொள்ளுகின்ற தாய் தன்வீட்டில் இருந்தபோது தலைவி

“இது வென் பாவைக்கு இனிய நன் பாவை

இது வென் பைங்கிளி எடுத்த பைங்கிளி

இதுவென் புவைக்கு இனியசொற் புவை”¹⁶

பயன்படுத்திய பொருள்களைக் கண்டு தாயினது நம்பிக்கையின் எல்லை விரிந்து செல்வதை அறியமுடிகின்றது. அகநூல்களில் கூறப்பெற்ற மேற்குறித்த நம்பிக்கைகள் யாவும் புறநூல்களில் சொல்லப் பெறாத கருத்துக்கள் எனலாம். இவ்வகையில் இவ்விரண்டு நூல்களும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன.

5.7.1. இறைநம்பிக்கையில் எழுந்த ஒற்றுமை வேற்றுமை:

சங்க இலக்கியத்தில் சமயத்தையொட்டி எழுந்த நம்பிக்கையை இறை நம்பிக்கை என்று கூறலாம்.

“அகம், புறம் என்ற பாகுபாடும் அடியளவில் வேறுபாடும்

கொண்ட எட்டுத்தொகை நூல்கள் சமயச் சார்பில்

இந்நூல்களில் பெரிய வேறுபாடில்லை”¹⁷

என்ற மேற்கோள்வழி சமயத்தையொட்டி எழுந்த இறை நம்பிக்கையில் அவ்வளவாக வேறுபாடில்லை என்பதை உணரமுடிகின்றது. அகநூல்களில்

விழாக்கள் என்றும் பெயரில் வெறியாட்டுவிழா, காமவேள்விழா, கடல் நிராட்டுவிழா, கடல்தெய்வவிழா போன்ற விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டதைப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகின்றது.

புறநானூற்று பாடல்கள் போரில் இறந்துபட்ட வீரர்களையே கடவுள்களாக நினைத்து வழிப்பட்ட செயலை 'நடுகல் விழா' என்ற விழா கூறுகின்றது. புறநானூற்று அரசனும், வீரர்களும், வீரத்தை தெய்வநிலையில் உயர்த்தி வணங்கியதை அறியமுடிகின்றது. போரில் வெற்றி பெற்ற வேந்தன் வீழ்ந்துபட்ட வேந்தனின் முடிப்பொன்னை உருக்கித் தன் அடிகளுக்கு வீரக்கழல் செய்துகொள்வதை மரபாகக் கொண்டிருந்தான். இவ்வாறு வீரம் மதிக்கப்பட்ட நிலையை,

“முடி புனைந்த பசும்பொன்னின்

அடி பொலியக் கழறை இய:”¹⁸

எனப் புறநானூறு பேசுகின்றது. வீரத்தின் பொருட்டு எழுந்த நம்பிக்கையை பதிறுப்பத்தும் பின்வருமாறு பேசுகின்றது. போர் புரிந்து வெற்றி எய்தும் வேந்தர்க்கு அச்சினம் தணிதற்குக் கூத்தர் கூத்தாடி மகிழ்வார். சினம் தீர ஆடும் கூத்தினைக் கண்டு மகிழ்ந்த வேந்தன் கூத்தர்க்குப் பரிசுகள் நல்குவான். இதனை,

“வயரியர் கண்ணுளர்க் கோம்பாது வீசி”¹⁹

எனப்பதிறுப்பத்து கூறுகின்றது. வீரத்திற்கு வித்திடும் வாளை வணங்குவதும் பண்டைய கால நம்பிக்கையாக இருந்தது. இதனை,

“வாள் மயங்கு கடுந்தார்”²⁰

“வயவர் வீழ வாளின் மயக்கி”²¹

என்ற பதிறுப்பத்தின் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

அகநூல்களில் மகிழ்வையொட்டி எழும் விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்ட நிலையில் புறநூல்களில் வீரத்தையொட்டி எழுந்த விழாவே பெரும்பாலும் கொண்டாடப்பட்டன என்பதே இங்கு வேறுபாடாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

5.7.2. தன்னம்பிக்கை நிலையில் எழுந்த ஒற்றுமை வேற்றுமை:

மனித வாழ்க்கையை பிரதிபலிக்க எழுந்த இலக்கியங்கள் தன்னம்பிக்கையுடனும் செயலையும் தவறாமல் செய்கின்றன. அந்தவகையில் சங்க அகநூல்கள், புறநூல்கள் இரண்டுமே தன்னம்பிக்கைச் சிந்தனைகளைத் தரணி வாழவும், மானுடம் செழிக்கவும் கூறியுள்ளன என்பதை மறக்க முடியாது. அகநூல்களில் தலைவன் தலைவிக்கு தன்னம்பிக்கை ஊட்டும் காரணியாக இருந்ததை,

“தேர் மணித் தெள்ளிசை சொல்’ என

ஊர் மடி கங்குலும் துயில் மறந்தேனே”²²

“துன்புறு துயரம் நீங்க

இன்பு இசைக்கும், அவர் தேர்மணிக்குரலே”²³

என்று நற்றிணை மற்றும் ஐங்குறுநூற்றுப்பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. தலைவன் வரும் தேரின் ஒலிக்கின்ற மணிக்குரல் கேட்டு தலைவி தன்னம்பிக்கை மிகுகின்றாள். அதுபோல பொருள் தேடச் சென்ற தலைவன் செல்லும் வழியில் தலைவியை நினைத்து துன்பம் மறக்கின்றான். நம்பிக்கை என்றாலும், தன்னம்பிக்கை என்றாலும், நமக்கு நாமே உருவாக்கிக் கொள்வது. அனைத்திற்கும் என்ற புறநானூறு பேசும் காரணம் நாமே என்ற நிலையில்,

“தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா”²⁴

என்று வலியுறுத்தி மனித மனங்களுக்கு ஆறுதல் கூறுவதோடு, தன்னம்பிக்கை விதைக்கும் நிலையில் வேறுபடுகின்றன.

5.7.3. அவநம்பிக்கையில் தோன்றும் ஒற்றமை வேற்றுமை:

அவநம்பிக்கை என்பது ஒரு செயல் முடிவுறாத நிலையில் எழுவது என்று அக இலக்கியங்கள் வழி உணரமுடிகின்றது. இல்லறத்திற்கு பொருள் வேண்டும். அப்பொருளை ஈட்ட தலைவன் தலைவியைப்பிரிகின்றான். உலகியல் அறியாத தலைவியிடம் கார்காலம் வந்ததும் வருகிறேன் என்று கூறிச்சென்றவன் இன்னும் வரவில்லை. ‘கார்காலம்’ தான் என்பதை உறுதி செய்யும் வகையில் கொன்றையும், பிடவமலர்களும் பூத்துக் குலுங்குகின்றன. மயில்கள் ஆடுகின்றன. மேகங்கள் திரண்டும் உருண்டும் வானில் காட்சித்தருகின்றன. சில்லென்ற தூறல்கள் பூமியை நோக்கி விழுகின்றன. காற்றும் வேகமாக வீசுகின்றது. இக்காட்சிகளைக் கண்ட தலைவி மனம் தடுமாறுகின்றாள். கண்கலங்குகின்றாள். தலைவனைக் குறித்த அவநம்பிக்கை தலைவியின் உள்ளத்தில் வேருன்றுகின்றது. வருகிறேன் என்ற சொல்லை தலைவன் கூறிய போது அங்கே யாரும் சான்றாக இல்லை. சான்றில்லை என்பதற்காக அவன் பொய்க்கலாமா? அவன் வார்த்தை பொய்க்கலாமா? இந்நிலையறிந்து இத்துடனன்றி முல்லையரும்புகளும் தன்னைப்பார்த்து நகைக்கின்றது. தனக்கு அன்பும், அருளும், காட்ட வேண்டிய அவனே பொய்த்துப் போனான் என்பதாக அகநூல்களில் அவநம்பிக்கை சிந்தை வெளிப்படுகின்றது. புறநூல்களில் அவநம்பிக்கைபற்றிப் பேசும் பாடல்கள் எதுவும் இடம் பெறவில்லை. இத்துடன் இல்லாமல்,

“சமூக மாற்றங்களை விளைவிக்கக்கூடிய புரட்சிக்கருத்துக்கள்,
மனிதகுலம் முழுமைக்கும் பொருந்தக்கூடிய பொதுவியல்
கருத்துக்கள், காலத்தால் போற்றப்படும் வரலாற்றுச் செய்திகள்

இலக்கிய நயம் செறிந்த உள்ளுறைகள், இறைச்சிகள் என
செய்யுளின் முழுநிலையிலும் இயற்கைப்புனைவுகள் இடம்
பெற்றுள்ளன.”²⁵

என்று அமைகின்றன. மேற்குறித்த மேற்கோள் கூறுவதற்கிணங்க
புரட்சிக்கருத்துக்கள், பொதுவான சிந்தனைகள், வரலாற்றுச் செய்திகள் ,
உள்ளுறை, உவமத்தின்வழி கையாளப்படும் சீர்மிகு நற்சிந்தனைகள், இயற்கை
நிகழ்வுகள் என பல கூறுகள் வழியும் தன்னம்பிக்கை விதைகளை சங்க
இலக்கியங்கள் நமக்கு கற்றுதருகின்றன. ஊன்றியுள்ளன. அந்த தன்னம்பிக்கை
விதையை ஒவ்வொரு மனிதனும், எண்ணமென்னும் நோபாய்ச்சி, சொல்
செயலென்னும் உரம் இட்டு, நட்பு, வீரம் என்ற வகையால் வேலியிட்டு முயற்சி,
உழைப்பால் தன்னம்பிக்கை நாற்றினைக் காத்து வர வேண்டும். நாற்று வளர
அவநம்பிக்கை என்னும் களையை நீக்கினால் ஒளிமயமான எதிர்காலம் நம்
உள்ளங்கையில் உலகம் சுழலும் .

தொகுப்புரை

1. நம்மிடம் உள்ள ஆற்றலைக் கொண்டு மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் அறிவுறுத்துகின்றன.
2. அடிப்படையில் மனித குல மேம்பாட்டிற்காக எழுந்தனவே இலக்கியங்கள் இதைத் தெளிவாகச் சுட்டிச் செல்கின்றன.
3. கருத்துக்களைச் சொல்லும் முறையில் ஒற்றுமையும், சொல்லப்படும் வகையில் வேற்றுமையையும் இவ்வியல் ஆராய்ந்துள்ளது.
4. அகநூல்களில் இறைநம்பிக்கையும், புறநூல்களில் இறை நம்பிக்கைக்கு நிகராக வீரமும் குறிக்கப்பட்டுள்ளதை சான்றுகள் வழி அறியமுடிகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. டாக்டா.எம்.எஸ்.உதயமூர்த்தி, எண்ணங்கள் - ப - 50.
2. பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, இலக்கியச்சோலை
(உரைநடை) ப- 77.
3. புறநானூறு, பா.எண். 45, பா.அடி 6-9.
4. ஆ.வே.இராமசாமி,திருக்குறள் எளிய தெளிவுரையும் பொன்மொழிகளும்,
கு.எண். - 306.
5. மேலது கு.எண். - 996.
6. புறநானூறு, பா.எண். 146, பா.அடி 6-11.
7. நற்றிணை, பா.எண் .1 பா.அடி -6.
8. ந.சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப - 248.
9. அகநானூறு, பா.எண்.255 பா.அடி 7-8.
10. புறநானூறு, பா.எண். 375,பா.அடி 19-21.
11. கலித்தொகை, பா.எண்.139, பா.அடி 36-37.
12. புறநானூறு, பா.எண். 9, பா.அடி 1-3.
13. மேலது, பா.எண்.91 பா.அடி (4-6)
14. ஆ.வே.இராமசாமி, திருக்குறள் எளிய தெளிவுரையும்
பொன்மொழிகளும், கு.எண். -336
15. மேலது, கு.எண். -36.
16. ஐங்குறுநூறு, பா.எண்.
17. சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள் - ப - 188.

18. புறநானூறு	பா.எண். - 40, பா.அடி 3-4.
19. பதிற்றுப்பத்து,	பா.எண். - 20, பா.அடி 17.
20. மேலது,	பா.எண். - 12, பா.அடி - 1.
21. மேலது,	பா.எண். - 24, பா. அடி - 1-2.
22. நற்றிணை,	பா.எண். - 287, பா.அடி- 10-11.
23. ஐங்குறுநூறு	பா.எண் - 102, பா. அடி - 3-4.
24. புறநானூறு	பா. எண். 192, பா.அடி - 2.
25. தமிழ் இலக்கத்தில் மண்ணும் மனித உறவுக்கும்
(கருத்தரங்க வெளியீடு தொ-II)	

முடிவுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு நீண்ட நெடும் பாதைகளைக் கொண்டது. தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் சங்க இலக்கியங்கள் முதல்நிலையில் வைத்துப் போற்றப்பெறுகின்றன. சங்க இலக்கியம் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்னும் மாபெரும் இரண்டு பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. எட்டுத்தொகை நூல்கள் தனிப்பாடல்கள் என்ற நிலையிலும், பத்துப்பாட்டு நூல்கள் தொடர்நிலைச்செய்யுள் என்ற நிலையிலும் விரிந்து செல்கின்றன. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய பழமையுடைய நூல்களாயினும், கருத்துக்களைக் கூறுவதில் சங்க நூல்கள் புதுமைப் பெற்று விளங்குகின்றன. எட்டுத்தொகை நூல்களை மட்டும் ஆராயும் இவ்வாய்வேடு, ஒவ்வோர் இயலிலும் கூறப்பட்டுள்ள தொகுப்புரையை இப்பகுதியில் முடிவுரையாகத் தருகின்றது.

மனிதனை முழுமையுடன் ஆக்ரமிப்பது அவனது எண்ணங்களே எனலாம். எண்ணங்களால் தான் மனிதன் வாழ்கின்றான். எண்ணங்களே மனிதனை ஆள்கின்றன. பூமியில் வாழ்கின்ற மனிதனுக்கு தன்னம்பிக்கையும் வாழ்க்கையில் பற்றும் இருக்க வேண்டும். விடாமுயற்சியும், நற்குறிக்கோளும் கொண்டவனே வாழ்க்கையில் போராடி வெற்றி மகுடத்தை மகிழ்வுடன் சூடுகின்றான். புன்னகைப் பூக்களை பூமியில் பரவவிடுகின்றான்.

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை அகநானூறு போன்ற ஐந்து அகநூல்களில் எண்ணற்ற பாத்திரங்கள் இடம் பெறுகின்றன. சங்கப் புலவர்கள் தாங்கள் படைத்திட்ட பாத்திரங்கள் வழி தனிமனித எண்ணம் நன்றாக இருக்க வலியுறுத்திகின்றனர். குடும்ப வாழ்க்கை, சமுதாய

வாழ்க்கையின் ஓரங்கம் எனலாம். சமுதாயம் உருவாக குடும்பங்களே துணைபுரிகின்றன. குடும்பங்கள் இணைந்து உருவாகும் சமுதாயம் புகழ் பெற வேண்டுமானால் குடும்பத்தின் உறுப்பினர்களுக்கு சில அடிப்படைப்பண்புகள் வேண்டப்படுகின்றன. அந்தப்பண்புகளை சந்தர்ப்பம் நேரும்போதெல்லாம் புலவர்கள் எடுத்துக்காட்டத் தவறவில்லை. சமுதாய வாழ்விற்கும் குடும்பவாழ்விற்கும் உதவும் உன்னதப் பண்புகளாக எண்ணம், சொல், செயல் கடமையுணர்வு, நட்பு, மனவலிமை, போன்ற பண்புகள் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. மகளிர் தன்னறிவிற்கு அப்பாற்பட்டு கொண்டொழுகிய நம்பிக்கைகள், நிமித்தங்கள் போன்றனவும் சுட்டப்பெறுகின்றன.

பண்டைத்தமிழகத்தின் போற்றுவதற்குரிய பண்புகளை எடுத்துச் சொல்லி தமிழகத்திற்கு எழுச்சியையும் தன்னம்பிக்கையையும் ஊட்டுவன புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து என்ற இருநூல்களும் திகழ்கின்றன. நட்பு - கவலையை மறக்க உதவுவது. துன்பம் வரும் வேளையில், ஆறுதலாய் இருப்பது இன்ப துன்பங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள துணையாவது. இக்காரணங்களால் நட்பும் மனிதனுக்குத் தன்னம்பிக்கையைத் தருவதை உணரமுடிகின்றது. நட்பிற்கு இலக்கணமாக கோப்பெருஞ்சோழன்-பிசிராந்தையார், அதியமான்-ஒளவையார், பாரி - கபிலர் செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன்-கபிலர் போன்றோரின் நட்பு அடையாளங் காட்டப்படுகின்றது. புறநூல்கள் கூடிப்பிரியும் நட்பைவிட துன்பத்தில் உதவுகின்ற நட்பையே சிறப்பாய் பேசுகின்றது. மாசற்ற இந்நட்பினை புறநானூற்றுப்புலவர்கள் எடுத்துக்காட்டுவதன்வழி சரியான வழிகாட்டுதல் இல்லாத நட்புடையவர்களுக்குப் பாடம் புகட்டுகின்றனர். புறநானூற்றில் காலங் கடந்தும், நூற்றாண்டுகளை வென்றும் சரித்திரம் படைத்த

நட்பைக் காணமுடிகின்றது. நண்பர்கள் என்பதற்காகத் தவறு செய்யுமிடத்து புறநானூற்றுப் புலவர்கள் சுட்டிக் காட்டத்தவறவில்லை. தவறு செய்த அரசனுக்கு அவன் செய்த தவற்றின் வலிமையுணர்த்திய புலவர்களின் திறம் வியக்கவைக்கின்றது.

நாடு இவ்வாறிருக்க வேண்டும் என்பதற்கு இலக்கணமாய்த் திகழ்ந்தது சங்ககாலம். சங்க கால அரசியல் அமைப்பும். ஆட்சிமுறையும் தற்கால அரசியலமைப்பிற்கும் ஆட்சிமுறைக்கும் முன்னுதாரணமாய்த் திகழ்வது. சங்ககால நீர்வளம் போற்றப்படுவதாய் அமைந்தது. நீர்வள மேன்மையால் சிறந்தமைந்த நிலவளமும் பாரட்டும்படி இருந்தது. சங்ககால செல்வவளமும் பல பாடல்களில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. நீர்வளம், நல்லாட்சி, நிலவளம், செல்வவளம், போன்றன நிறைந்திருந்த சங்ககாலம் மற்றும் சங்ககால இலக்கியங்களில் அக்காலத்து மக்களுக்குத் தன்னம்பிக்கை தந்து நின்றன.

செல்வவளம் யாவும் நிறைந்த நிலையிலும் கல்விச்செல்வம் இல்லாதபோது அந்நாடு முன்னேறிய நாடாகக் கருதப்பட முடியாது. இக்கூற்றைப்பொய்யாக்கும் வண்ணம் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கிய முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட பெண்பாற்புலவர்கள் சங்ககாலத்தில் இருந்தனர் என்பதற்குப் போதிய சான்றுகள் இருக்கின்றன. சங்கப் புலவர்களின் கல்வியறிவு அவரது அறியாமையிருள் போக்கியதோடு, கவிபாடும் ஆற்றலையும், மானுடப்பண்புகளையும் அவருக்குள் விதைத்தது. நாட்டு வாழ்க்கையென்னும் பொது வாழ்க்கைக்குத் தேவைப்படும் பண்புகள் புறநூல்களில் அதிகம் பயிராகி உள்ளன. பூமியில் மனிதனையும் அவனைச்சுற்றியிருக்கின்ற உயிரினங்களையும் படைத்தது பரம்பொருள். இறைவனால் படைக்கப்பட்ட மனிதன்

மானிடப்பண்புகளைக்கற்று தன் பண்புகளால் மானிடம் வெல்லும் வல்லமை பெறுகின்றான். மானிட பண்புகளுள் முதற்பண்புகளாக இறையச்சமும், இறைநம்பிக்கையும் இருக்கின்றன. இறையச்சமும், இறையச்சத்தால் எழுந்த இறைநம்பிக்கைகளும் மனிதனுக்குத் தன்னம்பிக்கையைப் போதிக்கின்றன. மேலும் குறித்த ஒரு செயலில் நமக்கு ஏற்படும் அவநம்பிக்கையைக் களைந்து இறை நம்பிக்கையுடன் இறைவனை வழிபட்டு வாழ்கின்றவர்களுக்கு தன்னம்பிக்கை உள்ளத்தில் ஊற்றெடுக்கின்றது. பரிபாடல் சுட்டும் திருமால், முருகன் போன்ற கடவுள்களை திருபரங்குன்ற மக்கள் வழிபட்டு பெற்ற அனுபவத்தின் முதிர்ச்சியையும் அறியமுடிகின்றது. வையையின் நீர்வளத்தால் இயற்கையின் பசுமை கண்களுக்கு விருந்தளித்த விதம் காட்டப்படுகின்றது. அப்பசுமை பரங்குன்ற மக்களின் மனப்புண் ஆற்றி மனத்திற்கு மகிழ்வையும், ஆறுதலையும் தந்ததாக அறியமுடிகின்றது. மகிழ்வும் ஆறுதலும் தன்னம்பிக்கையை வித்திடும் என்பது மறைமுகமாக உணர்த்தப்படுகின்றது.

இலக்கியங்கள் மனித வாழ்க்கையை வளப்படுத்தவே எழுந்தன. என்ற கருத்தை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் சங்க எட்டுத்தொகையில் உள்ள நூல்கள் யாவும் மனிதப்பண்புகளை வற்புறுத்தும் விதத்தில் ஒன்றுபடுகின்றன. ஆனால் சொல்லப்படும் முறையால் வேறுபட்டு நிற்கின்றன. அகநூல்களில் தலைவிக்கு இருக்கின்ற உள்ள உறுதி போல, புறநூல்களில் அரசர்கள் தன்னைப்புரக்காத நிலையிலும் புலவர்களிடம் இருந்ததை உணரமுடிகின்றது. அரசனுக்கு-புலவன் போல, தலைவன்-தலைவிக்கு ஒரு தோழி இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. அன்பையும் காதலையும் அக இலக்கியங்கள் சொல்கின்றன. வீரத்தையும், ஈகைப்பண்பையும் புறவிலக்கியங்கள் பெருமையுடன் பேசுகின்றன.

வாழ்வில் நிறைவும் தெளிவும் பெற்று வெற்றிகள் குவிந்திட ஒவ்வொருவரும் உயர்ந்த குறிக்கோளை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். குறிக்கோள் நிறைவேறிட தன்னம்பிக்கையுடன் செயல்படுதல் வேண்டும். சோதனைகளைச் சாதனைகளாக்கும் மனப்பக்குவம் நம்மில் வளரவேண்டும். துன்பம் வரும் போது அத்துன்பத்தைத் தொலைவில் நின்று புன்முறுவல் பூத்து வழியனுப்பவேண்டும். வாழ்வில் ஏறி ஏறி சறுக்கினேன் என்று எண்ணாமல் சருக்கி சருக்கி ஏறினேன் என்ற மனோபாவத்தை மனதில் பரவவிட வேண்டும். எதிர்மறை எண்ணங்களைக் கைவிட்டு நேர்மறை எண்ணங்களுடன் செயற்படவேண்டும். நீருக்குள் மூழ்கியருப்பவன் நீருக்குள்ளிருந்து வெளியே வர எவ்வாறு துடிக்கின்றானோ அத்தகைய வேகமும், விவேகமும் கைவரப் பெறவேண்டும்.

வாழ்வில் வரும் குறை சோகம், துக்கம், தோல்வி, இவற்றையெல்லாம் மறந்து நம் தனித்திறமையின் மூலம் தன்னால் முடித்துவிடமுடியும். சாதிக்க முடியும் என்ற தன்னம்பிக்கை வேருன்றிவிட்டால் உலகில் நம்மை வெல்ல யாருமே இல்லை. ஆழ்கடலின் அடியில் நுழைந்து சாதனை படைக்க விரும்பினாலும்,

இமயத்தின் மேலேறி வெற்றிக்கொடியை நாட்ட எண்ணினாலும் அதற்கு இரும்புபோன்ற தசைகளும், அதற்கும் மேலாக மலைகலங்கினாலும், நிலைகலங்கிடாத உள்ளவலிமையும் வேண்டும். இந்த மனவலிமை தான் எடுத்த செயலை கச்சிதமாய் முடிக்கும் ஆற்றலைத் தரும்.

சலிப்பான வாழ்வை அகற்றி, கசப்பேறிய அனுபவங்களை நம்முள்ளத்திலிருந்து களைந்தால் சரியான வாழ்க்கைக்கு முகவரி கிட்டும். சாத்தியமில்லாத ஒன்றையும் தன்னம்பிக்கையால் சாத்தியமடையச் செய்து அனைத்து நலமும் பெற்று மனிதனாய் வாழ்வோம். குணத்தில் தெய்வமாய் உயர்வோம்.

துணை நூற்பட்டியல்

துணைநூற்பட்டியல்

அ. முதன்மை ஆதாரங்கள்

1. பரிமணம் அ.மா
பாலசுப்பிரமணியன் கு. வெ
(த.ப.ஆ)
அகநானூறு (தொகுதி I & II)
(மூலமும் உரையும்)
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்
41-பி,சிட்கோ, இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்
அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.
முதற்பதிப்பு : ஏப்ரல் 2004
2. பரிமணம், அ.மா
பாலசுப்பிரமணியன் கு. வெ
(த.ப.ஆ)
ஐங்குறுநூறு (தொகுதி I & II)
(மூலமும் உரையும்)
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்
41-பி,சிட்கோ, இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்
அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.
முதற்பதிப்பு : ஏப்ரல் 2004
3. பரிமணம், அ.மா
பாலசுப்பிரமணியன் கு. வெ
(த.ப.ஆ)
கலித்தொகை (மூலமும் உரையும்)
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்
41-பி,சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்
அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.
முதற்பதிப்பு : ஏப்ரல் 2004
4. சண்முகம் பிள்ளை
(ப.ஆ)
குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்,
தமிழ் பல்கலைக்கழக வெளியீடு
தஞ்சாவூர். முதற்பதிப்பு, செப் 1985
5. பரிமணம், அ.மா
பாலசுப்பிரமணியன், கு. வெ
(த.ப.ஆ)
நற்றிணை மூலமும் உரையும்
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்
41-பி,சிட்கோ, இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்
அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.
முதற்பதிப்பு : ஏப்ரல் 2004
6. பரிமணம், அ.மா
பாலசுப்பிரமணியன், கு. வெ
(த.ப.ஆ)
பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும்
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்
41-பி,சிட்கோ, இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்
அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.
7. பரிமணம், அ.மா
பாலசுப்பிரமணியன், கு. வெ
(த.ப.ஆ)
பரிபாடல் மூலமும் உரையும்
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்
41-பி,சிட்கோ, இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்
அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.

8. ---- பரிபாடல் மூலமும் பரிமேலழகருரையும்,
டாக்டர். உ.வே. சாமிநாதையர் நூல்
நிலையம்,
பெசன்ட் நகர், சென்னை -90
ஆறாம் பதிப்பு 1995
9. மாணிக்கவாசகன், ஞா
(உ. ஆ) புறநானூறு மூலமும், உரையும்
உமா பதிப்பகம்,
58, ஐயப்பசெட்டி தெரு, மண்ணடி
சென்னை - 600 001.
முதற்பதிப்பு, செப் 1998
10. பரிமணம், அ.மா
பாலகப்பிரமணியன், கு. வெ
(த.ப.ஆ) பத்துப்பாட்டு (முதற்பகுதி)
மூலமும் உரையும்
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்
41-பி,சிட்கோ, இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்
அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.
முதற்பதிப்பு : 2004
11. பரிமணம், அ.மா
பாலகப்பிரமணியன், கு. வெ
(த.ப.ஆ) பத்துப்பாட்டு (இரண்டாம் பகுதி)
மூலமும் உரையும்
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்
41-பி,சிட்கோ, இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்
அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.
முதற்பதிப்பு : ஏப்ரல் 2004

ஆ. துணைமை ஆதாரங்கள் :

1. அப்துல்கலாம், ஏ.பி.ஜெ
உடன் ராஜன், ய.க இந்தியா 2020,
நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை-600 098.
2. அப்பாத்துரை, கா “தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள்”
ஒளவை நூலகம்,
4/141, பிராட்வே, சென்னை
இரண்டாம் பதிப்பு - ஜனவரி 1961
3. அரவரசன், பெ ‘நாட்டின் வளம்’
மலைமகள் இல்லம்
21. பதினொன்றாவது குறுக்குத் தெரு.
7வது முதன்மைச் சாலை
சீனிவாசநகர் வடக்கு,
திருச்சி -17
முதற்பதிப்பு - மே - 2004

4. இராமகிருட்டிணன். ஆ
தமிழக வரலாறும், தமிழ் பண்பாடும்
சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை
32/1, மேலவெளி வீதி
மதுரை - 625 001.
ஆறாம் பதிப்பு-ஜூன்-207
5. இராமகிருஷ்ணன்.எஸ்
'கம்பன் கண்ட அரசியல்'
ஸ்டார் பிரசுரம், 66, பெரிய தெரு,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5
இரண்டாம் பதிப்பு - ஜனவரி - 1963
6. இராமச்சந்திரன்.க
'விரல்கள் பத்தும் மூலதனம்'
நர்மதா பதிப்பகம்,
நல்லநூல் வெளியீட்டாளர்கள்,
10, நானா தெரு, பாண்டிபஜார்,
தியாகராய நகர், சென்னை-600 017.
முதற்பதிப்பு - ஜனவரி-2002
7. இராமசாமி ஆ.வே
'குறுந்தொகை காட்டும் வாழ்வு'
மணிவாசகர் நூலகம்,
12-பி, மேலசன்னதி,
சிதம்பரம் -608 001.
முதற்பதிப்பு - டிசம்பர் - 1984
8. இராமசாமி ஆ.வே
'திருக்குறள் எளிய தெளிவுரையும், பொன்
மொழியும்,
திருவள்ளுவர் பதிப்பகம்,
திருவள்ளுவர் சாலை, திருவள்ளுவர் நகர்,
வைரிசெட்டிப்பாளையம்- 621 012.
நான்காம் பதிப்பு - ஆகஸ்ட்-2003
9. இராமலிங்கம். அரங்க
'சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்'
ஐந்திணைப்பதிப்பகம்,
சென்னை, 1987.
10. இராமலிங்கன்.எம்
'நாளொரு வெற்றிச்சிந்தனை'
பூர்ணா பதிப்பகம்,
8/11, S.G.J. சந்திரன் காம்பளக்ஸ்,
ஹெட் குவாட்டர்ஸ் ரோடு,
கோவை- 641 018.
முதற்பதிப்பு - ஜனவரி - 2004

11. இராமலிங்கர்
திருவருட்பா பெருந்திரட்டு
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்பகம்,
1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை - 1
மறுப்பதிப்பு - ஜனவரி - 1976
12. இளவழகனார்.
சங்க இலக்கிய இன்கவித்திரட்டு
(மூன்றாம் பாகம்)
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்
சென்னை-1
முதற்பதிப்பு-மே-1945
13. உதயமூர்த்தி, எம்.எஸ்
'எண்ணங்கள்'
கங்கை புத்தக நிலையம்,
13, தீனதயாளு தெரு,
தியாகராய நகர், சென்னை-17.
68ஆம் பதிப்பு - ஜனவரி - 2005.
14. உதயமூர்த்தி, எம்.எஸ்
'தன்னம்பிக்கையும் உயர் தர்மநெறிகளும்'
கங்கை புத்தக நிலையம்,
13, தீனதயாளு தெரு,
தியாகராயநகர், சென்னை-17
15. எத்திராஜ், கோ.
'எண்ணங்கள் ஏவுகணைகள்'
விஜயா பதிப்பகம்,
20, ராஜவீதி, கோவை- 641 001.
முதற்பதிப்பு - நவம்பர் - 2003.
16. கணேசன், பி.சி.
'மனிதன் எப்படி வாழ வேண்டும்'
13, தீனதயாளு தெரு,
வானதிப்பதிப்பகம்,
தியாகராயநகர், சென்னை-17
ஏழாம் பதிப்பு - ஜனவரி - 2002.
17. கந்தசாமி. இல.செ
'தன்னம்பிக்கை மாத இதழ்'
(அக்-2003)
74, ஏ திவான் பகதூர் சாலை,
ஆர். எஸ் புரம்,
கோவை - 641 002.

18 கந்தசாமி. இல.செ

தன்னம்பிக்கை மாத இதழ்'
(பிப்-2004)

74, ஏ திவான் பகதூர் சாலை,
ஆர். எஸ் புரம்,
கோவை - 641 002.

19 கந்தசாமி. இல.செ

தன்னம்பிக்கை மாத இதழ்'
(நவ-2004)

74, ஏ திவான் பகதூர் சாலை,
ஆர். எஸ் புரம்,
கோவை - 641 002.

20 கந்தசாமி. இல.செ

முன்னேற்றத்திற்கு மூன்றே படிகள்,
கலைச்செல்வம் பதிப்பகம்,
15, சாஸ்திரி தெரு,
பாப்பநாயக்கன்புதூர்,
கோயம்புத்தூர் - 641 041.
மூன்றாம் பதிப்பு - 1988

21. காந்தி கண்ணதாசன்
(ப. ஆ)

'மகத்தான வாழ்க்கை'
கண்ணதாசன் பதிப்பகம்,
23, கண்ணதாசன் சாலை,
தியாகராய நகர், சென்னை-600 017.
முதற்பதிப்பு - செப் - 2001

22 குளத்தூர் வேதநாயகம்பிள்ளை

'பெண்கல்வி'
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்பகம் லிமிடெட்,
சென்னை -1948

23 சிவகாமி சிதம்பரனார்,
(ப.ஆ)

'தமிழர்வீரம்'
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்,
6, நல்லதம்பி செட்டி தெரு,
சென்னை - 2
முதற்பதிப்பு - மார்ச் - 1964.

24 சுப்புரெட்டியார். ந

'அகத்திணைக் கொள்கைகள்'
104, பிராட்வே, சென்னை-7
முதற்பதிப்பு, டிசம்பர்-1981

25. சுப்பிரமணியன். ஏம்.கே

'பொருளாதார வளர்ச்சிக் கட்டுரைகள்'
தமிழ்வேளியீட்டுக் கழகம்,
தமிழ்நாடு அரசு
முதற்பதிப்பு - ஏப்ரல் - 1967

26. தட்சிணாமூர்த்தி. அ
‘தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்’
வெற்றிச்செல்வன் வெளியீட்டுக் கழகம்,
தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு – 1980
27. திருஞானம், சு.சி.
‘வெற்றியின் திறவுகோல்’
கண்ணதாசன் பதிப்பகம்,
23, கண்ணதாசன் சாலை,
தியாகராய நகர், சென்னை 600 017.
இரண்டாம் பதிப்பு – அக்டோபர் - 2003
28. தேவநாதன், சி.எஸ்
‘நம்பிக்கை மலரட்டும் சாதனைகள்
தொடரட்டும்’
பி.வி.பப்ளிஷர்ஸ்,
12, ஆரோக்கியசாமி ரோடு (கிழக்கு)
ஆர். எஸ். புரம், கோவை – 641 000
முதற்பதிப்பு – ஜனவரி – 2004.
29. நெடுஞ்செழியன். இரா
‘புறநானூற்றுப் புதையல்’
தமிழ்நாடு புத்தக நிலையம்,
5, ஸ்டேட் பாங்க்தெரு, சென்னை -2
முதற்பதிப்பு – ஜூலை – 1961.
30. பசுமைக்குமார்
‘தன்னம்பிக்கை டானிக்’
அரும்பு பதிப்பகம்
49, டெய்லர்ஸ் சாலை, கீழ்ப்பாக்கம்,
சென்னை – 600 010.
முதற்பதிப்பு – டிசம்பர் - 2001.
- 31 பாலசுப்பிரமணியன். கு.வெ
‘சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள்’,
தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சாவூர், முதற்பதிப்பு – 1994.
- 32 பாலசுப்பிரமணியன். சி
‘இலக்கியக்காட்சிகள்’
நறுமலர்ப் பதிப்பகம்,
சென்னை – 29
மூன்றாம் பதிப்பு – ஜூலை – 1988
32. பாரதியார்
‘பாரதியார் கவிதைகள்’
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை – 108.
ஏழாம் பதிப்பு – 1997
33. புலியூர்கேசிகன்,
(உ.ஆ)
‘திருக்குறள் புதிய உரை’
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
127, பிரகாசன் சாலை

34. மாணிக்கம், வ.சுப

‘தமிழ்க்காதல்’

மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
53, புதுத்தெரு, சிதம்பரம் 608 001.
முதற்பதிப்பு – மே – 2002.

35 முத்துலக்குமி. வே

‘பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள்’

அனிதா பதிப்பகம்,
63, பட்டர்வொர்த் சாலை,
திருச்சிராப்பள்ளி – 620 002.
முதற்பதிப்பு – சூன் - 2006.

36 மெர்வின்

‘நல்ல நண்பன் வாழ்வின் துணைவன்’

குமரன் பதிப்பகம்,
2, முத்துக் கிருஷ்ணன் தெரு,
தியாகராய நகர், சென்னை 600 077.

37. யோகிராஜ் வேதாத்திரி மகரிஷி

‘மனவளக்கலை’ (தொகுதி ஒன்று)

வேதாத்திரி பதிப்பகம்,
180, காந்திச்சாலை,
ஈரோடு – 638 002.

38. லேனா தமிழ்வாணன் (ப.ஆ)

வெற்றி உங்களைத் தேடி வரச்செய்வது
எப்படி?

மணிமேகலைப் பிரசுரம்,
தபால் பெட்டி எண் - 1447.
4. தணிகாசலம் சாலை,
தியாகராயநகர், சென்னை -17
மூன்றாம் பதிப்பு – 1999

39 வரதராசன் மு.

‘கல்வி’

பாரி நிலையம், சென்னை-1,
பதிப்பு ஆண்டு 1959

40 வேங்கடசாமி நாட்டார், ந.மு.
(உ.ஆ)

‘கொன்றை வேந்தன்’

கழக வெளியீடு,
திருநெல்வேலி,
மறுபதிப்பு – 1966

41 வேங்கடசாமி நாட்டார், ந.மு.
(உ.ஆ)

‘சிலப்பதிகாரம்’

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்பகம் (லி)
154, டி.டி.கே. சாலை,
சென்னை – 600 018.
இரண்டாம் பதிப்பு – 1999.

42 வேலூர் கிருஷ்ணன்

‘வாழ்வில் வெற்றி உங்கள் கையில்’
மணிமேகலைப் பிரசுரம்,
தபால் பெட்டி எண் -1440,
4, தனிகாசலம் சாலை,
தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017.
முதற்பதிப்பு - 2003.

43 ----

‘இலக்கியச் சோலை’
பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழக வெளியீடு,
திருச்சிராப்பள்ளி - 620 024.
முதற்பதிப்பு - ஜூலை - 2007.

44 ----

‘ஐங்குறுநூற்றுச் சொற்பொழிவுகள்’
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்பகம் லிமிடெட்,
சென்னை - 1
மறுபதிப்பு - டிசம்பர் - 1965

45. ----

‘நற்றிணைச் சொற்பொழிவுகள்’
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்பகம் லிமிடெட்
மறுபதிப்பு - டிசம்பர் - 1957.

46 ----

‘புறநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகள்’
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்பகம் லிமிடெட்
முதற்பதிப்பு - மே - 1945

இ. ஆங்கில நூல்கள்

1. Kailasapathy. K

Tamil Heroic Poetry
Oxford University Press
London 1968

2. Mahalingam T.V

South India Policy,
University of Madras, Madras - 1967.

ஈ. ஆய்வேடுகள்.

1. கீதா, கி

‘சங்க இலக்கியத்தில் வரலாற்றுக் கூறுகள்’
திருச்சிராப்பள்ளி பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக
முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு,
ஜனவரி - 2004

2 மைதிலி.கி

‘தமிழில் குறள்நூல்கள் ஒப்புநோக்கு’
திருச்சிராப்பள்ளி பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக
முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு,
ஜூன் - 2004

உ.இலக்கணம்

இளம்பூரணர் (உ.ஆ)

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 18.
நான்காம் பதிப்பு, 2000

௪.இலக்கிய வரலாற்று நூல்கள்:

இலட்சுமணன். சி.கி

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
கிருஷ்ணா வெளியீடு,
7, பிரகாஷ் நகர்,
திருவெறுமபூர், திருச்சி- 620 013.
முதற்பதிப்பு - ஜூலை - 2005

ச. மெய்யப்பன் (ப. சா)

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
மணிவாசகர் நூலகம்
12-B, சன்னதி, சிதம்பரம் 608 001.

எ.கருத்தரங்க மலர்கள்

1. மீனா ஜெயக்குமார். சா,
தனபாக்கியம்
(ப.ஆ)

தமிழ் இலக்கியத்தில் மண்ணும் மனித
உறவுகளும்,
கருத்தரங்க வெளியீடு (தொ. II) தி பிரிண்டிங்
ஹவுஸ்
காஜாமலை, திருச்சி -23.

2. ----

சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகள்,
இயக்குநர்,பதிப்புரை,தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர் - 613 001. ஏப்ரல் - 1984.

3.----

இந்தியப் பல்கலைக்கழகத்
தமிழாசிரியர் மன்றஆய்வுக்கோவை,
தமிழாய்வுத் துறை
பிஷப் ஹீபர்கல்லூரி,திருச்சி-17.
முதல்பதிப்பு மே - 2004

ஏ.கலைக்களஞ்சியம்:

வாழ்வியற் களஞ்சியம் (தொகுதி இரண்டு)
தமிழ்பல்கலைக் கழக வெளியீடு,
தமிழ்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்,
பதிப்பு - 1986.